

Patimile lui Hristos

„Crucea stă hotărât în centrul Evangheliei. Mike scrie cu o voce pă-mântească, pastorală, și cu o înțelegere profundă a dramei și frumuseții răstignirii lui Isus. Profund înrădăcinată în Evanghelie, cartea *Patimile lui Hristos* ne atrage repetat înapoi către a reflecta la adevărurile ei.” - *Daniel Montgomery, Fondator și Păstor Principal al Sojourn Community Church, Louisville, Kentucky*

„Aici avem o explicație atrăgătoare a răstignirii, care merge la esența morții lui Isus. Este clară, provocatoare, practică și încălzește inima.” - *William Taylor, Rector al St. Helen’s Bishopsgate, Londra*

„Indiferent dacă acum Îl cunoști pe Isus sau L-ai cunoscut de mulți ani, vei fi provocat, încurajat și întărit prin cartea *Patimile lui Hristos*. Mike te va ajuta personal să înțelegi de ce ultima zi a lui Hristos este punctul de turnură al istoriei.” - *Collin Hansen, Director Editorial al The Gospel Coalition; autorul cărții „Young, Restless and Reformed”*

„*Patimile lui Hristos* șterge praful de peste evenimentele familiare din ultima zi a lui Hristos, arătându-ne felul în care crucea produce efecte în viețile noastre de zi cu zi. Un avertisment: gândurile lui Mike sunt ca niște cuiel!” - *Michael Reeves, autorul cărților „Delighting in the Trinity” (SUA) / „The Good God” (Marea Britanie); Director cu Teologia la UCCF, Marea Britanie*

„Aceasta este o modalitate atractivă și ușor de citit a narațiunii lui Luca despre răstignirea și învierea lui Isus Hristos. Mike McKinley ne ajută să înțelegem ce s-a petrecut atunci, ce semnificație au avut atunci, și ce înseamnă pentru noi, astăzi. O carte impresionantă care îl va îmbogăți și provoca pe cel care o va citi.” - *Peter Adam, fost director al Ridley College, Melbourne; autorul cărții „Written for Us”*

„Sper că mulți vor citi și vor absorbi această carte. Ea ne oferă o serie plăcută de meditații legate de ziua finală a lui Isus Hristos, zi care schimbă viețile și universul. Ea este o carte excelentă deopotrivă pentru căutători și pentru creștini.” - *Jonathan Leeman, Director Editorial al 9Marks Ministries; autorul cărților „Reverberation” și „The Surprising Offense of God’s Love”*

„Mike McKinley scrie cu un stil cald și facil, explicând clar relatarea Patimilor făcută de Luca și explicându-ne felul în care inimile noastre sunt atât de des asemenea celor cu care Isus s-a întâlnit și a vorbit în acea zi. Citind cartea, am descoperit că am fost mișcat să mă minunez din nou de frumusețea Mântuitorului și de mărima dragostei Lui.” - *Andrea Trevenna, lucrătoare cu femeile la St. Nicholas Sevenoaks, Kent; autoarea cărții „The Heart of Singleness”*

„Aceste reflecții din Evanghelia după Luca m-au lăsat în uimire față de gloria lui Hristos: zdrobit de jertfa Lui, încălzit de dragostea Lui și inspirat de exemplul Lui. Cartea *Patimile lui Hristos* este plină de gânduri biblice, de idei devoționale, și de aplicații utile. Pregătește-te să fii schimbat de puterea crucii.” - *Jared Mellinger, păstor senior la Covenant Fellowship Church, Glen Mills, Pennsylvania*

„Aici avem o perspectivă credincioasă, proaspătă și profundă asupra narațiunii Evangheliei. Ea conectează momentele de apogeu ale vieții lui Isus și evenimentele de zi cu zi ale vieților noastre, și ne încurajează să ne privim viețile în oglindă, în lumina vieții Lui.” - *Paul Perkin, păstor senior la St. Mark's Battersea Rise, London, și vorbitor obișnuit la New Wine*

„O carte frumos de simplă, izbitor de pătrunzătoare, neclintit de biblică și convingător de practică. Capitol după capitol, am fost confruntat de crâmpielele proaspete ale Evangheliei harului și provocat să trăiesc, ca răspuns, o viață modelată de cruce. Oriunde ai fi în relația ta cu Isus, această superbă carte va face bine sufletului tău.” - *Dai Hankey, păstor la Hill City Church, sudul Țării Galilor; autorul cărții „The Hard Corps”*

„Mike McKinley a surprins, simplu și frumos, profunzimile și bogățiile ultimelor ore și ale morții lui Isus. Aici ne este prezentat numai Isus Hristos și El răstignit, și, de aceea, este o bucurie imensă să citesc această carte.” - *John Hindley, păstor la BroadGrace Church, Norfolk, Marea Britanie; autorul cărții „Serving Without Sinking”*

MIKE MCKINLEY

PATIMILE LUI
HRISTOS

ULTIMA ZI A LUI HRISTOS
SCHIMBĂ FIECARE ZI A TA

Lui Kendall, Knox, Phineas, Ebenezer și Harper.

Fie ca aceasta să fie povestea
care să vă modeleze viețile.

PATIMILE LUI HRISTOS

Mike McKinley

© 2020 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Passion: How Christ's final day changes your every day*, de Michael McKinley/The Good Book Company, 2013. Tradus și publicat în limba română cu permisiunea The Good Book Company, tel. +44 (0) 208 942 0880, email: admin@thegoodbook.co.uk.

Traducerea, corectura, editarea, design și tehnoredactare: Asociația MAGNA GRATIA. Design copertă: André Parker. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Textul imnurilor este preluat din cărțile de cântări de limba română. Acolo unde este se cunoaște traducătorul sau persoana care a adaptat textul, am precizat specific acest lucru. Mulțumim lector univ. dr. Emanuel Bălăceanu pentru ajutorul acordat în selecția acestora.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

- imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;
- imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);
- stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.
- copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Introducere</i>	11
<i>Capitolul 1. Paharul</i>	17
<i>Capitolul 2. Trădarea și lepădarea</i>	37
<i>Capitolul 3. Batjocura</i>	57
<i>Capitolul 4. Trei împărați</i>	75
<i>Capitolul 5. La moarte cu omul acesta</i>	95
<i>Capitolul 6. Lunga procesiune</i>	115
<i>Capitolul 7. Tată, iartă</i>	135
<i>Capitolul 8. Doi tâlhari</i>	155
<i>Capitolul 9. Apogeul</i>	171
<i>Capitolul 10. O altă zi</i>	191
<i>Planuri de lectură</i>	209
<i>Despre autor</i>	213
<i>Mulțumiri</i>	214
 <i>Despre MAGNA GRATIA</i>	

INTRODUCERE

TRECUT, VIITOR ȘI PREZENT

În ce fel schimbă crucea lui Hristos felul în care tu trăiești?

Pentru multe persoane, răspunsul la această întrebare este simplu: în niciun fel. Pentru ei, crucea nu este decât un simplu fapt din istorie, la fel de lipsit de influență în ce privește felul de a trăi pe cât este moartea lui Socrate, a lui Martin Luther King sau a oricărui alt om nevinovat. Majoritatea ființelor omenești trăiesc, muncesc, își cresc familiile, îmbătrânesc și, în final, mor fără a fi influențați în vreun fel de faptul că Isus din Nazaret a fost răstignit pe un deal din afara Ierusalimului, în urmă cu 2000 de ani.

Evident, creștinii răspund diferit. Creștinii susțin că răstignirea lui Hristos este centrul istoriei omenești, deoarece Isus a murit pe cruce pentru păcatele lor, asigurându-le ucenicilor Lui viața de dincolo de moarte. Creștinii își bazează destinul veșnic pe acest eveniment

unic. Întrucât Isus a murit, ei au o nădejde sigură a vieții veșnice alături de Dumnezeu.

Dar eu cred că mulți creștini ratează un lucru important atunci când se gândesc la cruce. Noi avem tendința să ne gândim la ultimele ore ale vieții lui Isus doar în termenii viitorului, în termenii destinului nostru veșnic. Putem trata crucea ca pe un bilet la un meci de fotbal, bilet pe care îl ținem în buzunar. Suntem cu adevărat încântați de el, suntem mulțumitori pentru el, dar nu părem să avem nevoie de acest bilet decât când ajungem la poarta stadionului. Am putea să ne imaginăm că, într-adevăr, crucea este minunată, și că ne este clar că avem nevoie de ea când vom muri... Doar atât.

Dar cum stau lucrurile în ce privește acei aproximativ 70 de ani pe care îi trăim înainte de a ajunge în veșnicie? Face cumva moartea lui Hristos ca această viață să fie diferită în vreun fel, aici și acum? Ne dă ea mai mult decât nădejdea viitoare a cerului?

Răspunsul autorilor Noului Testament este un categoric „da”! Pentru ei, crucea nu a schimbat doar viitorul, ci și tot prezentul. De fapt, este un pic surprinzător să vedem cum ei au continuat să așeze învățătura cuprinzătoare despre importanța cosmică a suferințelor și morții lui Isus alături de aplicația practică despre felul

cum ar trebui să ne trăim viețile în zilele noastre (priviți, de exemplu, la Filipeni 2:3-8).

Crucea lui Hristos este realitatea care modelează felul în care creștinii ar trebui să gândească despre fiecare detaliu al vieților lor prezente, de la căsnicii la bani, de la suferințele la succesele noastre.

Așadar, aceasta este o carte despre un eveniment din trecut, o singură zi din viața unui singur om. Totuși, pentru că acea singură zi este ultima zi din viața pământească a lui Isus, ea este în același timp și o carte care vizează viitorul. Și este chiar mai mult de atât. Atunci când privim la ceea ce este denumit „patima” lui Hristos, și facem acest lucru prin lentilele Evangheliei după Luca, ne vom întâlni cu aproape fiecare emoție și cu fiecare trăsătură de caracter omenesc ce pot fi imaginate. Vom avea multe lucruri de învățat din lașitatea lui Petru și a lui Pilat, ca și din curajul lui Iosif din Arimateea. Devoțiunea femeilor care au stat alături de Isus până la sfârșit ne va încuraja, după cum vom fi avertizați de trădarea lui Iuda. În ultimă instanță, cuvintele și acțiunile lui Isus de pe parcursul celei mai grele zile din viața Sa constituie modelul pentru noi în ceea ce înseamnă să trăim vieți credincioase în mijlocul unei lumi zdrobite.

Cu alte cuvinte, această carte are de-a face cu prezentul. Are de-a face cu ziua de azi și cu felul în care ultima zi din viața lui Hristos transformă fiecare zi din viețile noastre. Cu cât citesc mai mult narațiunile patimilor din Evanghelii, cu atât mai convins sunt că în ele nu există cuvinte irosite, nu există personaje de umplutură sau evenimente neimportante. După cum vom vedea, toate sunt așezate acolo pentru a ne învăța ceva. Fiecare dintre momentele pe care Luca, inspirat de Duhul lui Dumnezeu, ni le relatează, are un scop pentru viețile noastre de azi.

Crucea lui Hristos este tot ceea ce noi avem nevoie și tot ceea ce vom avea nevoie astăzi, mâine și în fiecare zi, până în ultima noastră zi.

Există multe cărți minunate scrise pe tema crucii lui Hristos, și nu îți va trebui mult timp pentru a conștientiza că cea de față nu are scopul să fie ultimul cuvânt asupra subiectului. Nicio carte nu poate face asta, iar creștinii vor petrece o veșnicie întreagă fiind uimiți de ceea ce s-a petrecut în acea zi, în urmă cu 2000 de ani.

Dar cartea aceasta are intenția de a schimba felul în care tu trăiești și visezi – nu datorită acestei cărți în sine, ci a evenimentelor către care ea îți îndreaptă pri-

virea. La finalul fiecărui capitol, vei descoperi câteva întrebări care te vor ajuta să te gândești mai mult la ceea ce ai citit, alături de un imn sau de o poezie care te va ajuta să meditezi la adevărurile biblice pe care le-ai analizat.

Dacă ești un proaspăt credincios, sper că această carte te va ajuta să înțelegi, să apreciezi mai bine și să fii mai îndemnat de cruce. Dacă ești un creștin de mai multă vreme, mi-ar plăcea să știu că această carte te-a ajutat să vezi mai mult felul în care ultimele ore ale Domnului, înaintea morții Sale, au un impact în viața ta zilnică. Apoi, dacă nu ești încă un ucenic al lui Hristos, rugăciunea mea este ca Dumnezeu să folosească această carte ca un mijloc pentru a-ți deschide ochii înaintea celei mai minunate vești imaginabile.

Oricine ai fi, mă rog ca patima lui Hristos Isus să inspire pasiunea ta pentru El și să fii în măsură să spui cu o mare încredere și încântare odată ce ai încheiat cartea:

„Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filipeni 1:21).

I

PAHARUL

„După ce a ieșit afară, [Isus] S-a dus, ca de obicei, în muntele Măslinilor. Ucenicii Lui au mers după El. Când a ajuns la locul acela, le-a zis: ‚Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită’. Apoi S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat, și a început să Se roage, zicând: ‚Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta’. Atunci I s-a arătat un înger din cer, ca să-L întărească. A ajuns într-un chin ca de moarte, și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ. După ce S-a rugat, S-a sculat, și a venit la ucenici; i-a găsit adormiți de întristare, și le-a zis: ‚Pentru ce dormiți? Sculați-vă și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită’” (Luca 22:39-46)

Imaginează-ți că te grăbești într-o zi mergând pe stradă, având o mie de lucruri în minte și pe lista de lucruri de făcut, moment în care vezi un bun prieten așezat pe o bancă la ceva distanță de tine. Nu l-ai văzut de ceva timp, și zâmbești când îți dai seama că l-ai recunoscut.

Totuși, pe măsură ce te apropii, începi să simți că ceva este greșit. Zâmbetul pe care crezi că l-ai văzut pe fața lui este, de fapt, o grimasă. Ochii lui conțin lacrimi, iar spatele îi este încovoiat. Pare să fie copleșit de tristețe și de durere.

Cum ai răspunde? Îmi place să cred că aș abandona totul, aș uita de programul meu încărcat și aș alerga la prietenul meu. Aș vrea să știu ce anume s-a întâmplat cu el. Aș dori să îmi fac timp să îl ascult, pentru a înțelege suferința prietenului meu.

Peisajul pe care Luca îl pictează în această scenă de la poalele unui deal, în seara de dinaintea Vinerii Mari, ne prezintă o situație un pic asemănătoare aceluia scenariu. Ne apropiem de Isus într-un moment al „chinului” (v. 44). Dacă știi câtuși de puține lucruri despre Isus, probabil că știi că El n-a fost un Om fragil emoțional. El era neînfricat și plin de compasiune, puternic și blând. Dar nu aici. Aici pare să fie cu totul zdrobit.

Cum ai răspunde? Hai să lăsăm totul, să uităm de toate celelalte gânduri din mintea noastră, și să ascultăm. Hai să ne luăm timp să înțelegem și să apreciem ce este greșit, motivul pentru care cel mai puternic dintre oameni se află pe genunchi, transpirând în timp ce se roagă.

Dar, mai întâi, hai să așezăm scena.

UN OM CA NICIUN ALTUL

Sărim în mijlocul (ei bine, de fapt, aproape de sfârșitul) unei narațiuni, sau, în multe feluri, a unei biografii. Așadar, atunci când Îl vedem pe Isus pe Muntele Măslinilor, în acea noapte întunecată, merită să vedem cum a ajuns El acolo.

Autorul Evangheliei după Luca este un om pe nume Luca (oricine a venit cu acest titlu, este clar că n-a fost binecuvântat cu prea multă imaginație), un medic și istoric amator care a trăit în vremea lui Isus. Atât cât cunoaștem, Luca nu l-a cunoscut personal pe Isus și n-a fost martor vreunui dintre lucrurile pe care le relatează în biografia pe care o face Domnului. În schimb, el ne spune (1:1-4) că a cercetat cu atenție evenimentele legate de nașterea, viața, lucrarea, moartea, învierea și înălțarea lui Isus la cer.

În primele 22 de capitole și jumătate din Evanghelia Sa, Luca ne-a arătat că Isus este un Om ca nimeni altul; în fapt, că El este Fiul lui Dumnezeu. L-am văzut pe Isus acolo chemând alături un grup divers de ucenici, învățând masele de oameni despre mântuirea pe care El avea să o aducă, făcând multe vindecări și minuni, și prorocind despre moartea și învierea Sa. Apoi, în

această noapte specială, pe când Isus celebrează Paștele cu prietenii Săi pentru ultima oară, El arată că știe că unul dintre ucenicii Lui, Iuda Iscarioteanul, a agreat să Îl trădeze pe Domnul în mâinile rivalilor Lui invidioși. Scena este așezată pentru cea mai dificilă noapte din viața lui Isus.

După ce pleacă de la masa pascală, Isus merge cu ucenicii Lui pe Muntele Măslinilor (22:39), un loc liniștit unde El se ducea frecvent. Relatările vieții lui Isus făcute de Matei și Marcu ne spun că El s-a oprit lângă Grădina Ghetsimani, un punct retras de la baza dealului. Aici, El îi lasă pe ucenici, învățându-i de două ori că ar trebui să folosească acel moment pentru a se ruga așa încât să nu cadă în ispită (v. 40).

Dar, în loc să se roage, ei au adormit „de întristare” (v. 45). Se pare că aceștia erau pur și simplu epuizați emoțional și fizic. Chiar în momentele când Isus avea cea mai mare nevoie de dragostea, susținerea și rugăciunile prietenilor Lui, aceștia au adormit. Trist este că pot să înțeleg prioritățile greșite ale ucenicilor de aici. Când viața este copleșitoare, mi se pare adesea mai ușor să mă culc decât să mă rog.

Ambiția de la masă a rămas cu mult în urmă, căci până și cei mai apropiați prieteni ai Lui au adormit; și

cea ce Isus este pe punctul de a experimenta, va trebui să treacă complet singur prin acele lucruri.

ANXIETATEA PROFUNDĂ

Isus se îndepărtează puțin pentru a se ruga (v. 41). De-a lungul Evangheliei după Luca, ni se vorbește despre Isus că se ruga Tatălui Său ceresc. Rugăciunea era calea prin care Isus s-a pregătit pentru provocările uriașe și s-a recuperat din greutățile lucrării Sale. Când ceva important era pe punctul de a se petrece, Isus se ruga. Când mulțimile veneau presant asupra Lui, Isus avea să Își găsească totuși timp pentru rugăciune. Isus știe acum că a fost trădat. El știe că arestul Lui nu este departe. Așadar, este de așteptat să Îl vedem pe Isus mergând înaintea Tatălui Său pentru a primi mângâiere, putere și revigorare.

Dar, în loc să găsească pace în rugăciune, Isus începe să trăiască ceva îngrozitor, atât de îngrozitor încât un înger a fost trimis pentru a-L întări (v 43). Luca ne spune că El este acum în agonie, trăind o anxietate atât de mare (mentală? fizică? spirituală? toate trei?) încât sudoarea Lui se face ca sângele. Imaginea prezentată este a unei persoane într-o stare totală de tip „sistem suprasolicitat”; trupul fizic și natura omenească a lui Isus cu greu pot suporta ceea ce se petrecea cu El.

PAHARUL

Așadar, trebuie să ne punem următoarea întrebare: Ce ar putea să cauzeze Îi cauzeze acestui Om o astfel de agonie? Putem spune cu certitudine că Isus nu trece printr-o banală frică în anticiparea morții Sale. Este imposibil ca Isus să fi fost un laș, copleșit de certitudinea morții Sale. La urma urmei, Isus vorbea deja de câțva timp despre răstignirea Sa. El mergea intenționat către cetatea unde știa că răstignirea avea să aibă loc. Cauza tulburării lui Isus în Grădina Ghetsimani nu poate fi o frică directă de moarte. Trebuie să fie altceva la mijloc. Versetul 42 ne descoperă despre ce anume este vorba. „Tată”, se roagă Isus, „dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine”. Evangheliile după Marcu și Matei ne spun că Isus a cerut de trei ori eliberarea de „paharul acesta”. Sursa tulburării lui Isus este un pahar. Ce pahar ar fi putut cauza acest fel de agonie?

O privire îndreptată către o serie de pasaje ale Vechiului Testament aruncă mai multă lumină asupra ei. Prorocii Israelului vorbeau uneori despre mânia și judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului ca fiind un „pahar” pe care cei răi trebuiau să îl bea. Astfel, prorocul Isaia a scris poporului din Ierusalim, când cetatea a fost cucerită și ei au fost duși în captivitate de armatele babiloniene:

„Trezește-te, trezește-te! Scoală-te, Ierusalime, care ai băut din mâna Domnului potirul mâniei Lui, care ai băut, ai sorbit până în fund potirul ameteții” (Isaia 51:17)

În același fel, Dumnezeu i-a spus prorocului Ieremia despre dezastrul pe care avea să îl trimită peste popoarele din jurul Israelului:

„Căci așa mi-a vorbit Domnul, Dumnezeul lui Israel: Ia din mâna Mea acest potir plin cu vinul mâniei Mele și dă-l să bea toate neamurile la care te voi trimite. Vor bea și se vor ameți, și vor fi ca niște nebuni, la vederea sabiei pe care o voi trimite în mijlocul lor” (Ieremia 25:15-16)

În Vechiul Testament, „paharul” [potirul] este un element simbolic. El ilustrează furia, mânia și pedeapsa din partea lui Dumnezeu. Exprimat în termeni simpli, „paharul” este plin de ura perfectă și sfântă a lui Dumnezeu față de păcat. Aici, la baza muntelui, Isus începe să guste din ceea ce se găsește în acel pahar, neamestecat și nediluat de îndurarea lui Dumnezeu.

MÂNIA

Dă-mi voie să anticipez o obiecție în acest punct. Poate că te gândești în sinea ta în felul următor: „Mânie? Oare? Este acesta felul de Dumnezeu pe care ar trebui să Îl iubesc? M-aș aștepta la mânie și la furie din

partea unui copil răzvrătit, nu din partea Dumnezeului atotputernic al universului!” Poate că ți-a trecut prin minte un astfel de gând, iar dacă nu, poate că ai auzit pe altcineva dându-i glas.

Astfel, înainte de a trece mai departe, merită să facem un ocol important și să tratăm chestiunea mâniei lui Dumnezeu. Dacă Biblia ne-a arătat că mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului este asemenea furiei unui copil cu un comportament rău, atunci am avea o problemă. Ne-ar fi greu să respectăm, să iubim sau să avem încredere în Dumnezeu, dacă El ar fi fost în felul acesta. Dar Biblia descrie mânia lui Dumnezeu ca un lucru care face parte în realitate din perfecțiunea Lui, nu ceva care I-a fost atașat. Ea este o expresie a sfințeniei și a urii Sale față de rău.

În fapt, Dumnezeu n-ar mai fi Dumnezeu dacă El n-ar fi dornic să pedepsească păcatul și nedreptatea. Dacă Dumnezeu nu ar fi un Dumnezeu al mâniei, noi nu L-am respecta, nu L-am iubi sau nu am avea încredere în El.

Îmi dau seama că acest lucru poate fi o afirmație controversată pentru unii, așa că haideți să îl testăm întrucâtva. Dacă mânia perfectă este parte din caracterul sfânt al lui Dumnezeu, atunci am putea să ne așteptăm pe bună dreptate ca ea să se demonstreze în caracterul

nobil al omenirii, nu-i așa? Biblia ne învață că oamenii sunt făcuți după chipul lui Dumnezeu, și că noi reflecțăm ceva din caracterul și inteligența Lui. Așadar, dacă Dumnezeu este mânios pe drept, atunci ar trebui să ne așteptăm ca această trăsătură de caracter să se manifeste în anumite ocazii, când ființele omenești sunt în culmea stării lor.

Un prieten mi-a povestit recent despre o perioadă când a călătorit într-o țară din Asia de Est, când gazdele l-au luat la o plimbare cu mașina prin capitala țării. Atunci când au intrat în oraș, s-au întâlnit cu un șir lung de tinere, aliniate de-a lungul șoselei. Aceste fete fuseseră vândute în sclavie ca prostituate (adesea de către părinții lor) și aveau să-și petreacă viețile fiind folosite și abuzate până când, în final, erau aruncate pe drumuri când nu mai erau atractive. Prietenul meu a descris sentimentele lui atunci când a văzut aceste fete: o mânie, o furie în inima lui, care îl făcea să se simtă ca și cum inima i se frângea în două.

Era mânia prietenului meu una bună? Era ea corectă și curată? Sau ar fi trebuit să se gândească la părinții care le vânduseră pe acele fete nevinovate, la oamenii care le foloseau acum și la „clienții” care le abuzau, cu un fel de bună voință indiferentă și zâmbitoare?

Ai face asta? Evident că nu! Mânia manifestată în fața opresiunii brutale este un lucru bun și corect.

Dacă astfel de lucruri sunt valide pentru oameni, ele trebuie să fie valide și pentru Dumnezeu care i-a creat pe oameni. Ura lui Dumnezeu față de păcat este parte din perfecțiunea Lui. Biblia vorbește în felul acesta... și, în adâncul inimilor noastre, știm că așa stau lucrurile. Acele fete înșirate de-a lungul șoselei sunt doar o picătură din oceanul imens al răului făcut de oameni. Ele ilustrează un rău ce se face într-un loc neînsemnat și într-o zi anume. Dar să începem să însumăm totalitatea nedreptății făcută de-a lungul întregii istorii omenști, prin genocid, sclavie forțată, rasism și asuprire. Pur și simplu nu putem avea un Dumnezeu bun dacă El nu urăște păcatul și dacă nu face ceva pentru a rezolva într-o bună zi acest lucru. Dar aici ajungem cu adevărat la o problemă, când obiectăm în fața mâniei și a dreptății lui Dumnezeu, anume când ea are de-a face cu noi. Am putea să fim fericiți cu un Dumnezeu care îi pedepsește pe violatori și pe ucigași, dar nu suntem la fel de fericiți cu un Dumnezeu care ne pedepsește pe noi. Unde ar trebui să tragă Dumnezeu linia? Cât de mult ar trebui să tolereze Dumnezeu în cazul tău? Câtă mândrie, mânie, viclenie, manipulare și egoism ar trebui să treacă El cu vederea?

Biblia ne spune unde trasează Dumnezeu această linie: El cere perfecțiunea. Dumnezeu este perfect de sfânt și ne-a creat ca să ascultăm de El într-un mod perfect, astfel că El nu va minți spunând că păcatul tău și păcatul meu n-ar fi chestiuni importante. Noi toți merităm mânia lui Dumnezeu.

Un Dumnezeu dedicat dreptății este, de fapt, o veste bună pentru noi, atunci când suferim, dar este o veste înfricoșătoare pentru noi, ca păcătoși. Acel pahar al mâniei se potrivește în mod natural în mâinile mele, în mâinile tale, și în mâinile oricărui om care trăiește pe fața pământului.

PRIMA GURĂ

Acum suntem pregătiți să deslușim ceea ce se petrece atunci când Isus se pregătește să bea acel pahar. Isus însuși n-a păcătuit niciodată. El n-a meritat niciodată mânia dreaptă a lui Dumnezeu pentru vreo răutate a Lui. El este singura Persoană din istoria omenirii care nu merită să se confrunte cu mânia unui Dumnezeu perfect și sfânt. Dar, în această noapte întunecată de pe Muntele Măslinilor, Isus începe să guste în sufletul Său conținutul aceluia pahar îngrozitor. În câteva ceasuri, pe cruce, El îl va bea până la capăt. De ce?

Pentru ca noi să nu fim nevoiți să bem nimic din el, niciodată.

Este imposibil să exagerez imensitatea și taina acestui moment. Acesta este un eveniment care rămâne cu totul unic în istoria omenirii. Oprește-te și gândește-te la el: aici, în grădină, Fiul lui Dumnezeu cel sfânt, perfect și fără păcat, al Cărui suflet se retrage în prezența păcatului, începe să guste cum este să fie tratat ca și cum ar fi un păcătos, să se confrunte cu mânia, asemenea unui păcătos. Aici Îl avem pe Fiul lui Dumnezeu, cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi, care se bucurase pe veci de unitate și dragoste perfectă cu Tatăl Său, începând să simtă cum este să fie uitat și abandonat de Dumnezeu. Nu putem nădăjdui să înțelegem pe deplin sau să explicăm complet aceste evenimente. Putem doar să le descriem, să le credem, și să fim conduși la închinare prin intermediul lor.

Pentru aceia dintre noi care au primit iertarea prin sângele lui Isus, aici, pe Muntele Măslinilor, avem o imagine frumoasă a dragostei Domnului nostru pentru noi. Ai putea să îți imaginezi cum a fost ca Isus să îndure crucea? Dacă doar o pregustare, doar anticiparea acelei mâinii, a fost suficientă pentru a-L face pe Isus să cadă la pământ și să verse stropi de sânge, cu cât mai rea trebuie să fi fost experimentarea concretă a acesteia

la răstignirea Lui, în următoarea zi? De ce a făcut El acestea? Pentru ca noi să nu ne confruntăm niciodată cu aceste lucruri, niciodată.

REPREZENTANTUL

Astfel, în acea noapte și în acel loc, Isus acționa ca reprezentant al nostru.

Pentru a înțelege sensul a ceea ce Isus face aici, trebuie să derulăm înapoi în narațiunea biblică, până la începutul ei. Cum au intrat păcatul și moartea în lume? Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, primii oameni, și i-a așezat în grădina Edenului. În acea grădină, ei au avut de făcut o alegere între ascultare și neascultare (Geneza 2:16-17). Dacă ei ascultau de voia lui Dumnezeu, aveau să experimenteze numai bucuria, fericirea și pacea lui Dumnezeu, pentru care fuseseră creați. Pe de altă parte, neascultarea avea să aducă moartea și mânia. Adam și Eva au ales păcatul și moartea, iar tu și eu am mers pe urmele pașilor lor.

Acum, în ochii minții tale, parcurge rapid miile de ani din Grădina Edenului până în Grădina Ghetsimani. În fiecare moment al vieții Sale, Isus ascultase neîncetat de Tatăl Său. Aici, în această grădină, El avea de făcut o alegere: va asculta El de Tatăl, sau nu? Dar alegerea pe

care Isus o avea de făcut nu este exact aceeași fel de alegere cu care s-a confruntat Adam. Există o diferență importantă. Pentru Adam, ascultarea de Dumnezeu însemna că el avea să experimenteze binecuvântarea și pacea. Pentru Isus, a alege să asculte de Dumnezeu însemna că El avea să fie blestemat și zdrobit. Dacă Isus ascultă de voia Tatălui și merge la cruce, El va trebui să treacă printr-o grozăvie de neimaginat.

Iată de ce cuvintele de la sfârșitul versetului 42 sunt unele dintre cele mai uluitoare din întreaga Biblie. Ia acest pahar de la Mine, Îl imploră Isus pe Tatăl Său: „totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta”.

Aceasta este tocmai opusul a ceea ce Adam a făcut. Adam I-a spus lui Dumnezeu: „Voia mea, nu voia ta!” Dar Isus a spus: „Chiar dacă Mă va costa totul, voia Ta să se facă, nu a Mea”. Isus face ceea ce Adam nu făcuse. El face ceea ce noi nu facem. El este Reprezentantul nostru, ascultând ca și cum noi ar trebui să ascultăm și îndurând ceea ce noi ar trebui să îndurăm.

A existat vreodată vreun act mai măreț de ascultare? A existat vreodată un act mai măreț de dragoste față de Dumnezeu și față de aproapele? Ce Mântuitor măreț avem! Iată de ce creștinii au simțit dorința de a scrie cântece pentru a exprima dragostea și adorarea pe

care le simțim pentru Isus. Uneori, cuvintele obișnuite par să fie insuficiente!

Dar a ne opri pentru a privi la Isus pe acest munte nu face doar ca inimile noastre să se reverse în cântările noastre, ci și în viețile noastre. Cea mai înaltă prioritate a lui Isus era voia Tatălui Său ceresc, chiar și când aceasta era costisitoare și periculoasă. Iar Isus le spune ucenicilor Lui să se roage Tatălui lor ceresc: „facă-se voia Ta” (Matei 6:10). Trebuie să conștientizăm ce facem atunci când spunem acea frază din rugăciunea domnească. Trebuie să conștientizăm că ascultarea față de voia lui Dumnezeu poate fi adesea dificilă și dure-roasă. Nu este suficient să spunem aceste cuvinte, ci trebuie să fim gata să le și trăim. Isus ne arată ce înseamnă asta, anume că înseamnă să suferim pierderea confortului, a reputației, a unei vieți liniștite, și chiar a vieților noastre.

MAI MULT DECÂT UN EXEMPLU

Când ne gândim la ceea ce a îndurat Isus în acea noapte pentru noi, vedem un exemplu minunat (și provocator) al felului în care ar trebui să trăim. Vedem că ar trebui să ne rugăm când ne confruntăm cu greutăți. Vedem că ar trebui să ascultăm chiar și când aceasta presupune un cost deosebit. Atunci când Îl vedem pe

Isus trezindu-Și ucenicii și încurajându-i să se roage, în loc să îi zdrobească pentru că au eșuat să stea în compania Lui, vedem că trebuie să fim răbdători cu cei care nu se ridică la înălțimea așteptărilor noastre.

Isus este un exemplu fantastic pentru noi; în realitate, cel mai bun exemplu care a existat vreodată. Dar dacă asta este tot ceea ce învățăm din acest pasaj, am ratat complet esența lui – pentru că Isus nu îngenunchează acolo, în acea grădină, în principal ca exemplu al nostru. Dacă pleci de la aceste versete gândindu-te că tot ce trebuie să faci este doar să încerci mai din greu să trăiești ca Isus, vei fi cu totul zdrobit. Pur și simplu nu poți face asta.

Ideea centrală a acestor evenimente nu este ca tu și eu să privim la curajul lui Isus, la iertarea, încrederea și jertfa Lui, și să fim inspirați să fim un pic mai mult asemenea Lui. Esența este că tu și eu ar trebui să conștientizăm că nu suntem ca Isus, că nu iubim, nu iertăm, nu avem încredere și nu ascultăm așa cum ar trebui. Noi avem nevoie nu doar de un exemplu care să ne inspire, ci și de un Substitut mântuitor. Avem nevoie de cineva care să ia asupra Lui pedeapsa noastră, și care să ne dea perfecțiunea Lui. Avem nevoie de cineva care să moară moartea noastră și care să ne dea viață. Avem nevoie de

un Mântuitor. Noi nu avem nevoie de Isus ca să facă lucrurile mai bine decât noi și să învățăm de la El, ci avem nevoie de Isus ca să împlinească aceste lucruri pentru noi, așa încât să fim mântuiți în El.

Pe Muntele Măslinilor, Îl vedem pe Isus în cele mai extreme circumstanțe imaginabile, gustând din paharul mâniei lui Dumnezeu. Iar acest lucru Îl cutremură. Îl uluiește. Îl zdrobește la pământ. Totuși, toate acestea nu Îi zguduie dragostea pentru tine. Nici măcar cu o picătură. Dacă ești creștin, poți privi la Isus când privește paharul Iadului, înconjurat de ucenicii care ratează să Îl sprijine, și poți să Îl vezi spunându-I Tatălui: voi lua acest pahar pentru ei.

EȘTI IUBIT

Astfel, dacă ești creștin, poți privi la Isus îngenunchind în agonie și să știi dincolo de orice îndoială că Dumnezeu te iubește. Ce se va petrece, ce se va schimba așa încât să Îl facă pe Isus să înceteze să te iubească? Dacă furia mâniei sfinte a lui Dumnezeu nu face asta, ce altceva ar putea? Dacă Dumnezeu Tatăl te-a iubit suficient de mult încât să Îl trimită pe Fiul Său așa încât a găsit de cuviință să îndure acest fel de suferință pentru tine, ce ar putea să zguduie dragostea Lui pentru tine?

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32).

Tu ai putea să nu te consideri un om vrednic de a fi iubit. Se poate să îți fi petrecut majoritatea vieții umblând după ceva sau cineva care să te facă să te simți iubit. Se poate să fi fost trădat sau înșelat de cineva care ți-a spus „Te iubesc”, dar s-a dovedit că acea expresie avea sensul „mă iubesc pe mine”. Se poate să fi ajuns să te mulțumești cu a primi o dragoste cu jumătate de inimă, adică mai puțin decât acea dragoste la care ai visat, dar totuși cea mai bună pe care o poți găsi. Se poate să ți se fi spus că trebuie să înveți să te iubești pe tine însuși, dar, în profunzimea ființei tale, tu știi că acest lucru este imposibil, pentru că nu poți ignora lucrurile nevrednice de a fi iubite la propria persoană. Se poate să fi fost împovărat de sentimentul că trebuie să ajungi să fii suficient de bun pentru a câștiga dragostea lui Dumnezeu.

Ei bine, privește la Isus pe Muntele Măslinilor, spunându-I Tatălui: voi lua Eu paharul. Îl voi lua pentru tine. Te-am iubit atât de mult, încât am făcut acest lucru pentru tine. Ești iubit, iubit de Singurul din univers a cărui dragoste contează pe veci. El te iubește!

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE:

- *Dumnezeu simte mânie dreaptă în fața nedreptății și a păcatului. Cum reflectă inima ta acest lucru? Cum poate fi făcută să îl reflecte mai mult?*
- *Există domenii din viața ta în care faci ceea ce este ușor și nu ascuți de Dumnezeu, în loc să faci ceea ce este costisitor în ascultare față de El? În ce fel te inspiră exemplul lui Isus la schimbare?*
- *Când și de ce te simți nevrednic de dragoste? Cum îți vei reaminti de dragostea de nezguduit a lui Isus în acele momente?*

~

Privește-L pe Isus
Jertfindu-Și viața Lui,
Ca noi să fim acum
Iertați prin jertfa Lui!
Prin moartea Sa a șters
A noastră vină grea.
Cumplitele Lui răni
Adus-au pacea mea.

Îl văd în noaptea grea,
Colo-n grădină stând,
Muncit de vina mea,
Cu fața la pământ.
L-aud rugând duios
Pe Tatăl: de-ar putea
Să treac-acel pahar,
Ca El să nu-l mai bea.

Pe mine m-a iubit:
Murit-a-n locul meu.
Dovadă că-i așa,
E însuși Duhul Său.
Cununa Lui de spini
Și coasta ce-au străpuns
Arat-atât de viu
Iubirea lui Isus.

De-aceea eu-L iubesc
De orice, mai presus
Și-ncrederea îmi pun
În jertfa lui Isus.
O! scumpul meu Stăpân,
Te laud ne-ncetat
Și-aștept și ziua când
Să văd chiar fața Ta.

Privește-L pe Isus, Jakob Hoff (1871-1958)

2

TRĂDAREA ȘI LEPĂDAREA

„Pe când grăia El încă, iată că a venit o gloată. Și cel ce se chema Iuda, unul dintre cei doisprezece, mergea în fruntea lor. El s-a apropiat de Isus, ca să-L sărute. Și Isus i-a zis: ‚Judo, cu o sărutare Îl vinzi tu pe Fiul omului?‘ Cei ce erau cu Isus, au văzut ce avea să se întâmple, și au zis: ‚Doamne, să lovim cu sabia?‘ Și unul dintre ei l-a lovit pe robul marelui preot, și i-a tăiat urechea dreaptă. Dar Isus a luat cuvântul, și a zis: ‚Lăsați-i! Până aici!‘ Și S-a atins de urechea omului acela, și l-a vindecat. Isus le-a zis apoi preoților celor mai de seamă, căpeteniilor străjerilor Templului și bătrânilor, care veniseră împotriva Lui: ‚Ați ieșit după Mine ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomegi? În toate zilele eram cu voi în Templu, și n-ați pus mâna pe Mine. Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului‘. După ce au pus mâna pe Isus, L-au dus și L-au băgat în casa marelui preot. Petru mergea după El de departe. Au aprins un foc în mijlocul curții și au șezut jos. Petru s-a așezat și el printre ei. O slujnică l-a văzut cum ședea la para focului, s-a uitat țintă la el, și a zis: ‚Și omul acesta era cu El‘. Dar Petru s-a lepădat, și a

zis: ‚Femeie, nu-L cunosc’. Peste puțin, l-a văzut un altul și a zis: ‚Și tu ești unul dintre oamenii aceia’. Iar Petru a zis: ‚Omule, nu sunt dintre ei’. Cam după un ceas, un altul întărea același lucru, și zicea: ‚Nu mai încape îndoială că și omul acesta era cu El, căci este Galileean’. Petru a răspuns: ‚Omule, nu știu ce zici’. Chiar în clipa aceea, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul. Domnul S-a întors, și S-a uitat țintă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Domnul: ‚Înainte ca să cânte cocoșul te vei lepăda de Mine de trei ori’. Și a ieșit afară, și a plâns cu amar” (Luca 22:47-62).

Ai fost rănit vreodată de un prieten apropiat? Poate că le-ai spus ceva personal, după care ei au împărțit cu toți prietenii tăi. Poate că ți-au promis că te vor ajuta într-un lucru foarte important, dar te-au abandonat în ultima clipă. Sau poate chiar mai rău, te-au respins și au încetat să îți mai fie prieteni.

Există ceva foarte dureros să fii abandonat de cineva în care ți-ai pus încrederea. Mai rău este să fii rănit de un prieten decât de un dușman.

Ne aflăm acum la începutul părții finale a lucrării pământești a lui Isus. Din acest moment, Isus se va afla în custodia vrăjmașilor Lui. Această scenă începe cu o mulțime de oameni năpustindu-se în grădina liniștită

pentru a-l captura. Iar Luca ne spune într-o modalitate foarte detaliată acel aspect foarte zguduitor – erau conduși de cel care se presupunea că este prietenul lui Isus: Iuda Iscarioteanul.

Luca ne spusese mai devreme, în biografia pe care I-o face lui Isus, că Iuda a greșit să Îl trădeze pe Isus în mâinile autorităților religioase evreiești, în schimbul unei sume de bani (22:3-6). Întrucât Isus era atât de popular printre oameni, liderii religioși nu au îndrăznit să Îl prindă în public. Ei au fost nevoiți să îl convingă pe un ucenic să Îl trădeze pe Isus în mâinile lor, pe când era departe de ochii mulțimilor. Isus accentuează lașitatea lor în versetul 53, când întreabă de ce n-au venit la El în templu, pe când învăța mulțimile.

Dar cel mai întunecat personaj din această scenă nu sunt liderii, ci omul al cărui nume a ajuns să fie cunoscut în istorie ca sinonim cu trădarea.

IUDA: CEL MAI RĂU PRIETEN?

Principala dramă a acestei scene a capturării lui Isus se găsește în interacțiunea dintre Iuda și Isus. Fusesse suficient de rău faptul că Isus avea să fie arestat și ucis, și aceasta printr-o nedreptate groaznică. Totuși, gestul a fost și mai rău ca urmare a faptului că El a fost

dat în mâna liderilor evrei de un om despre care se presupunea că este unul dintre cei mai apropiați prieteni ai Lui, un om care Îl urmase, vorbise și trăise cu Isus vreme de trei ani!

În mod cert, Iuda se califică să fie cel mai rău prieten ce a trăit vreodată. Chiar în noaptea trădării Sale, Isus îi spălase picioarele lui Iuda și a frânt pâinea cu el. În vremea antică din Orientul Mijlociu, ospitalitatea era o parte esențială a vieții. A frânge pâinea cu cineva era un semn de părtășie și parteneriat. A sta la masă cu cineva, după care a trăda acea persoană, era un act hidos de lipsă de decență.

Apoi, în grădină, Iuda Îl trădează pe Isus cu un sărut, transformând un semn de prietenie într-un gest de trădare. Este ca și cum un prieten te-a îmbrățișat și ți-a înfipt un cuțit în spate, în timp ce avea brațele împrejurul tău.

Și totuși, în mod remarcabil, Isus îl iubește pe Iuda chiar și atunci când acesta înfige cuțitul în El.

În versetul 48, Isus îl întreabă dacă are de gând cu adevărat să își urmeze planul. Gândește-te la asta pentru o clipă. Încearcă oare Isus să obțină informații de la Iuda? Evident că nu! El este blând, dându-i lui Iuda o ultimă oportunitate de a-și reconsidera planul. Evanghelia după Matei ne spune că Isus l-a numit chiar și

atunci „prieten” (Matei 26:50). Dar Iuda este pus pe trădare. El răspunde față de blândețea atentă a lui Isus prin a-I da acel sărut al trădătorului. Este greu să ne imaginăm un prieten mai rău decât Iuda.

PERFORMANȚELE DIN TRECUT NU GARANTEAZĂ NIMIC

Merită să ne amintim lucrurile pe care Iuda le făcuse și le văzuse. El fusese unul dintre ucenicii trimiși să propovăduiască Evanghelia, însoțit de puterea de a alunga demoni și de a vindeca oameni (Luca 9:1-2). Iuda stătuse în barcă atunci când Isus a liniștit furtuna cu un singur cuvânt (8:22-25). El L-a văzut pe Isus cum i-a hrănit pe cei 5000 de oameni (9:10-17). L-a văzut pe Isus când a înviat oameni din morți (7:11-17). Iuda a auzit predicile lui Isus, probabil de mai multe ori. El a fost ales personal de Isus să facă parte din cercul apropiat al Mântuitorului. A fost chiar printre cei ale căror picioare au fost spălate de Isus!

Și totuși... în ciuda tuturor acestor experiențe minunate, Iuda se dovedește că nu a fost un ucenic. El nu a fost un ucenic adevărat al lui Isus. În final, el este un trădător, un mincinos și un hoț. El este un exemplu real a ceea ce Isus avertizează în Matei 7:21-23:

„Nu oricine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’ Atunci le voi spune curat: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege’”.

Iuda este un exemplu înfricoșător prin care ți se amintește că nu te poți baza pe experiențele tale trecute ca o indicație a stării tale spirituale actuale. Astfel, exemplul lui Iuda ar trebui să ne determine să ne oprim. Dacă consideri că ești creștin, te-ai oprit vreodată pentru a te gândi cum poți să fii sigur că ești creștin cu adevărat? De ce ești atât de sigur că ești un ucenic autentic al lui Isus? Pentru că părinții tăi sunt credincioși? Pentru că mergi la o biserică și toți cei de-acolo presupun că ești creștin? Pentru că ai slujit credincios în biserica ta? Poate pentru că ai predicat sau i-ai condus pe oameni la Hristos?

Iuda ne reamintește că nimic din ceea ce am făcut în trecut nu ne poate asigura că suntem cu adevărat ucenici ai lui Hristos. Da, roadele bune din viața ta sunt un bun semn. Dar privește la Iuda. Analizează CV-ul pe care l-ar putea pune înaintea ta. El arăta bine pe hârtie, dar în realitate, el a fost cel care L-a trimis pe Isus la moarte.

Nimic din ceea ce tu sau eu am văzut sau am realizat vreodată, nimic din genealogia sau experiența noastră nu ne poate face în ultimă instanță creștini!

TRĂDARE COMUNĂ

Trecutul impresionant al lui Iuda atacă prezumțiile mele, după cum o face și natura păcatului lui. Ceea ce el a făcut au fost lucruri atât de obișnuite.

Pare un lucru ciudat să spun aceste lucruri, întrucât ceea ce Iuda a făcut a fost groaznic. Nu degeaba l-a pus Dante pe Iuda în centrul „infernului” său. Totuși, a existat ceva în legătură cu el care a fost groaznic de obișnuit.

Dacă ne întoarcem înapoi în Luca 22:21, vedem că Isus le-a spus ucenicilor că unul dintre ei avea să Îl trădeze, iar aceștia au răspuns destul de ciudat. Toți au început să se întrebe cu glas tare dacă nu cumva vreunul dintre ei avea să fie acela. Acest lucru a fost unul total neobișnuit pentru ucenici. În mod obișnuit, ei erau destul de ocupați laudându-se cu cine avea să fie primul în Împărăție și spunându-I lui Isus despre toate lucrurile pe care erau gata să le facă pentru El. Dar aici, a existat ceva în fiecare dintre ei care i-a făcut să se întrebe dacă nu cumva ei erau, fiecare, acel trădător.

Nu știm precis de ce a făcut Iuda ceea ce a făcut. Totuși, în mod clar, trebuie să fi existat ceva care l-a nemulțumit în legătură cu Isus. Isus n-a fost ceea ce Iuda aștepta de la El. Și cred că poți paria că toți ceilalți ucenici se luptau cu aceleași gânduri. Chiar în ultima săptămână, Isus intrase în Ierusalim ca un Împărat, și a stat în templu în fiecare zi, muștrându-i pe liderii religioși și curățând templul. Tensiunile erau în creștere. Cei aflați la putere erau din ce în ce mai mânioși. Stând la acea ultimă masă, ucenicii au început să conștientizeze că lucrurile o luau în jos. Nu mai exista nicio cale înapoi, dar Isus nu părea să aibă vreun plan de a-i scoate din Ierusalim. Dimpotrivă, El a continuat să vorbească despre suferință.

Astfel, probabil că ei aveau cel puțin o idee mărunță ascunsă undeva în mințile lor: când lucrurile au să ajungă la apogeu, cum o să îmi salvez pielea? Iar acum, pe măsură ce Isus se îndepărtează, ei toți încep să dispară, în tăcere. Niciunul dintre ei nu va muri alături de El. Ei sunt fericiți să își croiască o cale de scăpare cu sabia, nicidecum să își urmeze Stăpânul până la cruce.

Într-o anumită proporție, toți ucenicii se luptă cu faptul că Isus nu este cel pe care îl așteptau ei. Niciunul dintre ei nu s-a hotărât să Îl urmeze pe Isus, pentru că ar fi vrut să fie arestați și să Îl vadă ucis. Tot ceea ce îl

face pe Iuda să fie diferit este faptul că el acționează primul în baza dezamăgirii sale, și o face cel mai rău.

Astfel, în sensul acesta, ceea ce Iuda a făcut este destul de obișnuit. Când Isus n-a fost ceea ce Iuda dorea ca El să fie, Iuda și-a scăpat pielea. El a fugit pe vremea când lucrurile erau încă stabile. Ne vom întoarce la acest lucru, dar, mai întâi, trebuie să ne îndreptăm privirea către un alt prieten al lui Isus – unul care jurase că nu-L va părăsi niciodată.

PETRU: PRIETENUL ȘI MAI RĂU

Este greu să ne imaginăm un prieten mai rău decât Iuda, dar aproape imediat ce i-am dat acest titlu, Petru își aruncă pălăria în ring.

După ce Iuda Îl trădează pe Isus, mulțimea Îl ia deoparte pentru a fi interogat în fața marelui preot. În afara casei preotului, slujitorii și curioșii fac un foc în curte, fără îndoială vorbind despre Isus și despre arestarea Sa. Petru, sperând să nu fie observat, se așază și el și încearcă să stea acolo fără a deranja.

Ceea ce se petrece imediat este binecunoscut, simplu și tragic. Petru respinge de trei ori faptul că L-ar fi cunoscut pe Isus. Luca relatează această întâmplare pe scurt, dar narațiunea lui este extrem de dureroasă. Mai

întâi, una dintre roabele casei spune: „Hei, omul acesta a fost cu Isus!” Petru neagă. Apoi altcineva spune: „Hei, tu erai cu El”. Petru neagă iarăși. Apoi o altă persoană spune: „ești din Galileea, trebuie să fii unul dintre ucenicii lui Isus”. Petru îi spune că nici nu știe despre cine se vorbește.

De la tot curajul său despre cum avea să moară pentru Isus, cum nu Îl va trăda niciodată și cum nu se va lepăda de El (Luca 22:33), Petru se prăbușește total în fața unei întrebări venită de la un copil. Nu vreau să jignesc nicio fetiță care ar putea să citească această carte, dar este o situație foarte jenantă. Avem aici un bărbat care spusese niște vorbe mari despre cum va rămâne alipit de Isus în ciuda tuturor obstacolelor, dar apare o fetiță care îi pune o întrebare simplă, și el se prăbușește.

Și se pare că nu și-a pierdut curajul o singură dată! O lepădare de Isus ar fi fost o cădere de moment în judecată. Dar aceasta s-a petrecut de trei ori, la un interval de aproape o oră. Petru avusese o mulțime de timp la dispoziție pentru a se gândi la ceea ce a făcut. Și totuși, el continuă să se lepede de Isus.

Apoi cântă un cocoș. Iar Isus, care îi spusese lui Petru mai devreme că „nu va cânta astăzi cocoșul, până

te vei lepăda de trei ori că nu Mă cunoști” (22:34), se uită către el. Atunci când Isus îl privește pe Petru, acesta conștientizează ceea ce a făcut, și „a ieșit afară și a plâns cu amar”. El varsă lacrimi de rușine pentru slăbiciunea lui, și de durere pentru ceea ce se petrecea cu Isus.

Întrebarea este aceasta: Ce s-a întâmplat cu Petru? De ce să se lepede de Isus de trei ori? Evanghelia după Ioan ne spune că Petru fusese cel ce îi tăiasă urechea slujitorului în Grădina Ghetsimani, așa că, în decurs de câteva ore, pentru a trecut de la fluturarea unei săbii către mulțime la a fi complet laș în fața unor oameni total străini de el, adunați în jurul unui foc.

De ce? Ce s-a întâmplat cu Petru?

Cred că Petru a conștientizat în final situația: Isus avea într-adevăr să moară. El n-avea de gând să mai lupte. Urma să fie cu adevărat răstignit, exact așa cum spusese. El avusese dreptate în toate acele lucruri pe care le-a spus despre arestul și uciderea Lui. N-avea să aibă loc nicio revoluție, nicio slavă pământească, nicio victorie extraordinară. Petru L-a iubit pe Isus, nu poate încăpea niciun fel de îndoială în legătură cu acest fapt. Dar înțeleg că, în jurul aceluiași foc, Petru a fost profund dezamăgit. El voia și aștepta ceva mai mult, așa că nu pentru asta se ruga. Petru și-a salvat propria piele.

PETRU SAU IUDA?

În Petru și Iuda ai două studii de caz deosebite ale oamenilor care eșuează și Îl abandonează pe Isus. Și ceea ce vezi în ambii este că ei nu rămân pe cale în vremurile grele. Când acestea devin dificile, vezi motivul pentru care oamenii Îl urmează cu adevărat pe Isus. Și amândoi au o așteptare neexprimată de la Isus, pe care El nu o împlinește.

Eu cred că noi nu suntem foarte diferiți de Petru și de Iuda. Mulțimi de oameni spun că vor să Îl urmeze pe Isus. Există șansele ca, dacă citești această carte, să fii printre cei care vor să Îl urmeze pe Isus. Dar motivele pentru care vrei să Îl urmezi pe Isus vor deveni clare numai în momente dificile.

La urma urmei, este ușor să Îl urmărim pe Isus când lucrurile stau bine. Oricine Îl place pe Dumnezeu când viața îi merge bine, așa cum a sperat. Dar când nu capeți lucrurile pe care le dorești, vei continua să Îl urmezi? Când pare că a-L urma îți va aduce beneficii, totul merge bine. Dar când devine evident că acest lucru te va costa, ce anume vei face?

În final, se ajunge la aceasta: Îl iubim pe Dumnezeu, sau iubim lucrurile pe care El le face pentru noi? Merită să ne punem următoarele întrebări:

- Ce se alege de relația mea cu Dumnezeu când El nu îmi dă relația, banii sau lucrurile despre care cred că am nevoie ca să fiu fericit?
- M-am plâns eu vreodată lui Dumnezeu că situația mea este cu mult mai rea decât a celor care nu sunt creștini?
- Am primit vreodată la ceilalți creștini care nu sunt la fel de maturi și care nu lucrează din greu așa cum cred că fac eu, și m-am întrebat în supărarea mea de ce trec eu prin toate necazurile, în timp ce ei o duc bine?

Dacă răspunsul este afirmativ, atunci ai ceva în comun cu mine – și ai în tine ceva din Iuda. Ai în tine ceva din Petru. Este atât de ușor să Îl trădăm pe Isus în cursul obișnuit al vieții de zi cu zi. Dacă alegi să crezi minciuna că Isus nu este suficient, sau dacă crezi că El nu trăiește la înălțimea așteptărilor tale, aceasta este o formă subtilă, dar reală, de trădare. Este atât de ușor să Îi facem promisiuni mari lui Dumnezeu în zilele de duminică, dar să vedem cum acestea dispar când suntem alături de colegii de muncă în dimineața de luni, sau când ne întâlnim cu prietenii în seara de marți.

Dar chemarea de a-L urma pe Isus este o chemare la a îndura și chiar a suferi de dragul Lui. Este o chemare

de a abandona ceea ce este cel mai ușor pentru noi și de a lăsa în urmă confortul pământesc. Este o chemare de a-L urma și de a avea încredere în calea pe care El o așează înaintea noastră, chiar și atunci când pare că nu funcționează potrivit așteptărilor noastre (Luca 9:23-24).

DIFERENȚA

Bun, aceasta este narațiunea. Îl ai pe Iuda, și îl ai pe Petru. Doi ucenici care deopotrivă îl trădează pe Isus. Totuși, unul a rămas în istorie ca ultimul ticălos, pe când celălalt a ajuns un erou. De ce?

Ceea ce face diferența între ei este ceea ce ei au făcut ulterior trădării. Evanghelia după Matei ne relatează următoarea și ultima parte din viața lui Iuda:

„Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s-a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginți, i-a dat preoților celor mai de seamă și bătrânilor, și a zis: „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat”. „Ce ne pasă nouă?” i-au răspuns ei. „Treaba ta”. Iuda a aruncat arginții în Templu, și s-a dus de s-a spânzurat” (Matei 27:3-5)

Iuda și-a schimbat părerea, însă prea târziu. Se poate ca el să fi vărsat lacrimi, asemenea lui Petru. Cu siguranță că și-a simțit vinovăția cea mare. A regretat ceea ce făcuse și consecințele faptelor lui.

Iuda s-a simțit rău pentru ce făcuse... dar asta fost tot. Nu îl vedem cerând iertare sau întorcându-se către a trăi pentru Dumnezeu. El doar a simțit remușcare. În 2 Corinteni 7:10, Pavel scrie: „când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire, și de care cineva nu se căiește niciodată; pe când întristarea lumii aduce moartea”. Iuda este un exemplu al acestei întristări firești. El a regretat, dar regretul lui l-a trimis direct la moarte.

Pe de altă parte, Petru s-a pocăit. El a plâns cu amar pentru păcatele lui, dar nu s-a limitat doar la asta. Pot spune că el s-a pocăit de păcatele sale, pentru că viața lui s-a schimbat după acel moment. El a devenit curajos pentru Hristos. După răstignire, el s-a alăturat celorlalți ucenici pentru a se ruga. El a fost primul ucenic care a intrat în mormântul gol. După învierea lui Isus din morți, Petru s-a împăcat cu El și a primit iertarea din partea Lui, exact cum prezisese Isus (Luca 22:32).

Astfel, mai târziu în viața sa, Petru avea să mărturisească despre felul în care moartea lui Isus a asigurat iertarea pentru oamenii aflați departe de Dumnezeu: „Hristos a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18).

Vinovăția lui Petru și a lui Iuda a fost aceeași, dar răspunsurile au fost foarte diferite. Când te poticnești – fie este un eșec moral evident pe care nu mai poți spera să îl ascunzi, fie un obicei subtil al mândriei pe care nu vrei să îl admiți – cum răspunzi?

Iuda și Petru ne arată că există patru opțiuni:

- În primul rând, asemenea liderilor religioși, pot să îți canalizezi toate energiile pe lucrurile care nu îți plac la alți oameni. În loc să se ocupe de propriile probleme, ei erau obsedați de Isus.
- Poți încerca să compensezi greșelile tale, asemenea lui Iuda, care a dus înapoi banii pe care îi primise. Problema este că, evident, nu poți să mai iei înapoi sunetul unui clopot și nu-ți poți anula păcatele.
- Poți să cazi în disperare, să sucombi în vinovăția ta și să o lași să te mănânce de viu, așa cum a făcut Iuda.
- Sau poți să te pocăiești, asemenea lui Petru. Poți să duci păcatele tale înaintea lui Dumnezeu, cerându-I îndurarea, și să reșezi la locul lor lucrurile care te vor ajuta să îți schimbi felul de a trăi.

Doar ultima dintre aceste patru căi duce la viață. Și ea duce la viață doar datorită Aceluia care l-a iubit pe trădător chiar atunci când el l-a trădat, care a privit la cel ce s-a lepădat de El chiar atunci când s-a lepădat, și apoi a mers la cruce pentru a muri de moartea omului vinovat. Isus a murit pentru a plăti prețul pentru păcatele oricărui care avea să vină la El cu pocăință și credință adevărată.

ISUS: CEL MAI BUN PRIETEN!

Am văzut deja dragostea lui Isus pentru Iuda. El l-a iubit chiar dacă s-a confruntat cu propriul arest. Iar Isus l-a iubit și pe Petru. Acolo, în mijlocul judecății Sale, Isus aude cântecul cocoșului și gândurile Lui sunt îndreptate cu totul spre Petru. Când cocoșul a cântat, „Domnul S-a întors, și S-a uitat țintă la Petru” (Luca 22:61).

Dacă aș fi avut un prieten pe care l-aș fi avertizat în mod repetat că avea să eșueze față de mine în clipa în care aveam cea mai mare nevoie de el, și dacă acel prieten ar fi spus tot felul de prostii despre cât de deosebit ar fi fost el și cum ar fi făcut totul pentru mine, și dacă acel prieten m-ar fi dezamăgit colosal, exact așa cum aș fi prevăzut, i-aș fi dat o privire lungă. M-aș fi holbat la el cu o expresie care ar fi încercat să îi comunice aceasta: „ți-am spus eu, ticălosule lipsit de loialitate!”

Dar Petru nu avea nevoie de aceasta. El avea nevoie de iertare. Pentru ca Petru să meargă înainte și să nu moară în vinovăția lui și în rușine, asemenea lui Iuda, el avea nevoie de un start nou. Vinovăția lui era clară. Aici nu se punea problema dacă el făcuse sau nu ceva greșit. Ceea ce se punea acum problema era cum putea să meargă înainte de aici încolo.

Dacă suntem onești în legătură cu propriile persoane, știm că exact aceasta avem nevoie astăzi. Noi toți suntem vinovați de încercarea de a-L folosi pe Dumnezeu pentru scopurile noastre. Noi ascultăm atunci când vrem ceva de la El. Când nu ne place ceea ce ne cere, sau când El nu face ceea ce ne-am dori, o luăm pe căile noastre.

Întrebarea nu este dacă suntem vinovați, ci ce facem cu acea vinovăție. Căutăm să o cernem, să o compensăm, să o purtăm cu noi până când ne zdrobește, sau să I-o dăm lui Isus, să-L lăsăm pe El să se ocupe de ea, și să cunoaștem minunăția ridicării poverii așa încât să ajungem într-o stare curată?

Dacă citești această carte și încă nu Îl urmezi pe Hristos, cea mai mare nevoie a ta este un nou început. Ai nevoie să fii ajutat în legătură cu vinovăția ta. Ai nevoie de Isus.

Și dacă Îl urmezi pe Hristos? Și tu ai nevoie de Isus. Dragostea Lui pentru tine – nu realizările tale trecute sau slujirea ta față de El – este ceea ce te asigură că ești socotit nevinovat înaintea lui Dumnezeu. Conștientizezi că, atunci când Isus a murit, El a luat păcatele lui Petru asupra Sa? Unul dintre cei mai apropiați prieteni ai Lui a negat chiar că Îl cunoștea, ca să-și salveze pielea, dar Isus a răspuns dându-Și viața ca să îl salveze pe prietenul laș.

Acel lucru ar trebui să te încurajeze foarte mult. Isus te iubește așa cum l-a iubit pe Petru.

Dacă te descoperi atras în capcană de un anume fel de păcat, dacă te simți vinovat de lașitate sau trădare, dacă crezi că Îl dezamăgești pe Isus (și nu facem noi toți asta?), primește o bucurie proaspătă din faptul că Isus cunoștea fiecare slăbiciune a ta, fiecare eșec al tău și fiecare păcat pe care l-ai făcut. El știe deja ce este cel mai rău în ființa ta. Și totuși, El a murit pentru tine. El nu a procedat așa încât să te țină la distanță de El pentru tot restul vieții tale și să îți arate mereu lucrurile pe care le-ai făcut, ci pentru ca tu să poți fi liber, iertat și restaurat pe deplin. Și toate acestea cu cel mai îngrozitor cost pentru Sine.

El este un prieten care nu te va trăda niciodată. El este un prieten care nu te va abandona niciodată. El este

un prieten care ia vinovăția ta și o șterge, făcând aceasta așa încât să fii înaintea lui Dumnezeu ca unul care n-ar fi făcut niciodată astfel de lucruri. Acesta este felul de prieten de care tu și eu avem nevoie. Iar în Isus, acesta este felul de Prieten pe care Îl avem.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE:

- *Dacă privești la ultima ta lună, în ce fel ai fost asemenea lui Iuda și a lui Petru, în modalități obișnuite, de zi cu zi?*
- *Care este acel un lucru, care, dacă ți-ar fi luat, te-ar conduce cel mai probabil la a înceta să Îl iubești pe Dumnezeu?*
- *Altfel decât să Îi ceri lui Isus să moară pentru ea, pe care dintre celelalte trei metode de a trata vinovăția le folosești cel mai des?*

~

Ca Isus nu e prieten pentru omul păcătos;
Părăsit când sunt de oameni, El rămâne credincios.

*Aleluia! Salvatorul mi-e prieten minunat,
El, Isus Mântuitorul, fie-n veci glorificat!*

Când sunt slab mă întărește, mă ascunde al Său nor,
În necazuri și ispite sunt cu El biruitor.

Viața mea Ți-o dau, Isuse, mă păzește de cel rău!
Tu mi-ai dăruit iertarea, ești al meu, eu sunt al Tău!

Ca Isus nu e prieten, J. Wilbur Chapman

3

BATJOCURA

„Oamenii, care Îl păzeau pe Isus, Îl batjocureau și-L băteau. L-au legat la ochi, Îl loveau peste față, și-L întrebau, zicând: ‚Prorocește, cine Te-a lovit?’ Și rosteau împotriva Lui multe alte batjocori. Când s-a făcut ziuă, bătrânii norodului, preoții cei mai de seamă și cărturararii s-au adunat împreună, și L-au adus pe Isus în Soborul lor. Ei I-au zis: ‚Dacă ești Tu Hristosul, spune-ne!’ Isus le-a răspuns: ‚Dacă vă voi spune, nu veți crede; și dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde, nici nu-Mi veți da drumul. De acum încolo, Fiul omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu’. Toți au zis: ‚Ești Tu dar Fiul lui Dumnezeu?’ Și El le-a răspuns: ‚Așa cum o spuneți; da, sunt’. Atunci ei au zis: ‚Ce nevoie mai avem de mărturie? Noi înșine am auzit-o din gura Lui” (Luca 22:63-71)

Ca un părinte cu cinci copilași, încerc să îi protejez de unele dintre realitățile aspre ale lumii din jurul lor. De câteva ori, soția mea și cu mine ne-am lovit unul de altul în încercarea de a lua telecomanda și de a închide știrile, pentru că unul dintre copii s-a furișat în cameră

chiar când reporterul descria anumite accidente îngrozitoare sau o crimă oribilă din ziua anterioară. Eu cred că există unele lucruri pe care cei mici nu ar trebui să le cunoască.

Dar, cu toate eforturile noastre, pot să îi văd începând să adune piesele realității. Familia noastră este o familie pastorală, așa că în jurul mesei noastre apar din când în când o mulțime de oameni zdrobiți și nevoiași. Așadar, copiii mei au învățat mai multe despre ce înseamnă să nu ai casă, să te trezești cu o sarcină în anii adolescenței, ce înseamnă găștile și relațiile frânte decât aș fi dorit eu să îi învăț la vârstele lor fragede.

Într-o anumită proporție, sunt de acord cu asta. Dar lucrul de care vreau cel mai mult să încerc să îi protejiez este cruzimea directă de care ființele omenești sunt capabile. Realitatea este că oamenii pot să fie îngrozitori unul cu altul. De la răutatea banală a vorbelor aruncate în anii de școală până la atrocitățile masive pe care țările sau grupurile etnice le pot săvârși unele asupra altora, lumea în care trăim este marcată evident de acțiuni de o cruzime crasă. Cum să îi explici astfel de lucruri unui copil? Cum să îi ajuți să trăiască într-o lume în care oamenii ajung uneori să zboare cu avioanele în clădiri ocupate de niște ființe care le sunt total străine? Într-un fel, nu poți explica asta. Nimic nu pare logic.

Nu trebuie să fii parte dintr-o biserică pentru mult timp ca să începi să înțelegi de ce a murit Isus pe cruce – pentru a lua paharul mâniei lui Dumnezeu în locul unor oameni păcătoși. Dar, așa cum vedem că se întâmplă în lumea noastră de astăzi, în ultimele sale ore, Isus a trebuit să îndure mai multe șiruri de cruzime fără egal de pe urma celor care Îl luaseră captiv. De ce? El mergea oricum înainte către cruce – de ce a trebuit să treacă prin toate aceste abuzuri suplimentare?

ISUS LA JUDECATĂ

Acum, că Îl arestaseră pe Isus, liderii religioși au o problemă. Legea evreiască cerea ca orice acuzație care ducea la pedeapsa cu moartea să fie supusă cercetării într-o întâlnire oficială a Sinedriului, un grup de 71 de bărbați format din lideri respectați, învățători ai Legii religioase și preoți de seamă (Luca se referă în mod obișnuit la acest grup ca „sobor”). O astfel de întâlnire trebuia să aibă loc la lumina zilei, căci se înțelege de la sine de ce Legea interzicea cercetările și judecățile făcute la protecția întunericului.

Dar Isus fusese arestat târziu în acea seară. Liderii nu puteau să își permită să amâne foarte mult analiza cazului Lui. Isus avea mulți susținători în cetate, iar fer-

voarea religioasă este deja la cote înalte datorită perioadei de Paști, așa că liderii n-au îndrăznit să aștepte și să lase să se audă în cetate că El fusese arestat. Ei vor să rezolve lucrurile repede, să Îl condamne și să Îl dea la moarte cât de curând este posibil.

Dar există o oarecare întârziere până când ei pot începe judecata și, sub protecția nopții și având de ceva timp la îndemână, gărzile care Îl păzeau pe Isus încep să Își bată joc de El. Aceștia Îl bat, Îl batjocoresc, aruncă cu insulte în El atunci când Îl lovesc (termenul din limba greacă pe care Luca îl folosește indică faptul că loviturile au fost administrate timp îndelungat). Isus avea o reputație de profet, așa că aceștia s-au decis să Îi testeze abilitățile. Ei L-au legat la ochi și L-au împins, provocându-L cu răutate să ghicească cine fusese cel care Îl lovea.

Poți începe să simți ce înseamnă să fii legat la ochi și să fii lovit, să pierzi noțiunea timpului atunci când te gândești de unde va veni următoarea sursă a durerii intense? Este ușor să te familiarizezi cu aceste evenimente atunci când ele își pierd ascuțimea, dar cruzimea manifestată aici îți întoarce cu adevărat stomacul pe dos. Cum pot oamenii să fie atât de groaznici în purtarea lor cu o altă ființă omenească? Isus nu îi făcuse nimic rău vreunui dintre aceștia. Totuși, ei Îl băteau. Relatarea

lui Luca nu ne dă toate detaliile, ci ne spune pur și simplu aceasta: „rosteau împotriva Lui multe alte batjocori” (22:65), și îți poți imagina insultele ticăloase și cuvintele pline de cruzime ce I-au fost adresate.

Ceea ce avem aici este narațiunea cruzimii gratuite și a plăcerii sadice în fața suferinței unui om nevinovat. Iar acest om nevinovat era Dumnezeu Fiul. Așadar, de ce a trebuit să sufere Isus această batjocorire înainte de răstignirea Lui? Nu era suficient de rău faptul că El avea să moară de o moarte oribilă? Trebuia oare să fie supus unui astfel de tratament josnic? Isus avea să moară pentru a purta pedeapsa pentru păcatele poporului Său. Dar El nu plătește aici acel preț, atunci când oamenii Îl scupă, când este lovit și batjocorit. Așadar, de ce toate acestea?

Este ușor să răspundem la acea întrebare dacă ne amintim cine se află în control aici. Trebuie să ne fie cu totul clar că Isus putea să oprească toată această tortură, dacă dorea așa ceva. În relatarea arestului lui Isus făcută de Matei, El le spune ucenicilor Lui să nu se împotrivescă celor care veniseră să Îl prindă:

„Crezi că n-aș putea să-L rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini

Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?”
(Matei 26:53-54)

Dacă ar fi vrut, Isus putea să oprească această batjocorire, dar El nu a făcut asta. Evenimentele din următoarele 24 de ore trebuiau să împlinescă Scriptura. Isus este conștient că ultimele Sale ore fuseseră deja prevăzute cu secole înainte, prin profeții lui Dumnezeu.

Privind înainte peste șapte secole, Isaia spune despre El: „pentru mulți a fost o pricină de groază - atât de schimonosită îi era fața, și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor” (52:14). Isus știusese toată viața Lui că avea să fie bătut până acolo încât nu avea să mai arate ca o ființă omenească. Isaia 50:6 pune următoarele cuvinte în gura Robului Domnului: „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obraji înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări”. Hristos avea să Se supună în mod voluntar tuturor acestor modalități de umilire și batjocorire.

Așadar, Isus trebuia să îndure această înjosire pentru a împlini profeția. Într-o oarecare măsură, acesta poate părea un răspuns circular. Isus trebuia să îndure acestea pentru a împlini profeția... dar de ce trebuiau să fie profețite toate aceste lucruri?

Textul nu ne spune. Totuși, gândește-te astfel: ce înseamnă pentru noi faptul că Mântuitorul nostru – Fiul lui Dumnezeu, Acela căruia noi ne închinăm și ne rugăm – a trecut prin acest fel de abuz? Ce înseamnă că El știa de acest fel de răutate nemeritată că va veni asupra Lui din partea altor oameni?

EL ÎNȚELEGE

Asta înseamnă că, în toată viața ta, indiferent ce se petrece, nu vei trece niciodată prin vreun fel de suferință prin care Isus să nu fi trecut. Se poate să nu te fi confruntat cu același fel de abuz, dar El știe pe deplin ce înseamnă să fii tratat greșit și brutal de oameni. Nu poți trece prin vreun lucru la care Isus să privească și să spună, „Nu știu despre ce vorbești”.

Avem aici o sursă deosebită de mângâiere. Putem să ne „uităm dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre” (Evrei 12:3).

Când alți oameni se poartă fără blândețe cu noi, când ne abuzează, în lucruri mărunte sau în feluri grave, când suntem batjocoriți sau izolați pentru că Îl iubim pe Isus, acest lucru poate să ne împovăreze. Poate chiar să ne ispitească să renunțăm și să ne întrebăm

dacă Dumnezeu vede. Dacă te afli într-o astfel de situație, fii mângâiat de faptul că poți merge la Isus și să găsești la El un refugiu plin de iubire și compasiune, în perioada necazului tău. Nu Îl vei găsi distant sau lipsit de preocupare, ci El va fi în măsură să aibă milă față de toate slăbiciunile și durerea noastră. Noi nu știm întotdeauna de ce permite Dumnezeu suferințele noastre, dar știm că nu va trebui niciodată să trecem singuri prin ele.

Suferința lui Isus ne ajută de asemenea în acele momente din viață când suntem chemați să îi mângâiem pe alții care au fost răniți. Ca păstor, eu obișnuiesc să vorbesc cu mulți adolescenți care au trecut prin traume și nedreptăți groaznice în viețile lor și așa scurte. Una dintre întrebările pe care aproape toți o pun este aceasta: „Dacă Dumnezeu este acolo, de ce a permis ca acest lucru să se întâmple cu mine?” Poate că ai pus acea întrebare, sau poate că ți-ai pus-o în mîntea ta.

În ultimă instanță, nu trebuie să avem un răspuns specific la acea întrebare. Pur și simplu nu știm de ce Dumnezeu permite anumite evenimente în viețile noastre – bune sau rele. Scopurile Lui sunt pur și simplu mult prea înalte ca noi să le înțelegem.

Dar ceea ce noi ne întrebăm în realitate în acele momente de necaz este aceasta: „Este Dumnezeu bun?”

Mă iubește? Îi pasă? Contează acest lucru pentru El?” Iar suferința lui Isus din partea soldaților este, într-un sens, răspunsul lui Dumnezeu la acele întrebări ale inimilor noastre. Lui Dumnezeu Îi pasă atât de mult și ne iubește atât de mult încât L-a trimis pe Fiul Său ca să îndure acest fel de asuprire din partea păcătoșilor. El știe. El înțelege. El a trecut prin așa ceva. Dumnezeu a fost acolo, și totuși a lăsat ca aceste lucruri să se petreacă cu Fiul Său.

Uneori, acesta este singurul nostru răspuns, și ne este suficient. Este suficient pentru a face toată diferența, atât în această viață cât și în cea viitoare. În fapt, El nu doar că mă mângâie în suferința mea, ci și transformă răspunsul meu față de suferința prin care trec. Asta înseamnă că suntem capabili nu doar să îndurăm necazurile, ci în fapt să Îl glorificăm pe Dumnezeu când trecem prin ele.

Privește la reflecția apostolului Petru asupra modalității în care Isus a fost tratat de acești oameni batjocoritori:

„Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele

Lui. El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; și când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător” (1 Petru 2:20-23)

Creștinii au de partea lor nu doar promisiunea prezenței lui Hristos în vremurile de încercare, ci au și modelul lui Hristos care îi călăuzește. Când suferim, nu trebuie să ne întrebăm cum putem să Îl onorăm pe Dumnezeu. Petru enumeră cinci lucruri despre comportamentul lui Isus când El a suferit durerea și batjocura din ultimele Sale ceasuri:

- El nu a păcătuit.
- El nu a mințit pentru a scăpa de situație.
- El nu i-a insultat pe persecutorii Lui.
- El nu i-a amenințat.
- El a avut încredere că Tatăl Său va judeca drept toate lucrurile.

Evident, experiența lui Isus este unică în multe feluri. Noi nu vom fi niciodată chemați să suferim pentru păcatele altor oameni. Totuși, putem să „mergem pe urmele pașilor Lui”. Când ni se greșește, ar trebui să ne împotrivim ispitei de a lua situația în mâinile noastre. În loc să mințim, să amenințăm și să insultăm pentru a căpăta rezultatele pe care le dorim, trebuie să ne punem încrederea în faptul că Dumnezeu vede totul, știe totul

și va aduce totul la dreptatea Lui, la vremea cuvenită. Mai putem accepta că există limite ale dreptății pe care o putem avea aici și acum. În ultimă instanță, lucrurile nu se vor îndrepta decât atunci când Isus se întoarce și va judeca lumea.

DUMNEZEU NU ESTE DOAR O VICTIMĂ

Totuși, nu ar trebui să ne gândim că suferințele lui Isus ar însemna cumva că El stătea acolo ca o ființă neputincioasă. Unii oameni au privit la suferințele lui Isus și au concluzionat că El trebuie să fi ajuns o victimă, că cea mai mare contribuție a Lui la omenire a fost să ne arate cât de inuman ne tratăm adesea unii pe alții. Dar, mulțumită lui Dumnezeu, nu aceasta este întreaga narațiune, pentru că noi nu avem nevoie de o victimă, ci de un Mântuitor. Un Dumnezeu slab, care stă cu mâinile întinse, neputincios, în timp ce noi decidem ce să facem cu El și unii cu alții, nu mai este deloc Dumnezeu.

Dacă Isus este doar un om nevinovat, povestea Lui poate să ne impresioneze, dar nu ne poate ajuta. Dar Isus este cu mult mai mult decât victima unei judecăți de fațadă, și vedem aceasta când El îndreaptă degetul către acuzatorii Lui, în timp ce este judecat pentru viața Sa.

Preoții, bătrânii și învățătorii credeau că erau marii câștigători și cei puternici din acel loc. Atunci când

vin împreună pentru a-L cerceta pe Fiul unui tâmplar dintr-un orășel neînsemnat, aceștia formează un grup înfricoșător de oameni. Avem aici cea mai înaltă curte de judecată din acea țară, întâlnindu-se pentru a-L interoga (și pentru a-L intimida) pe Isus din Nazaret. De aceea, în Luca 22:67, ei Îi pun întrebarea direct: dacă crede că El este Hristosul (Mesia, Împăratul uns de Dumnezeu), căci ei doreau ca El să confirme aceasta. Ei deja stabiliseră răspunsul în mințile lor, dar sperau ca Isus să Se acuze singur. Ei doresc să Îl condamne rapid, nu să cerceteze atent pentru a afla adevărul.

Isus cunoaște aceste lucruri, și îi cheamă să spună ei înșiși ce doresc să facă. „Dacă vă voi spune, nu veți crede” (22:67). Acesta este un tribunal care nu prea pune preț pe adevăr. Dar chiar și așa, când Isus stă înaintea acestui tribunal religios, arătând înaintea întregii lumi ca o victimă neajutorată, El îndreaptă privirile dincolo de acel moment, către ziua când lucrurile vor fi diferite. „Fiul Omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu” (22.69). El Se auto-condamnă pentru a le confrunta gândirea și pentru a confrunta gândirea noastră cu privire la ceea ce avea loc.

În Daniel 7:13-14, expresia „Fiul Omului” este o figură de stil tainică, fiindcă profetul spune acolo:

„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, Neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată”.

Aceasta este o scenă care îți taie răsufarea! Și ea are sensul că pretenția lui Isus este la fel de uimitoare. El este Împăratul atotputernic, care primește autoritatea de la Dumnezeu cel veșnic, Cel îmbătrânit de zile, autoritatea de a stăpâni peste univers. El ar putea să sufere azi, stând înaintea acuzatorilor Lui, dar, într-o zi, se va întoarce în putere și măreție. El ar putea să fie judecat acum, dar va veni o zi când El va fi Judecătorul. El nu este un simplu om aflat în suferință, ci este Fiul Omului care stăpânește.

Tragic este că acuzatorii Lui nu se opresc pentru a se gândi la implicațiile adevărului că Acela pe care sunt pe punctul de a-L ucide este Cel care va decide viitorul lor veșnic. Ei caută auto-incriminarea, și au parte de ea, într-un fel spectaculos. Dacă există vreo îndoială asupra faptului că ei nu îi vor permite să continue să respire, căci deja au trecut de acest nivel în acest punct.

ISUS, JUDECĂTORUL

Există o mare ironie în faptul că Isus stă la judecată înaintea liderilor religioși ai poporului. Fă un pas înapoi pentru o secundă și recunoaște cât de nebunească este situația aceasta: liderii religioși Îl judecă pe Dumnezeu. Ei se așază pe scaunul de judecată asupra Lui! Ceea ce este și mai nebunesc este că Îl găsesc vinovat! Și nu doar asta, ci de fapt Îl găsesc vinovat de blasfemie, de a minți despre Dumnezeu! Avem aici un grup asemenea unor copii de nouă ani la o lecție de artă, care îl găsesc pe Michelangelo vinovat de crime împotriva artei și de a produce copii false ale picturilor lui Michelangelo... numai că infinit mai rău.

Când oamenii din Biblie s-au apropiat de măreția lui Dumnezeu, ei au avut un singur răspuns: groaza. Ei au căzut cu fețele la pământ (Apocalipsa 1:17), au strigat de spaimă (Isaia 6:5) ori s-au ascuns (Exod 3:6). Mai devreme în Evanghelia după Luca, când unul dintre îngerii lui Dumnezeu și-a făcut apariția înaintea unui grup de păstori, aceștia s-au „înfricoșat foarte tare” (Luca 2:9). Astfel, când Isus Își descoperă identitatea înaintea oamenilor care vor să Îl judece, aceștia ar trebui să se plece înaintea Lui. Dincolo de orice altceva, ei ar trebui să experimenteze un moment de copleșire și de spaimă atunci când conștientizează că s-au adunat pentru a-L

lovi peste față pe Dumnezeu universului. Dar inimile lor sunt tari. Ei au decis deja că Isus trebuie să moară.

Poți vedea cât de îngrozitoare este această scenă? Este asemenea acelor coșmaruri când toate lucrurile par să fie exact pe dos cum ar trebui să fie. Aceasta este cea mai nedreaptă judecată ce a avut loc vreodată. Dar, în același timp, ea este și o imagine perfectă a umilinței și a dragostei lui Dumnezeu. Creatorul atotputernic le permite făpturilor Sale să Îl trateze în felul acesta.

Și, într-un sens, Dumnezeu îi permite fiecăruia dintre noi să Îl judece. Dumnezeu ne cheamă să decidem ce vom face cu Fiul Său Isus – să decidem dacă El este vrednic de dragostea, închinarea și devoțiunea noastră exclusivă, așa cum El a pretins, sau dacă nu cumva este un blasfemiator și un mincinos, așa cum au crezut vrăjmașii Lui.

Orice persoană care aude mesajul despre Isus trebuie să se pună în locul liderilor religioși și să decidă cine crede că este El.

Dacă citești această carte și nu ești un ucenic al lui Hristos, atunci, ca să fiu clar, îți dai votul alături de preoții și învățătorii Legii. Poate că faci acest lucru într-o modalitate politicoasă și manierată, dar votul tău este dat.

Nu te amăgi cu blândețea lui Dumnezeu. Isus stă înaintea acestor oameni primind batjocura și abuzurile lor, dar El promite de asemenea să Se întoarcă, nu pentru a suferi, ci pentru a aduce judecata asupra tuturor celor care L-au respins. Marcu relatează răspunsul complet pe care Isus l-a dat la judecata Lui: „Și Îl veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii și venind pe norii cerului” (Marcu 14:62). Noi toți avem chiar acum viața și suflarea pentru a decide dacă ne vom închina voluntar înaintea Fiului lui Dumnezeu sau nu. Dar, într-o zi, fiecare își va pleca genunchiul înaintea Împăratului Isus (Filipeni 2:9-11). Singura întrebare este dacă fiecare dintre noi va proceda așa încât acest gest să fie ca un semnal de bun venit bucuros, sau într-o spaimă cutremurătoare.

În acea zi, lucrurile rele vor fi îndreptate, cruzimea nepăsătoare va fi confruntată, iar suferințele care lovesc lumea noastră vor înceta. Până atunci, tu și eu vom suferi. Încă vom avea oameni care vor lua masa cu familia noastră, și care vor fi zdrobiți la pământ, chiar dacă nu din greșelile lor.

Ce le voi spune? Ce ne vom spune propriilor persoane? Vom spune că, fiind fii și fiice ai Tatălui nostru din ceruri (Matei 5:45), noi suntem liberi și întăriți pen-

tru a-i iubi pe cei ce ne persecută, așa cum a făcut Domnul Isus. Vom spune că, în timp ce El a suferit singur, noi nu trebuie să suferim astfel, pentru că putem merge la El cu îngrijorările și lacrimile noastre, și putem găsi acolo compasiune și înțelegere. Putem spune că, întrucât știm că El nu este în ultimă instanță un Dumnezeu slab și neputincios, ci Unul care stăpânește și judecă, putem lăsa înfăptuirea dreptății în mâinile Sale și să continuăm trăind și iubind asemenea Lui.

Ca orice părinte, vreau să îmi ocrotesc și să îmi feresc copiii de durere. Dacă ar fi după mine, ei n-ar trebui să treacă niciodată prin experiența cruzimii altora sau prin suferințele care vin din a trăi într-o lume zdrobită. Dar știu că acest lucru este imposibil. Mai devreme sau mai târziu, și chiar cu mult mai devreme decât mi-ar plăcea, ei vor fi expuși durerii, zdrobirii inimii și dezamăgirii. Așadar, chiar dacă este bine ca eu să îi protejiez, mai important este ca ei să înțeleagă că Dumnezeu îi iubește. Iar acest lucru este valabil pentru noi toți. Am putea să nu știm de ce permite Dumnezeu anumite situații în viețile noastre – am putea să nu înțelegem de ce permite El atâta cruzime în această lume, dar știm că Îi pasă, că El ne iubește și că, într-o zi, va îndrepta toate lucrurile.

Și uneori, aceste adevăruri trebuie să ne fie suficiente.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE:

- *Cât afectează suferințele lui Isus atitudinea ta în propriile suferințe?*
- *Care sunt momentele din viața ta când ai avut cea mai mare nevoie să îți amintești că Dumnezeu te înțelege?*
- *Când ești cel mai ispitit să îți faci singur dreptate? Cum îți va permite cunoașterea faptului că Isus este Fiul Omului să trăiești în felul în care Îi este plăcut, nu în felul în care te răzbuună pe tine?*

~

Nu pot să înțeleg a Ta iubire,
Tu, Cel preasfânt și veșnic Dumnezeu,
Ca un păstor m-ai căutat prin lume
Și ai murit pe cruce-n locul meu.

*Iubirea Ta eu nu o pot pricepe,
Dar știu că ai luat povara mea;
Eliberat de lanțuri și păcate,
Eu Te urmez cântând mereu iubirea Ta!*

Nu pot să înțeleg a Ta-ngrijire,
Cum Tu, Isus, spre mine Te-ai plecat,
Ai vindecat deplin rănilile mele
Și-n harul Tău mă porți neîncetat.

Nu pot să înțeleg, William Young Fullerton

4

TREI ÎMPĂRAȚI

„S-au sculat toți, și au dus pe Isus înaintea lui Pilat. Și au început să-L pârască, și să zică: ‚Pe omul acesta l-am găsit ațâțând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului, și zicând că el este Hristosul, Împăratul’. Pilat L-a întrebat: ‚Ești Tu Împăratul Iudeilor?’ ‚Da’, i-a răspuns Isus, ‚sunt’. Pilat a zis preoților celor mai de seamă și noroadelor: ‚Eu nu găsesc nicio vină în omul acesta’. Dar ei stăruiau și mai mult, și ziceau: ‚Întărită norodul, și îi învață pe oameni prin toată Iudea, din Galileea, unde a început, până aici’. Când a auzit Pilat de Galileea, a întrebat dacă omul acesta este Galileean. Și când a aflat că este de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimis la Irod, care se afla și el în Ierusalim în zilele acelea. Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult; căci de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune. I-a pus multe întrebări; dar Isus nu i-a răspuns nimic. Preoții cei mai de seamă și cărturarii stăteau acolo, și-L pârau cu înfierbântare. Irod, cu ostașii lui de pază, se purtau cu El cu dispreț; și, după ce și-a bătut joc de El și L-a îmbrăcat cu o hană strălucitoare, L-a trimis înapoi la Pilat. În ziua

aceea, Irod și Pilat s-au împrietenit unul cu altul, căci erau învrăjbiți între ei mai înainte” (Luca 23:1-12).

Monarhia nu este în vogă în vremurile noastre. American fiind, nu știu ce înseamnă să te afli sub domnia unui rege sau a unei regine. Chiar și în locuri precum Marea Britanie, unde există monarhie, și unde monarhul este iubit mult de oameni, rolul familiei regale este în mare măsură simbolic. Nu există mulți oameni îndrăgostiți de zilele din vechime, când exista un singur stăpân, unul absolut, care avea drepturi divine.

La urma urmei, istoria a arătat în mod repetat că greșeala fatală a monarhiei ține de... monarhi. Doar pentru că te-ai născut într-o anumită familie nu înseamnă în mod automat că te califici să exersezi autoritate asupra unei națiuni sau a unui imperiu. Istoria este pătată de stăpâni ereditari care au fost îngrozitori în domniile lor. Unul dintre exemple este Ferdinand I al Austriei. Fiind rezultatul unei combinații încâlcite, Ferdinand a fost descris de un contemporan ca având „un cap mult prea mare, cu un craniu plat”. Se pare că îi plăcea să se amuze ascunzându-se într-un coș de gunoi și rostogolindu-se asemenea unei mingi. Nu este tocmai acel fel de om pe care ți l-ai dori să aibă puterea vieții și a morții peste tine. Nici în cazul regelui Alonso VI al Portugaliei, cunoscut și

sub numele de „Alonso Lacomul”, sau al lui Charles VI al Franței, cunoscut și ca „Charles Nebunul”.

Lista poate continua, dar ai înțelege ideea. Regalitatea nu face ca toate lucrurile să fie bune doar pentru că majoritatea fețelor regale nu se prea pricep la a conduce lumea.

Dar cum ar fi dacă ar exista un împărat perfect? Cum ar fi dacă ar exista cineva care să fie perfect de înțelept, drept, altruist și iubitor? Cineva care să știe întotdeauna ce este drept și să facă mereu acel lucru? Nu ți-ai dori ca acea persoană să ia toate deciziile, nu să lase loc democrației și să ne permită să votăm noi pentru a determina toate aceste lucruri? Dacă ai putea avea un împărat ca acesta, n-ar fi un lucru minunat să trăiești într-o monarhie?

Luca vrea să ne îndrepte privirile către un astfel de Stăpân. Iar El nu este nici guvernatorul atotputernic al Romei, nici regele evreu, personaje pe care le întâlnim în această scenă.

DOI STĂPĂNI GROAZNICI

Ne ajută întrucâtva să cunoaștem istoria trecută a celor doi stăpâni pe care Luca ni-i prezintă la începutul capitolului 23.

Ponțiu Pilat era un roman perfect. Slujba lui era să stăpânească peste regiunea Iudeei în numele împăratului roman. Atâta vreme cât el colecta taxele și prevenea răscoalele, autorităților din Roma nu le păsa ce făcea el cu poporul Israel. Potrivit tuturor relatărilor istorice, Pilat era un stăpân nemilos. Istoria ne spune că era cunoscut în vremea sa pentru executarea fără proces a infractorilor, pentru că fura bani din templul evreiesc și pentru că îi jignea intenționat pe cei din Ierusalim punând statui ale împăratului Roman, sau ale lui „Cezar”, peste tot în oraș.

Irod Antipa era împăratul Galileei, partea de nord a Ierusalimului. El era un fel de lider-păpușă, folosindu-și autoritatea doar cu binecuvântarea Romei. Asemenea lui Ponțiu Pilat, Antipa era un om rău. Într-o anumită circumstanță, îl vedem căsătorindu-se cu soția fratelui său și aruncându-l pe prorocul Ioan Botezătorul în închisoare, pentru că obiectase față de acea căsătorie. Ceva mai târziu, la celebrarea zilei de naștere, Antipa s-a îmbătat, a plecat urechea la nepoata lui (care era de asemenea fiica lui vitregă), și l-a decapitat pe Ioan la cererea mamei ei (Matei 14:6-11). Acesta nu era un om pe care să îl dorești să se uite la meciul de fotbal de la sfârșitul săptămânii.

Iar Isus va sta acum la judecată în fața acestor doi oameni. Sinedriul Îl condamnase deja pe Isus la moarte, dar ei nu aveau permisiunea de a-i executa pe cei întemnițați. Roma revocase deja de mult timp dreptul acestora de a executa pedeapsa capitală. Așadar, membrii Sinedriului aveau nevoie să-l convingă pe Pilat să pună în aplicare execuția.

Acest lucru îi punea în fața unei probleme uriașe: Isus nu făcuse nimic care să determine autoritățile romane să Îi dorească execuția! Pilat nu era deloc deranjat de modalitățile în care Isus ar fi jignit obiceiurile religioase ale evreilor. El nu voia să-L execute pe Isus doar pentru că liderii evrei credeau că El ar fi fost un blasfemiator. De aceea, în versetul 2, Sinedriul lansează trei acuzații împotriva lui Isus, acuzații prin care voia să îi câștige interesul lui Pilat.

Mai întâi, ei pretind că Isus „ațâță neamul nostru la răscoală”. Ideea era că Isus este periculos și că ar putea să stârnească o răzvrătire împotriva stăpânirii romane.

În al doilea rând, ei au pretins că Isus „oprește [oamenii] să plătească bir Cezarului”. Garantat că o astfel de acuzație i-ar fi atras atenția lui Pilat. Singura problemă este că aceasta era tocmai opusul a ceea ce Isus predicase în realitate (v. Luca 20:20-26).

Totuși, cea de-a treia acuzație pare să fie cea mai eficientă. Ea este în realitate adevărată, și este explozivă: Isus „zice că El este Hristosul”. În cazul în care Pilat nu ar fi fost impresionat de sensul numelui Hristos (sau Mesia), ei au tradus imediat acel Nume dându-i conotații politice clare. Asta înseamnă că El pretinde că este „Împăratul”.

Și tocmai această ultimă acuzație este ceea ce îi atrage atenția lui Pilat. El Îl întreabă direct pe Isus: „Ești Tu Împăratul Iudeilor?” (v. 3). În felul în care Pilat pune întrebarea există și ceva spirit de batjocură. În exprimarea originală, din limba greacă, traducerea ar suna în felul următor: „Tu ești Împăratul Iudeilor?” Isus venise acolo după ce a fost legat, bătut și cu ochii acoperiți. El nu dormise deja de câțiva timp și fața Lui este acoperită de flegmele batjocoritorilor. În acest moment, Isus nu arăta în niciun caz ca un rege. Așa că părea că Pilat este un pic amuzat și un pic surprins. Tu ești Împăratul Iudeilor? Tu?!

Isus dă un răspuns întrucâtva criptat la întrebarea lui Pilat, fiind, în esență, același răspuns pe care l-a dat anterior Sinedriului, în 22:70. El nu răspunde afirmativ, ci pur și simplu invocă întrebarea lui Pilat: „Tu ai zis asta” [lit. KJV]. Pare să fie un răspuns care nu mișcă lucrurile înainte! Îți poți imagina cum Pilat se gândea: „știu că am spus asta, eram aici când am spus-o, și am auzit ce am zis!”

Dar ceea ce pare mai degrabă ca un refuz de a răspunde este, în fapt, singurul răspuns care are logică.

ISUS NU ESTE UN REGE

Pe de o parte, Isus nu poate nega că este un Împărat. Doar ce confirmase că va stăpâni la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, în calitate de Fiu al Omului atotputernic (22:69). Dar El știe de asemenea că nu este un Împărat în felul în care I se pusese întrebarea. Isus nu este ceea ce noi ne imaginăm când ne gândim la un împărat.

Împărații nu se nasc în staule, așa cum a fost cazul lui Isus. Ei se îmbracă în aur, nu stau într-o clădire din lemn. Ei dorm în palate, nefiind nicidecum în situația de a nu avea unde să își plece capetele. Ei au supuși influenți și puternici, nu o mână pestriță de oameni simpli, pescari și proscrisi. Ei nu stau liniștiți ca să fie bătuți, umpluți de sânge și zdrobiți, în fața vrăjmașilor popoarelor lor.

Isus nu arată ca un împărat și nu are ambițiile unui împărat. În Ioan 6, imediat după ce Isus hrănise miraculos 5000 de oameni, El a concluzionat că evreii „au de gând să vină să-L ia cu sila ca să-L facă împărat” (Ioan 6:15). El avusese aici o șansă deosebită de a pune mâna pe puterea politică, dar, în schimb, El „S-a dus iarăși la munte”. El nu era împăratul pe care ei îl așteptau.

Totuși, oamenii par să facă aceeași greșeală despre Isus în toate timpurile. Până și Ioan Botezătorul s-a încurcat o dată sau de două ori în legătură cu aceasta (v. Luca 7:18-23). Oamenii aveau să vadă că Isus era în mod evident un lider special, puternic și influent, iar când El a început să vorbească despre faptul că inaugura o Împărăție, aceștia presupuneau că El avea să avanseze și să pună mâna pe puterea politică. La urma urmei, aceasta era așteptarea poporului evreu din partea lui Mesia. Ei tânjeau după un rege care avea să vină și să răstoarne Roma, restabilind gloria Israelului. Și cine ar putea să-i blameze pentru această așteptare?

Dar Isus a continuat să spună lucruri ciudate, precum că „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36); „Fiul Omului trebuie să pătimească multe, să fie tăgăduit... să fie omorât” (Luca 9:22) și „iată că sunt unii din cei de pe urmă, care vor fi cei dintâi, și sunt unii din cei dintâi, care vor fi cei de pe urmă” (Luca 13:30). El a arătat clar și în mod repetat că nu voia să fie un stăpân în sensul în care Irod și Pilat erau. Dacă ai fi atent, ai ști foarte bine că Isus nu țintea să se ajungă la răsturnarea stăpânirii romane și la stabilirea domniei Sale împărătești prin intermediul răscoalei și a sabiei. Dar uneori oamenii preferă să nu fie atenți, așa încât să poată continua să creadă ceea ce vor. Ei doreau o figură politică

puternică, un împărat care avea să ridice țara la război și să câștige împotriva vrăjmașilor lor, un stăpânitor care avea să alunge corupția din rândul elitelor evreiești. Așadar, asta este ceea ce ei au ales să vadă în Isus.

Pilat și Irod, pe de altă parte, păreau să fi recunoscut imediat adevărul despre Isus. Aceștia erau doi oameni foarte paranoici. A fi guvernator în Palestina primului secol nu era o carieră foarte stabilă și nici o trajectorie pe termen lung. Dacă îl enervai pe împărat, ajungeai exilat (sau chiar mai rău). Dacă vrăjmașii tăi se năpusteau asupra ta, ajungeai exilat (sau mai rău). Dacă se stârnea vreo revoltă populară, erai terminat. Astfel, deloc surprinzător, atât Pilat cât și Irod aveau o lungă istorie de a ucide pe oricine presimțeau că ar putea fi o amenințare pentru ei.

Totuși, când L-au întâlnit pe Isus, care „zice că El este Hristosul, Împăratul”, ei... n-au făcut nimic. Pilat Îl trimite pe Isus la Irod, iar Irod Îl trimite înapoi. Era evident că Isus nu ridica absolut nicio amenințare la adresa puterii politice a cuiva. El nu este un Împărat ca ei. El nu umblă după pozițiile lor.

CREȘTINII ȘI GUVERNELE

Acest lucru este de ajutor în a ne reaminti ceva aceluia dintre noi care suntem ucenici ai lui Isus la 20

de secole mai târziu. A fi ucenicii Lui va avea implicații în felul în care tratăm autoritățile care guvernează peste noi. Creștini fiind, trebuie să ascultăm de guvern, să ne rugăm pentru liderii noștri, să ne plătim taxele și să fim mulțumitori pentru felurile în care statul ajută la menținerea ordinii și a dreptății (1 Petru 2:13-17; Romani 13:1-7; 1 Timotei 2:1-2). Noi putem și ar trebui să ne implicăm în guvernarea țării. Este un lucru perfect normal pentru creștini să caute să fie aleși și să modeleze politicile țărilor lor. În acest sens, creștinii ar trebui să vadă guvernul ca pe un lucru bun.

Totuși, nu trebuie să fim surprinși când acele societăți care sunt în general în răzvrătire împotriva Cuvântului lui Dumnezeu au guverne care dau legi contrare voii lui Dumnezeu. Astfel, creștinii ar trebui să se împotrivescă legilor care permit practici nedrepte (precum avortul) și ar trebui să vorbească în mod clar despre chestiunile pe care Cuvântul lui Dumnezeu le tratează cu claritate (cum ar fi căsătoriile dintre persoanele de același sex). În fapt, de-a lungul istoriei, creștinii au fost de mare ajutor în interzicerea unor practici inumane, cum ar fi infanticidul în Roma antică (și în China din vremurile moderne), sclavia din America de Nord și Marea Britanie, și arderea văduvelor în India.

În Scriptură există un sens al ambivalenței în legătură cu guvernele omenești. Aproape fiecare lider politic menționat în Noul Testament are un caracter îndoielnic în cel mai fericit caz. Cartea Apocalipsa vede guvernele de pe pământ ca fiind împotrivoare față de Dumnezeu și dând la moarte poporul Său (ex. Apocalipsa 19:19). Noi nu suntem încurajați niciodată să credem că sistemele politice vor fi o cale foarte rodnică pentru răspândirea Evangheliei, sau că ele ne vor oferi răspunsul final la problemele lumii noastre.

Cu certitudine că Isus nu a crezut în așa ceva. Împărăția pe care Isus a venit să o stabilească nu a fost o entitate pământească sau politică. El nu era interesat în primul rând de deciziile politice sau de chestiunile statului. Tot astfel, în cartea Faptelor Apostolilor, când Petru, Ioan și Pavel stau în fața unor stăpâni corupți și răi, ei nu vorbesc despre lucrurile politice, ci propovăduiesc Evanghelia (4:1-20; 25:23-26:31). Tot astfel, creștinii trebuie să fie realiști în legătură cu ceea ce pot face sau nu pot face guvernele. Împărăția lui Isus și etica creștină nu vor fi stabilite în ultimă instanță prin niciun partid politic.

ISUS ESTE UN ÎMPĂRAT

Pilat știe să recunoască o amenințare, atunci când o vede. Și știe că Isus nu constituie o amenințare pentru

el. De aceea, Pilat concluzionează astfel: „Eu nu găsec nicio vină în omul acesta” (23.4). Dar, evident, liderii Sinedriului merseseră mult prea departe pentru a renunța acum. Ei se plâng că Isus agitase oamenii de-a lungul Galileei (v. 5) și, dintr-o dată, Pilat vede o cale de ieșire din această situație.

Legea romană spunea că un om poate fi judecat pentru o infracțiune fie în locul unde se pretinde că ea s-a petrecut, fie în provincia de domiciliu. De aceea, Pilat Îl trimite pe Isus la Irod Antipa, încercând să paseze problema la altcineva. Irod, fiind un om care părea să se concentreze pe importanța proprie în Galileea mai mult decât pe statutul său de păpușă a Romei, înțelege acțiunile lui Pilat ca pe un gest de curtoazie, iar cei doi devin astfel prieteni participând la acest gest de nedreptate.

Irod este încântat să Îl vadă pe Isus. Îi plăcuse să îl asculte pe Ioan Botezătorul (până a trebuit să îl ucidă – pentru că, în esență, i-a plăcut mai mult să se culce cu soția fratelui său) și dorea de mult să Îl vadă pe Isus (Luca 9:9). Așadar, el spera acum ca Isus să vină și să facă anumite minuni pentru el. Dar Isus refuză, astfel că Irod și oamenii lui decid să se distreze un pic pe seama lui Isus. După ce Irod „L-a îmbrăcat cu o haină strălucitoare” pe care un rege o îmbrăca (v. 11), oamenii lui Irod Îl batjocoresc pe Isus, ca și cum ar fi spus: „Vrei să fii împărat?

Te vom face noi!” Ei batjocoresc ideea că Isus putea fi un împărat, la fel cum soldații lui Pilat au făcut, când I-au pus pe cap o coroană de spini (Matei 27:27-31).

În toate acestea, chiar dacă nu își dădeau seama, Pilat și Irod împlineau fără ezitare Psalmul 2:2, scris cu sute de ani înainte:

„Împărații pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său”.

Dacă ar fi făcut cea mai mică pauză pentru a avea ochi să vadă, Omul care stătea în fața lor era în realitate un Împărat. Nu era un rege păpușă, niciun guvernator temporar, ci Mesia ales de Dumnezeu, Unsul. Acești doi guvernatori se poate să nu-și fi dat seama, dar Luca își pregătește cititorii Evangheliei pentru a înțelege că, în acest caz, aparențele sunt cu adevărat înșelătoare. Isus este în realitate Împăratul îndelung așteptat al iudeilor (Luca 19:38 și 20:41-44), Urmașul marelui rege David (3:31), „Fiul Celui Preaînalt” care va domni pe veci peste o Împărăție fără sfârșit, așa cum îngerul Gabriel îi spusese mamei Sale Maria (1:31-33).

Noi suntem asemenea cititorilor unui mister, care știi mai multe lucruri despre întreaga poveste și despre personaje decât cunosc personajele care iau parte la

acea narațiune. Noi putem vedea adevărul despre Isus, chiar dacă ei nu-l pot vedea. Isus nu este un împărat ca ei, dar El este un Împărat. Și realitatea este că Isus este Împăratul real din încâpere!

Totuși, Împărăția Lui nu vine prin putere militară sau prin abilitate politică. Împărăția Lui va fi înființată pe o cruce, un instrument brutal al execuției. În timp ce Pilat și Irod par să fie pe cai mari în acea zi, Isus va ajunge să fie batjocorit ca un infractor de drept comun, nu elogiât ca un Împărat glorios.

Dar apoi El va învia din morți în manifestarea cea mai mare a puterii din istoria omenirii. Învierea Lui va constitui reabilitarea Sa publică, verdictul lui Dumnezeu Tatăl deasupra deciziilor tribunalelor pământești și care Îl declară pe Fiul nevinovat. Apoi, după ce îi va învăța pe ucenicii Lui și îi va pregăti să răspândească Împărăția Lui, Isus se va înălța la ceruri pentru a domni ca Împărat.

Acolo se află El acum, așa cum citim în acest paragraf. Evrei 2:9 ne spune că, prin credință, „Îl vedem pe Isus încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea”. Ca urmare a suferințelor Lui, Isus a primit o cunună împărătească și un tron ceresc.

Apoi, într-o zi, Împăratul se va întoarce din ceruri, va îndeparta orice împotrivire și va finaliza Împărăția Sa veșnică. Acea Împărăție este descrisă pentru noi în Apocalipsa 11:15:

„Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor”.

Trebuie să conștientizăm că motivul pentru care Isus n-a umblat după o împărăție politică nu a fost pentru că acest lucru ar fi fost prea mare pentru El, ci pentru că o astfel de împărăție ar fi fost cu mult prea mică. Aici nu este vorba că El n-ar fi putut răsturna Roma și n-ar fi putut înființa o împărăție glorioasă în Israel. Dar acel lucru era ceva mărunț prin comparație cu planurile lui Isus. Întregul Imperiu Roman, măturând în lumea cunoscută atunci, nu putea să înglobeze Împărăția pe care Isus voia să o înființeze. Isus nu a fost împărat într-un fel în care Pilat și Irod ar fi putut să creadă, ci El a fost (și este) un Împărat. El este Împăratul.

ÎMPĂRATUL VA ÎNVINGE

Implicațiile acestui adevăr sunt nesfârșite. Întrucât Isus este Împăratul întronat al universului, care se va întoarce într-o zi, El merită și cere pe bună dreptate ca noi să Îl onorăm și să Îl ascultăm în calitatea Lui de Împărat.

Întrucât acest Împărat glorios din zilele noastre este de asemenea Omul care a suferit atât de mult și care părea atât de înfrânt în acea zi a istoriei, trebuie să observăm că nu putem judeca scopul final al Domnului după circumstanțele de moment.

Isus este întotdeauna biruitor, chiar și atunci când pare să piardă. Stând înaintea acelor doi guvernatori pământești, Isus pare să fie în poziția cea mai de jos în care poate ajunge o ființă omenească: plin de sânge, bătut, abandonat, batjocorit și ironizat. Niciodată nu a existat vreun pretendent la calitatea de împărat, care să arate mai puțin ca un stăpân. Dar, în ciuda acelei întregi suferințe, Isus este un Împărat: Împăratul iudeilor și Împăratul fiecărei persoane de pretutindeni și din orice vreme.

Vor exista momente în viețile noastre, ca ucenici ai lui Hristos, când ni se va părea că planurile Lui bune au fost împiedicate. Suferința personală nu poate să facă așa încât biruința finală a lui Hristos să pară un lucru îndepărtat și de neimaginat. Alegerile făcute de oamenii pe care îi iubim pot să facă așa încât să ni se pară că nu există nicio modalitate în care lucrurile vor sfârși vreodată bine pentru noi. Răul din această lume pare uneori atât de copleșitor, încât ne imaginăm că planurile lui Dumnezeu sunt înfrânte. Alteori, dacă ar fi să fim onești, păcatul din propriile vieți este atât de descurajant, încât

ne simțim ca și cum scopurile lui Hristos cu noi nu pot ajunge niciodată să se împlinească. Totuși, în toate aceste circumstanțe, Isus rămâne Împăratul universului, suveran peste fiecare dintre aceste detalii. Pilat și Irod erau înșelați de aparențe. Unsul stătea înaintea lor, dar ei au eșuat să Îl recunoască. Haideți să nu facem aceeași greșeală!

Care sunt situațiile din viața ta care te fac să te îndoiești de stăpânirea puternică a lui Isus? Care este acel loc în care te lupți să crezi că Dumnezeu se află în control? Când există momente când ai nevoie să îți reamintești că, dacă Isus ar fi fost în control înaintea lui Pilat, dacă El ar fi fost Mesia chiar și atunci când a fost chinuit de Irod, atunci El este cu certitudine în control peste orice lucru care se petrece în viața ta?

În realitate, unii dintre noi nu ne îndoim atât de mult de faptul că Isus Mesia este măreț, ci mai degrabă mulți creștini se îndoiesc că El este bun (adică în adâncul minților noastre, chiar dacă nu am spune acest lucru). Sau noi credem că El este bun în general, dar nu are o dispoziție bună față de noi, la nivel individual. El nu vrea tot ce este mai bun pentru mine, și probabil că este chiar un pic supărat pe mine din cauza tuturor lucrurilor rele pe care le-am făcut. Sau poate că El este prea ocupat și prea departe de mine pentru a se interesa

de detaliile vieții mele neimportante. Astfel, suferința, problemele din căsnicie, luptele din familie, viitorul copiilor mei, problemele de la muncă, cele de sănătate, depresia, lucrurile pe care le-am pierdut... ei bine, pur și simplu nu pot să cred că lui Isus Îi pasă de toate acestea.

Dar, când Îl vezi pe Isus înaintea lui Pilat și a lui Irod, toate acestea se topesc. Dacă Dumnezeu este prea înalt și puternic pentru a se preocupa de tine și de nevoile tale, cum ai putea să explici această situație, când Isus Se smerește în felul acesta? Dacă lui Dumnezeu nu-I pasă de tine sau dacă El nu este bun, atunci de ce să fi îndurat Isus toate acestea? Dacă ești creștin, Îl vei vedea cum se duce la cruce pentru tine! Crezi că El va întoarce toate lucrurile împotriva ta acum, după ce a suferit atât de mult? Îți poți imagina că El a murit pentru tine așa încât acum să te abandoneze, când păcătuiești sau te poticnești?

Monarhia nu mai este la modă, dar ceva din noi dorește un Împărat. Gândește-te la poveștile de aventuri care ți-au stârnit sufletul în copilărie (sau chiar astăzi!). Nu este nicio coincidență că atât de multe dintre ele au ca personaje un împărat, un stăpân nobil, înțelept, curajos și jertfitor, care își eliberează poporul de vrăjmași. Acele povești rezonează în inimile noastre pentru că am fost creați pentru a avea exact acest fel de Împărat. Am

fost creați pentru a trăi sub autoritatea unui Monarh perfect, iar domnia absolută a lui Isus Mesia va trece dincolo de toate sistemele politice.

Irod și oamenii lui L-au îmbrăcat pe Isus într-o haină regală ca un răspuns batjocoritor față de pretenția Lui de a fi Împărat. Dar când creștinul se gândește la Isus în acea robă, îndurând batjocurile soldaților, el vede dovada că Isus este Împăratul eroic pe care L-a dorit dintotdeauna. El este măreț și bun. Doar El este vrednic de toată dedicarea și încrederea noastră, atât în toate dificultățile și detaliile vieților noastre de astăzi, cât și în fața destinului nostru veșnic. El este Împăratul. Și este Împăratul nostru.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE:

- *Cum ar trebui să se schimbe viața ta dacă ți-ai aminti că Prietenul tău, Isus, este de asemenea Împăratul împăraților?*
- *Ai tendința de a exagera într-un sens sau altul în ce privește sistemele politice omenești? Cum?*
- *Cum te încurajează astăzi cunoașterea faptului că Isus este în controlul detaliilor vieții tale?*

Vrednic e Mielul Sfânt să fie-ncoronat,
Cântați voi, ceruri și pământ pe Marele-mpărat.
Din inimă-L slăvesc și cânt cu toate-n cor
Căci El e mântuirea mea și Rege-al regilor.

E al iubirii Domn slăvit și-ncoronat,
El poartă-al răstignirii semn, dar e glorificat.
Nu-i nimenea sub cer ca El de preamărit,
Coroana slavei este-a Lui căci El a biruit.

E al vieții Domn slăvit și-ncoronat,
Cu moartea Sa de Fiu ceresc pe moarte a călcat.
El ne-a deschis un drum spre lumea cea de sus,
El pentru noi a biruit, la viață ne-a adus.

E Rege-al regilor în cer și pe pământ,
La fel cu Tatăl în măriri, la fel cu Duhul Sfânt.
Veniți în fața Lui, în adorare stați,
Lăudați pe Cel încoronat și Lui vă închinați!

Vrednic e Mielul Sfânt, Matthew Bridges și Godfrey Thring

5

LA MOARTE CU OMUL ACESTA!

„Pilat i-a strâns pe preoții cei mai de seamă, pe fruntași și pe norod, și le-a zis: ‚Mi-ați adus înaintea pe omul acesta ca pe unul care ațâță norodul la răscoală. Și iată că, după ce l-am cercetat cu de-amănuntul, înaintea voastră, nu l-am găsit vinovat de niciunul din lucrurile de care-l pârâți. Nici Irod nu i-a găsit nici o vină, căci ni l-a trimis înapoi; și iată că omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte. Eu deci, după ce voi pune să-l bată, îi voi da drumul’. La fiecare praznic al Paștelor, Pilat trebuia să le slobozească un întemnițat. Ei au strigat cu toții într-un glas: ‚La moarte cu omul acesta, și slobozește-ne pe Baraba!’ Baraba fusese aruncat în temniță pentru o răscoală care avusese loc în cetate, și pentru un omor. Pilat le-a vorbit din nou, cu gând să-I dea drumul lui Isus. Dar ei au strigat: ‚Răstignește-L, răstignește-L!’ Pilat le-a zis pentru a treia oară: ‚Dar ce rău a făcut? Eu n-am găsit nici o vină de moarte în El. Așa că, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul’. Dar ei strigau în gura mare și cereau de zor să fie răstignit. Și strigătele lor și ale preoților celor mai de seamă au biruit. Pilat a hotărât să li se împlinească

cererea. Le-a slobozit pe cel ce fusese aruncat în temniță pentru răscoală și omor, și pe care-l cereau ei; iar pe Isus L-a dat în mâinile lor, ca să-și facă voia cu El” (Luca 23:13-25).

Pe când Isus stă înaintea lui Pilat, împotriva strigătului mulțimii de oameni obișnuiți și a liderilor politici și religioși locali din jurul său, este ca și cum fiecare fel de persoană este reprezentată în acea curte din Ierusalim. Vedem aici o cooperare între Evrei și Neamuri, două grupuri de oameni care compuneau întreaga lume din perspectiva unui palestinian din primul secol. Există aici actori religioși și actori politici – ca să spunem așa, și aceasta este lucrarea deopotrivă a bisericii și a statului. Apoi există mulțimea, marea masă a oamenilor fără nume, care pune în mișcare roțile istoriei în fiecare veac.

Această acoperire universală ne invită să ne localizăm în narațiune. Ni se cere să ne punem în pielea diferitelor personaje. Suntem provocați să ne întrebăm pe noi înșine: dintre toți oamenii care se aflau acolo, în acea zi, cu cine mă asemăn cel mai mult? Cine mă reprezintă?

Iar răspunsul provocator al lui Luca este acesta: cu toți, cu excepția Unuia.

TU EȘTI PONȚIU PILAT

Lucrul elementar pe care trebuie să ni-l amintim despre Pilat este că el este absolut convins de nevinovăția lui Isus. În versetul 14, el le spune liderilor evrei că investigația lui n-a produs nicio dovadă împotriva lui Isus. El spune în versetul 15 că Irod părea să fi ajuns la aceeași concluzie. Tot astfel, în versetul 20, îl vedem dorind să îl elibereze pe Isus, iar în versetul 22 răspunde în fața strigătelor mulțimii: „Dar ce rău a făcut? Eu n-am găsit nici o vină de moarte în El”.

Pilat știe că Isus este nevinovat, dar pur și simplu nu vrea să îl elibereze, pentru că nu dorește să stârnească mânia liderilor evrei, care susțin că El este vinovat. Astfel, de-a lungul acestei scene, Pilat încearcă în mod repetat să evite să ia orice fel de decizie. Totuși, în final, el îl dă pe Isus să fie crucificat. Pilat are puterea de a-L proteja pe Cel nevinovat, dar, în schimb, el îl trimite la moarte.

În acest moment, Evanghelia după Matei include faimosul detaliu al spălării mâinilor de către Pilat (Matei 27:24). Dar doar dacă spui că nu ești responsabil pentru o decizie și îți înmoui mâinile în apă nu înseamnă că ești cu adevărat nevinovat. Până la Luca 23:25 nu găsim decât un singur Om cu adevărat nevinovat în această scenă, și El este trimis la cruce.

Este ușor să îl condamnăm pe Pilat, nu-i așa? Numele lui a devenit sinonim cu trădarea, slăbiciunea și corupția. Cu siguranță că noi n-am putea face vreodată ceva asemănător... oare? Dacă Domnul nevinovat al creației ar fi stat înaintea noastră, noi nu l-am fi trimis niciodată la moarte... oare?

Dar care este crima lui Pilat, la urma urmei? De ce a făcut el acest lucru atât de notoriu și de nedrept? Luca ne oferă un indiciu în versetele 23-25. În versetul 23, „strigătele lor și ale preoților celor mai de seamă au biruit”. Pilat a „hotărât să li se împlinească cererea” (v. 24), așa că „L-a dat în mâinile lor, ca să-și facă voia cu El” (v. 25).

Pilat este forțat să ia o hotărâre: va face el ce trebuie, sau ceea ce îl menține popular? Se va teme de Dumnezeu sau de om? Este ușor să îl criticăm pe Pilat – și este drept să facem asta – dar haideți să ne oprim pentru o clipă și să ne întrebăm pe noi înșine: am ales noi vreodată să facem ce ne-a fost mai la îndemână în loc să facem ce este drept? Am făcut vreodată ceva despre care știam că este greșit deoarece știam că, în felul acesta, vom fi pe placul cuiva? Trebuie să mă întreb pe mine însumi: mi-am compromis vreodată convingerile sau am rămas tăcut când ar fi trebuit să vorbesc, ori m-am decis că ar fi mai bine să mă alătur turmei?

Dacă răspunsul tău la aceste întrebări este „nu”, atunci există două opțiuni: fie ești perfect ca Isus Hristos, fie trebuie să pui această carte deoparte și să mergi să îți cumperi o alta despre cum este omul în realitate. Dar, pentru noi ceilalți, cei care răspundem „da”, în acele momente ne-am pus în pielea lui Pilat... și am făcut ceea ce Pilat a făcut. Acțiunile noastre au fost diferite de a lui în gravitate, dar nu în esență. La fel ca el, noi am lăsat ca alții să controleze comportamentul nostru. Am dorit să facem ceea ce era popular mai mult decât ceea ce era drept. Astfel, chiar dacă probabil că nu am făcut nimic atât de îngrozitor pe cât a făcut Pilat, explicația este că asta se datorează doar faptului că nu am avut niciodată acea oportunitate.

Rădăcina crimei lui Pilat este lașitatea. El văzuse deja minciunile cu ochii lui – inclusiv mirosise că se va stârni o revoltă în Ierusalim prin faptul că avea să jignească sensibilitățile religioase ale evreilor, și nu își permitea ca un raport negativ să ajungă la Cezar. Așadar acum, când Isus stă înaintea lui, Pilat nu-și poate permite să strice relațiile cu liderii religioși evrei, care ar fi putut să îi distrugă cariera. Nu poate risca să fie acuzat de a permite ca un lider rival lui Cezar să fie eliberat. Așadar, el alege să se alăture mulțimii, și face acest lucru în una dintre cele mai spectaculoase modalități posibile.

Lașitatea nu este întotdeauna sau adesea la fel de spectaculoasă. Cel mai adesea, ea acționează subtil. În timp ce face multe ravagii în diferite circumstanțe, ea dăunează în mod special când își face loc în inimile liderilor. Faptul că Pilat se află într-o poziție de lider determină gravitatea și mai mare a consecințelor lașității sale. Iată-l, într-o poziție de autoritate care îi este dată de Dumnezeu cu scopul de a-i pedepsi pe cei răi și de a-i proteja pe nevinovați (Romani 13:1-4), dar el își folosește poziția pentru a-l pedepsi și distruge pe cel nevinovat, și doar pentru că îi este frică.

Aceia dintre noi care suntem în poziții de lideri trebuie să ne păzim în mod specific de lașitatea din inimile noastre. Este atât de ușor să facem lucrurile greșite, și chiar mai ușor să nu facem lucrurile bune, prin pasivitatea noastră, pur și simplu ca să le facem pe plac altor oameni. Iar consecințele pot fi resimțite vreme de mai multe generații.

De exemplu, Biblia ne învață că bărbații sunt lideri în casele lor. Dar nu este mai ușor să fim pasivi, decât să facem ceea ce trebuie, doar pentru a păstra pacea? Nu este mai ușor să nu conducem sau să nu stabilim agenda în casele noastre, ori să nu dăm direcție, în dragoste, familiilor noastre, doar pentru că ne temem că soțiile vor deveni mânioase sau nu ne vor asculta? Nu

este cu mult mai confortabil să facem ceea ce doresc soțiile noastre, în loc să luăm aminte la ceea ce ele au nevoie? Sau, haideți să spunem lucrurilor pe nume, nu pare mai ușor să facem ceea ce dorim, în loc să facem ceea ce familiile noastre au nevoie?

Într-o familie, părinții trebuie să își conducă copiii, dar adeseori, în realitate, copiii sunt cei care conduc. Confortul lor este prioritar, opiniile lor sunt centrale, iar dorințele lor modelează viața familiei. De ce? Poate pentru că, în profunzimea ființelor noastre, suntem îngroziți de ce ar putea să se întâmple dacă nu lăsăm ca totul să roiască în jurul copiilor noștri: ne gândim că ei ne vor urî când vor crește mari, sau că îi vom vedea undeva pe scaunul psihiatrului, plângându-se că mama și tata nu i-au iubit niciodată. Astfel, cuplurile sfârșesc neglijându-și căsniciile și lăsând ca totul să roiască în jurul pasiunilor copiilor, a claselor de vioară și a tutorelui de limba chineză.

Probabil că cel mai ușor și cel mai tragic loc unde vedem lașitatea liderilor este în biserica locală. Când liderii bisericii nu fac sau nu spun lucruri nepopulare, biserica se ofilește și moare – sau, mai rău, devine un club de socializare care le permite membrilor să presupună în mod greșit că situația dintre această lume și Creatorul ei este bună. Când liderii bisericii iau decizii mânați

de frica de oameni, adevărata biserică dispore. Adevărul este frecvent nepopular, iar a se ridica în apărarea Cuvântului lui Dumnezeu și împotriva păcatului îi va face uneori pe oameni să devină mânioși. În biserici, avem nevoie de lideri care nu sunt călăuziți de sondajele de opinie și ale căror hotărâri sunt dominate de ceea ce este drept.

Așadar, haideți să ne cercetăm viețile. Există vreun domeniu – în familie, la locul de muncă, în biserică – unde ar trebui să conduci, dar îți este teamă? Nu facem acest lucru pentru a încuraja conducerea care neglijează opiniile altora sau care este arogantă, mândră sau lipsită de sensibilitate. Totuși, liderii trebuie să fie curajoși. Dacă toți oamenii ar avea întotdeauna dreptate, lumea n-ar mai avea nevoie de lideri. Dacă fiecare om ar face întotdeauna binele, am avea un singur partid politic! Așadar, dacă ești un lider în familia ta sau la locul de muncă ori în biserică, cercetează-te pentru a vedea dacă nu cumva conduci mânat de frica altor oameni.

Dar noi nu suntem asemenea lui Pilat doar prin a fi lideri lași. Putem să fim asemenea lui și în lașitatea noastră când vine vorba de a suferi pentru Hristos. Aceasta este o altă modalitate de a descrie păcatul lui Pilat. El Îl aprobă pe Isus, se minunează de El, proclamă nevinovăția Lui, dar nu este gata să sufere pentru El în

niciun fel. Când Isus devine deranjant, Pilat își scapă pielea.

De aceea, trebuie să vedem care sunt acele lucruri din viețile noastre în care adoptăm atitudinea lui Pilat. Ai fost vreodată dedicat lui Hristos mai puțin decât cu toată inima, doar pentru că te va costa în ochii altor oameni? Ai râs vreodată la vreo glumă murdară sau te-ai alăturat unei bârfe rele când ar fi trebuit să îți ții gura, doar ca să fii parte din acel grup? Te-ai implicat într-un comportament păcătos doar ca să nu pari un ciudat?

Astfel de întrebări îmi străpung inima. Nu pot să mă amăgesc spunând că aș fi mai bun decât Pilat. La urma urmei, el avea înaintea lui potențialul unei răscoale mânioase și posibilul exil prin ordinul împăratului. Mă prăbușesc la gândul celor mai neînsemnate dezaprobări din partea oamenilor, lucru care nu-mi place deloc. Și probabil că și tu ești în situația aceasta.

ZDROBIND PUTEREA LAȘITĂȚII

Este un lucru dificil să fim suficient de onești pentru a recunoaște lașitatea noastră. Este și mai greu însă să zdrobim puterea lașității din inimile noastre. Cum putem face aceasta? În primul rând, trebuie să ne temem mai mult de Dumnezeu. Temerea de Dumnezeu înseamnă că ne închinăm Lui, cunoscând sfințenia Lui,

având încredere în El, bazându-ne pe El mai mult decât pe toți oamenii și decât toate lucrurile, și nădăjduind în El. Temerea de Domnul ține de cunoașterea sfințeniei lui Dumnezeu și a îndurării Lui, a mâniei și iertării Lui. În Luca 12:4-5, Isus prezintă acest lucru destul de ferm:

„Vă spun vouă, prietenii Mei: Să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic. Am să vă arăt de cine să vă temeți. Temeți-vă de Acela care, după ce a ucis, are puterea să arunce în gheenă; da, vă spun, de El să vă temeți”.

Pentru cei care trăiesc fără a se rușina de Hristos în această viață, frica de Dumnezeu nu are de-a face cu o groază abjectă, pentru că „îl va mărturisi și Fiul omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu” (Luca 12:8). Frica de Domnul are de-a face mai mult cu a fi preocupat cu judecata lui Dumnezeu decât cu judecata oamenilor din jurul nostru. Când ne temem de Dumnezeu, înțelegem că Domnul inițiază, în harul Lui, relația noastră cu El, iar noi răspundem prin dragoste și închinare. Noi dezvoltăm în propriile suflete frica de Domnul prin a citi Cuvântul Lui, prin a-L cunoaște mai mult și prin a fi mai conștienți de fața Lui decât de ochii prietenilor noștri, ai copiilor, ai soției, ai colegilor de muncă și ai celorlalți membri din biserică. Când ne temem de Dumnezeu, acționăm în modalități în care știm că vom fi pe placul lui

Dumnezeu mai degrabă decât în acele atitudini gândite pentru a plăcea altor oameni.

Pentru a combate lașitatea noastră naturală, trebuie să ne temem mai mult de Dumnezeu și, în al doilea rând, să-i iubim mai mult pe oameni. Când ne temem de alți oameni, în realitate nu îi putem iubi, ci doar vrem ca ei să ne aprobe. Această atitudine este, de fapt, egoistă. Noi îi împiedicăm pe oameni să aibă parte de lucrurile de care au nevoie din partea noastră, pentru că ne temem că ei înșiși ne vor interzice acele lucruri pe care le dorim din partea lor. Avem nevoie de aprobarea lor mai mult decât am vrea să facem și să spunem lucrurile care le sunt de ajutor, fie că este la mijloc o decizie dificilă ca lider, fie să le vorbim despre Hristos. Dragostea are puterea de a elimina lașitatea.

Dar, în ultimă instanță, credința Evangheliei este cheia pentru rezolvarea problemei fricii noastre. Dacă înțelegi dimensiunea imensă a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru tine în Hristos, El va deveni astfel obiectul prioritar al dragostei și dorințelor tale. Privirea Lui va fi cel mai important lucru din viața ta. Când înțelegi că moartea lui Hristos îți asigură acceptarea totală înaintea lui Dumnezeu, atunci nu vei mai fi atât de ocupat de ceea ce gândesc oamenii despre tine.

Și când nu vei mai tânji după aprobarea cuiva, poți fi liber să iubești acea persoană cu adevărat și să te îngrijești de ea cu altruism.

TU EȘTI MULȚIMEA

Pilat vine și proclamă nevinovăția lui Isus, dar Luca ne spune că „ei au strigat cu toții într-un glas” (v. 18) ca Isus să fie răstignit. Cine sunt acești „ei”? Este vorba de marii preoți, liderii din popor, și de fapt oricine se afla acolo.

Ei toți au strigat. Acesta este un verdict universal, unanim, venit din partea oamenilor din orice categorie socială. Toți oamenii au strigat: „La moarte cu omul acesta!” Cu doar 5 zile mai devreme, mulțimile Îl aclamau pe Isus ca Împărat. Acum, mulțimile strigau după sângele Lui.

În Faptele Apostolilor 3:13-15, Petru atribuie vinovăția întregii mulțimi. Vorbindu-le bărbaților din Israel, el le spune:

„Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri, L-a proslăvit pe Robul Său Isus, pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat; și v-ați lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-I dea drumul. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. L-ați omorât

pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui”.

De ce? De ce au strigat atât de aprig după moartea Lui? Cu siguranță că există o mentalitate de turmă aici – oamenii fac lucruri nebunești când mulțimea merge în acea direcție. Probabil că exista un sentiment al dezamăgirii față de Isus. Era evident că El nu avea să fie regele care va răsturna puterea Romei. Părea să fie un farsor, un amăgitor.

Dar poate că se petrece ceva mai profund aici, pentru că, în acel strigăt, vedem cel mai clar starea naturală a omului. În străfundul nostru, noi suntem vrăjmași ai lui Dumnezeu. Acolo, în mânia urlând a mulțimii, vedem ceva din atitudinea noastră naturală față de Dumnezeu. Când a venit momentul să facă o alegere, aceștia au preferat ca un criminal să trăiască printre ei, mai degrabă decât Dumnezeu însuși.

Ființele omenești pur și simplu nu pot fi neutre față de Dumnezeu. Nu există teren de mijloc. El este perfect de sfânt. Noi am fost creați pentru a-L cunoaște, a ne bucura de El, a asculta de El și a-I aduce închinare, fiind satisfăcuți doar în El. Dar noi toți ne-am răzvrătit. Noi toți am căutat împlinirea și bucuria în alte locuri. Noi toți ne-am investit viețile în umblarea după bogăție, putere și plăcere. Noi toți am făcut ceea ce ni se părea

drept în ochii noștri, în loc să facem ceea ce Dumnezeu ne-a spus că este drept. Astfel, suntem vrăjmașii lui Dumnezeu. Suntem niște răzvrătiți împotriva Lui, iar El este o amenințare pentru felul nostru de a trăi. El stă între mine și dorințele mele de a stăpâni peste lumea mea în felul în care vreau. De fiecare dată când hotărâsc să merg pe calea mea în loc să mă așez sub stăpânirea lui Isus, îmi exprim dorința ca El să nu fi existat, ca El să fi fost mort.

Crezi că ai putea să fii diferit de oamenii din mulțimea din acea zi? Poți să auzi propria voce strigând după moartea lui Isus? Eu pot să îmi văd fața în acea mulțime. Tragedia rasei noastre este că fiecare ființă omenească are sângele lui Dumnezeu pe mâinile ei. Minunăția istoriei este că Fiul divin Și-a vărsat sângele pentru exact aceeași rasă omenească.

TU EȘTI BARABA

Baraba a rămas faimos pentru faptul că a fost omul eliberat în locul lui Isus. Știm doar câteva lucruri despre el. Îi cunoaștem numele. Baraba are sensul de „fiul tatălui” (bar=„fiu”, abba=„tată”). Unele manuscrise timpurii ale Evangheliei după Matei ne spun că numele complet al lui Baraba ar fi fost Isus Baraba. Mai știm și faptul că el fusese în temniță, fiind găsit vinovat

de stârnirea unei revolte și de comiterea unei crime. El era un criminal periculos, un ucigaș.

Baraba este opusul felului de oameni care ne-ar plăcea să fim. Dar, pentru o clipă, pune-te în pielea lui. Stai într-o temniță romană, așteptându-ți execuția. Știi că vei fi răstignit pentru crimele tale. Apoi, în momentele tale mai oneste, știi că meriți acea pedeapsă. Nu există modalități mai dureroase de a muri. Astfel, stai zi după zi în această temniță, anticipând cuiele, batjocura, durerea zdrobitoare, sângele care îți umple plămânii și zdrobirea picioarelor tale. Acesta este viitorul tău. Nu știi când va veni, dar ești sigur că vine.

Apoi, în această zi, auzi strigătul unei mulțimi din afara temniței. Ceva se petrece. S-a dat cumva vestea că astăzi este ziua execuției tale, ziua când trebuie să mori? Poți să auzi mulțimea strigând: „Răstignește-L! Răstignește-L!”

Imaginează-ți la ce te-ai gândi. În final, gărzile romane vin și te înșfacă. Ele te târăsc în fața mulțimii mâniașe și... ești eliberat.

Stând acolo, vezi un alt om plecându-se sub greutatea crucii – crucea pe care îți imaginaai că o vei purta. Pe măsură ce îi întrebi pe cei prezenți, descoperi că mul-

țimea ceruse ca El să fie răstignit, că strigătele erau îndreptate către El, nu către tine. Întrebi ce a făcut Isus, dar oamenii de lângă tine se uită surprinzător de încurcați. Dar ei au ales ca tu să trăiești, iar El să moară. Într-un fel, tu ești eliberat pentru că acel Om merge la moarte.

Isus a purtat vinovăția, rușinea, blestemul și moartea pe care Baraba le merita, în timp ce Baraba este eliberat primind libertatea și viața pe care Isus le merita. Baraba este acum un om liber și socotit nevinovat în ceea ce privește cerințele legii. Isus a fost cel condamnat. Tu ești în realitate exact ca Baraba! Tu și eu suntem păcătoși. Noi stăm într-o închisoare spirituală, legați și neajutorați, așteptând ziua când primim pedeapsa dreaptă pentru ceea ce merităm. Dar apoi Isus merge la cruce în locul nostru. El primește ceea ce noi merităm, iar noi primim ceea ce El merita.

Aceasta este gloria crucii, anume că Dumnezeu Tatăl L-a trimis pe Dumnezeu Fiul ca să moară pentru oameni ca Baraba, oameni ca noi.

DE CE A MURIT ISUS

În ultimă instanță, Isus nu a murit pentru că Pilat a fost un om slab. El nu a murit pentru că liderii religioși L-au urât. El a murit pentru că tu și eu suntem slabi, și

pentru că L-am urât în inimile noastre, iar El ne iubește. Noi nu înțelegem evenimentele din Vinerea Mare decât dacă stăm în pielea lui Baraba și descoperim că acestea ni se potrivesc.

Care este narațiunea în care tu trăiești? Care este povestea pe care o folosești pentru a-ți ilustra viața? Poate că povestea ta este că ai făcut mult rău în viața ta, sau ești victima acțiunilor altora, ori poate că spui că ai fi un erou dacă ți-ar da cineva o șansă. Ori ai spune că istoria povestea vieții tale este că ai lucrat din greu, te-ai descurcat, așa că meriți viața bună de care te bucuri în prezent. Și poate că există ceva adevăr în fiecare dintre aceste lucruri.

Dar Biblia ne arată o poveste fundamental diferită. Ea ne spune că noi toți suntem răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu și că, atunci când El a venit pe pământ, noi ne-am dat mâinile cu lașitate, mânie și invidie, pentru a-L ucide. Astfel, Eroul adevărat din povestea noastră a venit pentru a ne salva și elibera de noi înșine. Isus a stat în locul nostru. El a luat ceea ce noi merităm. Iar acum, că El a încheiat această lucrare, noi suntem liberi și capabili să trăim diferit. Lanțurile care ne legau au fost îndepărtate, și nu mai suntem vrăjmașii lui Dumnezeu. Viața este acum la dispoziția noastră ca să o trăim pentru gloria lui Dumnezeu, liberi de sclavia față

de păcat și de frica de ceea ce alți oameni ar putea să gândească despre noi.

Dacă Îl ai pe Isus, atunci ești invitat să trăiești viața cu o libertate minunată, în lumina celei mai mărețe și mai atrăgătoare povești imaginabile. Ea schimbă totul atunci când trăiești în narațiunea lui Dumnezeu, pentru că doar acolo poți fi liber cu adevărat.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE:

- *Când ești cel mai ispitit să acționezi ca Pilat?*
- *Când ești cel mai ispitit să mergi după mulțime?*
- *Când te vezi potrivindu-te în pielea lui Baraba? Cum te face acest lucru să te simți?*

~

Când eu privesc la crucea grea
Pe care-al slavei Prinț muri,
În praf arunc mândria mea,
Doar jertfa Lui voi prețui.

Eu nu aș vrea să mă mândresc
Decât cu jertfa lui Hristos,
Pe crucea Lui să răstignesc
Tot ce e vechi și păcătos.

Văd mâna Lui și mi-e-ndeajuns,
Văd ochii Săi de lacrimi plini;
Eu sunt pironul ce-a străpuns,
Eu sunt cununa cea de spini.

Orice I-aș da, n-ar fi deajuns
Să răsplătesc iubirea Sa;
Ce-am mai de preț eu I-am adus;
Primește, Doamne, viața mea!

Când eu privesc la crucea grea, Isaac Watts

6

LUNGA PROCESIUNE

„Pe când Îl duceau să-L răstignească, au pus mâna pe un anume Simon din Cirena, care se întorcea de la câmp; și i-au pus crucea în spinare, ca s-o ducă după Isus. În urma lui Isus mergea o mare mulțime de norod și femei, care se boceau, își băteau pieptul, și se tânguiau după El. Isus S-a întors spre ele, și a zis: ‚Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine; ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri. Căci iată vor veni zile, când se va zice: ‚Ferice de cele sterpe, ferice de pântecele care n-au născut, și de țâțele care n-au alăptat!’ Atunci vor începe să zică munților: ‚Cădeți peste noi!’ Și dealurilor: ‚Acoperiți-ne!’ Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?’ (Luca 23:26-31)

Probabil că îți amintești zicala că „prietenu la nevoie se cunoaște”. Există ceva în legătură cu vremurile de necaz care ne arată cine sunt persoanele în care putem avea încredere. Dacă ești bogat, popular, de succes sau arăți foarte bine (ori toate acestea) este greu să știi dacă oamenii îți sunt loiali sau dacă sunt interesați doar

de beneficiile pe care le pot avea de pe urma ta. Dar când te afli în punctul cel mai de jos și când nu mai este nimic de câștigat din a fi asociat cu tine, acela este momentul când poți spune cine sunt adevărații tăi prieteni.

Pe când Isus merge pe drumul către răstignire, El se află aproape de cel mai de jos moment al vieții Sale. Trecuse deja printr-o noapte brutală. În Grădina Ghet-simani, El Își privise soarta în ochi. El gustase din paharul mâniei lui Dumnezeu, pahar pe care avea să îl bea pe cruce. Fusese trădat, abandonat, batjocorit, scuipat, bătut cu brutalitate, judecat, găsit nevinovat și totuși condamnat la moarte.

Dar, de-a lungul acelei căi, El este însoțit de un grup de femei care nu Îl vor părăsi, nici măcar în momentul celei mai mari smeriri.

ISUS ȘI FEMEILE

Pe când Isus se străduiește să meargă pe calea crucii, El este urmat de o mare mulțime (Luca 23:27). Se poate ca acești oameni să fi fost aceeași mulțime care I-a cerut moartea înaintea lui Pilat, cu câteva minute mai devreme, îndreptându-se acum către locul unde putea să observe spectacolul grotesc. Dar Luca ne spune că exista acolo și un grup de femei care mergeau de-a lungul drumului, plângând pentru El.

Merită să ne oprim aici pentru a observa rolul foarte pozitiv pe care femeile îl joacă în narațiunea lui Luca. Una dintre obiecțiile pe care oamenii le ridică la adresa creștinismului biblic este că el ar fi patriarhal, că le-ar asupri pe femei și că ar instituționaliza subjugarea lor. Și este adevărat că Biblia nu se potrivește ideilor feminismului modern, care susține că nu există nicio deosebire între bărbați și femei. Biblia ne învață că bărbații și femeile sunt creați deopotrivă după chipul lui Dumnezeu, având aceeași demnitate și valoare. Ea ne învață și că bărbații și femeile au roluri diferite și sunt chemați la funcțiuni diferite în biserică și în familie.

Totuși, ea nu spune niciodată că femeile ar fi în vreun fel mai puțin prețioase decât bărbații.

În fapt, dacă privești la toate cele patru relatări din Evanghelii, vei vedea că Isus se confruntă cu o opoziție constantă, cu batjocură și asuprire. Dar vei cerceta în zadar pentru a găsi o singură femeie care să fie împotrivoare lui Isus. Acest lucru este remarcabil! Femeile sunt ilustrate ca personaje mult mai pozitive decât bărbații.

Dacă ești femeie, poți fi încurajată de locul onorat pe care femeile l-au jucat în viața lui Isus și în biserica primară. Biblia nu vorbește niciodată despre femei ca și cum ele ar fi cetățeni de mâna a doua sau portretizându-

le ca pe niște părți mai puțin esențiale ale trupului lui Hristos. Iar dacă ești bărbat, Biblia nu-ți dă absolut niciun drept de a le trata dezonorant. Isus le-a iubit pe femei, Luca le-a iubit, iar biserica primară le-a onorat. Pur și simplu nu ești un bărbat evlavios dacă nu iubești, nu onorezi și nu ocrotești femeile.

Aceasta este o dovadă puternică a faptului că Luca și ceilalți autori ai Evangheliilor nu au scris lucruri de propagandă. Ei au căutat adevărul. Într-o cultură în care femeile erau tratate cu foarte puțin respect, unde niciun rabin nu tolera să aibă o femeie ucenic, este un lucru important că toți autorii Evangheliei relatează că Isus le-a cinstit pe femei. Nu există nicio cale prin care Luca să fi inventat aceasta. Dacă El ar fi încercat să scrie o relatare mitică a vieții lui Isus, care să atragă noi convertiți, nu s-ar fi apucat să facă ceea ce a făcut. Există o singură motivație posibilă în relatarea lui Luca. Acesta era adevărul, iar Luca a scris ceea ce era adevărat.

NU PLÂNGETI PENTRU MINE

Pe măsură ce grupul de femei merge de-a lungul aceluși drum, ele plâng și se vaită pentru Isus. Dar Isus le spune să nu plângă pentru El, ci să plângă pentru propriile persoane.

Acest lucru este ciudat, pentru că, într-un sens, este perfect potrivit ca ele să plângă pentru Isus. El era un om nevinovat, Mântuitorul uns trimis de Dumnezeu, pe punctul de a fi ucis, încetul cu încetul și în fața tuturor. Aceasta este cea mai mare nedreptate din istoria omenirii. Emoția omenească potrivită în fața acestui eveniment este întristarea și durerea. Astfel, femeile făceau pur și simplu ceea ce părea drept și, făcând asta, ele împlineau profeția din Zaharia 12:10:

„își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut”.

Dar Isus le spune că ar trebui să plângă pentru propriile persoane – pentru că, așa cum explică El în Luca 23:29-31, aveau să vină niște zile îngrozitoare. În zilele care aveau să urmeze, femeile le vor binecuvânta pe cele care au avut privilegiul de a fi sterpe. În acea societate, infertilitatea era percepută ca unul dintre cele mai rele lucruri care se puteau petrece cuiva. Dar, în vremea care avea să vină, lucrurile aveau să fie atât de rele, încât până și infertilitatea era de preferat. Este mai bine să nu înduri acest fel de chinuri având copiii alături de tine.

În versetul 30, Isus le citează acestor femei din profetul Osea. Aceasta este o referință importantă pentru

noi, dacă vrem să înțelegem ce anume spunea Isus. În Osea 10:8, Domnul se adresa poporului Israel vorbind despre o zi viitoare când aveau să se confrunte cu distrugerea:

„Înălțimile din Bet-Aven, unde a păcătuit Israel, vor fi nimicite; spini și măracini vor crește pe altarele lor. Și vor zice munților: ‚Acoperiți-ne!’ Și dealurilor: ‚Cădeți peste noi!’”

Această profecție se împlinise deja când armatele asiriene au năvălit în Israel în perioada de până în 722 î.d.Hr. (în acele vremuri, poporul lui Dumnezeu trăia în două state diferite, unul denumit Israel, iar celălalt, regiunea din jurul Ierusalimului, denumit Iuda) – și când au luat poporul Israel în captivitate.

De ce alege Isus să aducă acea profecție în mințile femeilor chiar în momentul respectiv? Ei bine, probabil că El le avertizează în legătură cu distrugerea viitoare a Ierusalimului. Isus afirmase deja că cetatea va fi distrusă (Luca 21:6) și, în fapt, armatele romane au atacat Ierusalimul în anul 70, ca răspuns la o revoltă a evreilor, și au pus la pământ orașul cu multă cruzime și violență. Acela a fost un act al distrugerii și judecății, asemănător evenimentului pe care Osea îl prevestise pentru Israelul din vechime. Acest lucru are logică în lumina versetului din 23:31, ceea ce sună ca și cum ar fi spus: „Dacă romanii Îmi fac acest lucru Mie, care sunt nevinovat, cu

cât mai rău va fi atunci când ei vor veni după voi, care sunteți păcătoși?”

Dar în cuvintele lui Osea, și în faptul că Isus le citează, există mai mult decât ceea ce ar părea la prima vedere. La urma urmei, pare un moment ciudat ca Isus să aducă în discuție un dezastru care nu se va petrece decât după 40 de ani. Până în acel moment, multe dintre aceste femei vor fi murit deja.

În fapt, Isus avea în minte un orizont diferit. Cartea Apocalipsa aplică profeția lui Osea unui moment diferit din istorie – anume sfârșitului lumii, când mânia lui Dumnezeu se va descoperi pe deplin:

„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat, și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și le ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi, și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei

Lui, și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:12-17).

Profeția lui Osea se referă nu doar la o distrugere temporară și fizică, ci și la o experimentare a mâniei lui Dumnezeu la sfârșitul istoriei. Când punem toate aceste lucruri împreună, Isus le vorbește acestor femei să plângă pentru ele însele pentru că vor trebui să experimenteze ceva atât de îngrozitor, încât ar trebui să le stârnească lacrimi de groază. Aici El nu vorbește atât de mult despre căderea Ierusalimului. Acela este un eveniment groaznic, ceva pe care niciunul n-ar dori să îl trăiască. Isus privește la ceva cu mult mai dificil. El vorbește despre judecata care îi așteaptă pe oameni la sfârșitul istoriei. Acea zi va fi o zi a mâniei aprinse din partea unui Oponent care este cu mult mai aspru decât chiar armata romană.

Aceste femei bine intenționate nu înțeleg imaginea de ansamblu. Ele plâng pentru Isus pentru că văd că El este condamnat. Dacă ar fi să folosim cuvintele din Isaia 53, ele pot vedea că El este lovit, smerit de Dumnezeu și zdrobit. Ceea ce nu înțeleg este că ele însele se află sub același blestem. Ele sunt sub aceeași condamnare și vor experimenta o zi a judecății, care le va aduce față în față cu mânia lui Dumnezeu, iar Isus merge în acele momente pentru a o înfrunța pe cruce. Situația lor nu este cu nimic

mai bună decât a Lui. Dacă ele ar conștientiza cum va fi ziua judecății, ar plânge pentru ele însele.

ADEVĂRATUL PRIETEN

Aceste femei erau cu adevărat prietenii credincioși ai lui Isus în vremea necazului Său, „prieteni adevărați”, în sensul acelei zicători pe care am menționat-o la început. Dar realitatea mai profundă este că Isus era adevăratul lor Prieten. Momentul nevoii lor spirituale era presant, și, atunci când Isus merge înainte pentru a-Și da viața pentru ele, El era Cel care acționa ca Prieten adevărat.

Iar dacă Isus le spune aceasta femeilor respective, acelor femei blânde care au compasiune pentru El când nimeni altcineva nu are, cu siguranță că El ne spune același lucru și nouă. Dumnezeu nu se joacă cu dreptatea. Tu și eu vom avea de stat înaintea unui Judecător perfect de sfânt în acea zi finală, și situația va fi groaznică. Ura înfocată a lui Dumnezeu față de păcat și față de răzvrătire este de o așa natură încât, când ne vom afla în acea zi, vom implora ca munții să ne zdrobească așa încât să putem fi ascunși de Dumnezeu. Cu toții ne vom întâlni cu mânia lui Dumnezeu.

Așadar, ce anume le spunea Isus acestor femei (și nouă!) să facă? Ele ar trebui să plângă pentru propriile persoane și pentru soarta copiilor lor.

Așa ar trebui să faci și tu. Ar trebui să te gândești atent la ce se va petrece cu tine în acea zi. Gândește-te la ce se va întâmpla atunci, apoi este bine să plângi. Nu cu lacrimi de milă, ci cu lacrimi de pocăință. Aceasta este singura cale de a te pregăti pentru acea zi finală. Va trebui să vezi gravitatea păcatului tău, să vezi felul în care L-ai ofensat pe Dumnezeu, să conștientizezi că meriți pedeapsa Lui veșnică, și apoi să te pocăiești. Să te întorci de la păcatul tău. Iei oare păcatul tău în serios? Te gândești oare că este un lucru mărunț că te-ai răzvrătit împotriva Creatorului tău, Dumnezeul care te-a creat și căruia Îi datorezi ascultare completă și perfectă? Tu ai putea să îți scuzi greșelile și eșecurile, temperamentul tău, obiceiurile tale rele, lipsa de respect, mândria și imoralitatea. Dar Dumnezeu nu face asta. Dacă nu ne pasă de păcatul nostru, aceasta este pur și simplu dovada a cât de adânc înrădăcinată este răzvrătirea din noi, și a cât de meritată va fi judecata noastră. Răspunsul corect, singurul răspuns adecvat, este să plângem.

ISUS ȘI STRĂINUL

Evangelhia după Ioan ne spune că, pe măsură ce Isus a fost condus către răstignire, El Și-a purtat propria cruce (Ioan 19:17). Aceasta era o practică obișnuită. Romanii știau cum să obțină efectul maxim, așa că nu era

suficient să îiucidă pe criminali și pe răzvrătiți într-o manieră oribilă, ci voiau să se folosească de execuție ca de o lecție publică. Așadar, obiceiul era ca acela care fusese condamnat să își ducă crucea pe străzile orașului, practică denumită *patibulum*. Aceasta era o metodă de a răspândi groaza și de a-i ține pe oameni ascultători, ca și cum ar fi vrut să spună: „Iată ce se petrece cu cei care se împotrivesc Romei!”

Dar se pare că, în acest moment al aceluia drum, Isus nu mai poate să ducă crucea înainte. Și nu ne surprinde, având în vedere lucrurile groaznice prin care trecuse. Dar, întrucât nu era de folos să răstignească pe cineva dacă ar fi fost ucis până să ajungă la locul răstignirii, gărzile înșfacă pe un om pe nume Simon din Cirena, din partea de nord a Africii, și îl forțează să ducă bucata de cruce în locul lui Isus. Simon se afla acolo în această zi groaznică, venind din țara lui și probabil văzându-și de treburile lui, când, deodată, este chemat să slujească.

PORTAREA UNEI CRUCI

Luca nu ne spune că Isus și Simon ar fi avut vreo conversație despre ceea ce avea loc. Totuși, creștinii au observat adesea că există o oarecare potrivire în acel eveniment. Orice ucenic al lui Isus este într-un fel asemenea lui Simon din Cirena, prin faptul că suntem chemați să

ducem crucea și să Îl urmăm pe Isus (Luca 9:23). Modelul vieții creștine este unul al morții radicale față de sine, al identificării radicale cu moartea și răstignirea lui Isus. Simon din Cirena este un mijloc prin care ni se reamintește adevărul că a-L urma pe Isus înseamnă să mergem cu El pe calea crucii. A-L urma pe Isus, a fi cu Isus, îți cere să vii, să îți iei crucea și să mori.

Acest lucru se petrece oricărui om când devine creștin. Biblia vorbește despre noi ca fiind deja morți față de păcat, deja răstigniți împreună cu Hristos. În Galateni 2:20, Pavel scria: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. Și el spune apoi, în Galateni 5:24: „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei”.

Există un sens foarte real în care noi nu mai suntem sub sclavia păcatului, nu mai trebuie să îi împlinim voia, căci acum trăim pentru Hristos. Noi facem ca această moarte să aibă loc, dar Biblia ne cheamă să primim la ea și să ne amintim de ea.

Dar există un alt sens în care Biblia vorbește despre moartea noastră față de păcat ca de un lucru pe care trebuie să îl facem. Ne lepădăm de noi înșine. Prin puterea Duhului, întoarcem spatele față de propriul eu.

Prin pocăință, renunțăm la dreptul nostru de a ne controla soarta și de a face ceea ce dorim. Asta înseamnă să îți iei crucea, și este un lucru pe care, așa cum spune Isus, trebuie să îl faci zilnic. Nu este o căsuță pe care o bifezi, după care uiți de ea. Aceasta este o moarte zilnică.

Crucea lui Hristos ne cere diverse lucruri. Ea nu ne va permite să iubim lumea și să Îl iubim în același timp și pe Hristos. Ea nu ne va permite o dedicare cu jumătate de inimă. Dacă este ca Hristos să trăiască în tine, păcatul și egoismul trebuie să fie date morții.

Așadar, ce înseamnă să îți iei crucea?

Probabil că există în viața ta un comportament păcătos flagrant care trebuie să se oprească. În felul acesta, a-ți lua zilnic crucea înseamnă pur și simplu să practici pocăința și să umbli în ascultare de Dumnezeu. Înseamnă să iei un ciocan și cuie (metaforic vorbind) și să-ți iei păcatele îndrăgite, ținându-le pe cruce.

Sau poate că există vreun lucru care se ține de confortul tău, peste care trebuie să treci. A-L urma pe Isus înseamnă să-L urmezi la cruce. Înseamnă să te înrolezi să fii diferit în multe modalități prin comparație cu sistemul lumii. Înseamnă să înduri ocară pe care El a îndurat-o. Există un pericol foarte real ca să începem să ne trăim bine viețile creștine, să fim pocăiți și dornici de

ascultare. Totuși, odată cu trecerea timpului, noi începem să ne gândim ca și cum Isus ar fi pur și simplu un furnizor de bunuri și servicii religioase. Începem să ne rugăm ca și cum Isus ar fi un binevoitor ceresc. Începem să fim mâni-oși și dacă lucrurile nu merg în felul în care noi credem că este cel mai bine să meargă. Devenim deranjați dacă trebuie să suferim până și cele mai mici inconveniente.

Dar, asemenea lui Simon, suntem chemați să purtăm crucea. Asta înseamnă că drumul către viață trece prin moartea zilnică față de noi înșine și față de păcatul nostru. Suntem chemați să suferim de dragul lui Hristos. Chemarea de a-L urma pe Hristos este chemarea de a veni și de a muri.

A CUI ESTE CRUCEA PÂNĂ LA URMĂ?

Simon din Cirena ne reamintește că trebuie să purtăm crucea (metaforic, spiritual) așa cum El a purtat-o literal. Dar dacă noi credem că asta este totul, atunci înțelegem greșit ceea ce se petrece pe drumul către Calvar.

Noi nu ar trebui să privim la Simon cum Îl ajută aici pe Isus, într-un moment de cădere fizică, și să ne imaginăm că, prin „a ne purta crucea”, facem cumva să Îl ajutăm pe Isus. Nu așa stau lucrurile. Când noi ne lepădăm pe noi înșine și ne luăm crucea, nu Îl ajutăm pe Isus cu nimic. Noi nu Îi dăm o mână de ajutor în lucrarea Sa de

mântuire. Noi nu ducem mînea cît de departe putem, după care Isus o ia și marchează golul pentru noi.

Atunci cînd privim la Simon cum Îl ajută pe Isus cu povara crucii, este posibil să uităm imaginea de ansamblu. Imaginea de ansamblu ne arată că Isus este zdrobit pe acel drum tocmai pentru a-l ajuta pe Simon. Isus se află într-un moment de nevoie intensă, iar Simon Îl ajută. Dar din nou, ca în cazul femeilor care L-au plâns pe Isus, Simon este cel ce se află în cea mai mare nevoie. Isus îndura toate aceste lucruri ca un prieten credincios față de păcătoși ca Simon. Chiar dacă Isus este aici Cel care are nevoie de ajutor, El este din nou Prietenul adevărat. Trebuie să privim la Simon și să vedem ceea ce Isus a făcut pentru noi. Ca în cazul meu și al tău, Simon era un răzvrătit împotriva unui Dumnezeu sfânt. Faptul că el trăise atîția ani bucurându-se de viață în Cirena (sau oriunde trăise) era cu mult mai mult decît meritase. El nu avea niciun drept să se plîngă înaintea lui Dumnezeu dacă ar fi primit din partea Lui dreptatea pentru păcatele sale, atunci și acolo. De aceea, trebuie să conștientizăm că Simon nu Îi ducea în realitate crucea lui Isus. În fapt, el își ducea propria cruce.

Eu citesc în mod obișnuit această narațiune și mă gîndesc în felul următor: „Cît de nedrept trebuie să fi

fost ca soldații romani să îl fi forțat pe acest martor nevinovat să ducă acea povară groaznică!” Dar în acea zi nu exista decât un singur Om nevinovat! Iar faptul că Simon a fost forțat să pună jos acea cruce în final, cruce pe care oamenii L-au țintuit pe Isus, este adevărata nedreptate care ar trebui să ne uimească.

Acel lemn al crucii aflat pe umerii lui Simon era pur și simplu un mijloc scurt și momentan de a ne reaminti de greutatea condamnării pe care el a purtat-o în fiecare zi din viața lui. Noi toți trăim cu sentința morții deasupra capului nostru. Există o cruce ferm așezată pe umerii fiecărei ființe omeneste de pe această planetă. Există una care stă deasupra ta chiar acum, fie că o vezi, fie că nu. Simon a avut doar oportunitatea de a se întâlni cu forma ei vizibilă, pentru câțva timp.

Așadar, ce crezi că s-a petrecut cu Simon după ce a purtat crucea pentru Isus? Crezi că el a purtat crucea până la locul răstignirii, a pus-o jos, după care s-a întors să-și vadă de treburile lui în oraș? Cred că putem fi convinși că el n-a făcut acest lucru. La urma urmei, Luca se referă la el numindu-l „Simon din Cirena”, ceea ce pare că vrea să spună că acest om era cunoscut celor care-l citeau pe Luca (ca și cum ar spune „Care Simon?” „Știți care, Simon din Cirena”). În plus, știm din Marcu 15:21

că cei doi fii ai lui Simon, Alexandru și Ruf, erau cunoscuți în biserica primară.

De unde crezi că au auzit Alexandru și Ruf despre Isus? Probabil că nu este o coincidență cosmică faptul că, la câțiva ani după aceea, ei ar fi dat peste cineva care le-a vorbit despre Isus, acest Rabi răstignit, a cărui cruce a fost dusă de tatăl lor. Pare destul de clar că tatăl lor trebuie să le fi vorbit despre Isus.

Probabil că Simon nu auzise niciodată de Isus până atunci. El era un simplu străin ce venise în acel oraș când viața lui a luat o turnură uimitoare. În acea zi, el a putut să privească îndeaproape la cel mai uimitor eveniment. El îl auzise pe Isus vorbindu-le femeilor ce plângeau pe drum. Probabil că l-a auzit pe Isus când a strigat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34); a văzut cerul cum se întunecă, și a auzit vorbindu-se despre perdeaua din templu cum s-a rupt în două (v. 44-45). Iar aceste lucruri l-au schimbat pentru totdeauna.

Câtă bunătate din partea lui Dumnezeu să îi permită lui Simon să fie împovărat, să fie deranjat, să i se impună în felul acesta să ducă o cruce, așa încât să poată fi adus în punctul de a-L întâlni pe Mântuitorul!

Evenimentele din aceste câteva ore l-au transformat pe Simon și au schimbat soarta familiei lui. Imaginea lui Isus pe cruce a schimbat cursul vieții acestui om... și îl va schimba și pe al nostru. Ea ne reamintește de nevoia pocăinței, de nevoia de a ne lepăda de noi înșine și de a ne purta crucea. Dar, în același timp, ea ne arată că nu vom fi niciodată capabili să facem acele lucruri dacă nu L-am văzut pe Isus pe crucea Lui, dacă nu am înțeles ceea ce El a făcut pentru noi, dacă nu înțelegem că El este Prietenul adevărat, luând povara crucii noastre de pe umerii noștri.

Crucea pe care Hristos Isus a purtat-o nu a fost crucea Lui, ci a noastră. Dacă ajungi într-un astfel de loc, atunci lacrimile vor veni, pocăința va veni, și singurul răspuns posibil va fi să îți iei zilnic crucea și să mergi după El.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Ți-a schimbat viața adevărul că Isus a purtat crucea ta? În ce fel, sau cum ar trebui?*
- *Care sunt lucrurile de care ai nevoie să te pocăiești? Cum te fac să te simți aceste gânduri, cuvinte sau fapte, atunci când privești la cruce?*
- *Cum te motivează dragostea lui Isus să porți crucea urmându-L pe Isus? În ce modalități te cheamă El să faci acest lucru?*

Glasul lui Isus mă-ndeamnă:
„Crucea ia-ți, urmează-Mă!”
„Te urmez, Isuse Doamne”,
Îți răspund, „ajută-mă!”

Pe Isus vreau să-L urmez eu
De e soare, de e nor;
Să trăiesc doar pentru El vreau,
Să-L aștept mereu cu dor!

Drumul crucii-i singuratic,
E un drum strâmt și spinos,
Dar „cel drept” e-ndemânatic
Să-I străbată bucuros.

Cine e pe calea-ngustă,
Ne-nțeles e, prigonit,
Nedreptate-adesea gustă,
Și-i de mulți disprețuit.

Cine în Isus trăiește
Nu-și iubește viața sa,
Ci „nimic” se socotește,
Doar Isus e slava sa.

În Isus avem putere,
Să-L urmăm chiar prin nevoi;
El e-a noastră mângâiere,
Biruința-i pentru noi.

Glasul lui Isus mă-ndeamnă, Edward W. Blandly

7

TATĂ, IARTĂ

„Împreună cu El îi duceau și pe doi făcători de rele, care trebuiau omorâți împreună cu Isus. Când au ajuns la locul numit ‚Căpățâna’, L-au răstignit acolo, pe El și pe făcătorii de rele: unul la dreapta și altul la stânga. Isus zicea: ‚Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!’ Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorți. Norodul stătea acolo și privea. Fruntașii își băteau joc de Isus, și ziceau: ‚Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască pe Sine însuși, dacă este El Hristosul, Alesul lui Dumnezeu’. Ostașii de asemenea își băteau joc de El; se apropiau, Îi dădeau oțet, și-i ziceau: ‚Dacă ești Tu Împăratul Iudeilor, mântuiește-Te pe Tine însuși!’ Deasupra Lui era scris cu slove grecești, latinești și evreiești: ‚Acesta este Împăratul Iudeilor’” (Luca 23:32-38).

Iertarea este un lucru dificil. Pe de o parte, ea necesită ceva perceput ca un act de nedreptate. Imaginează-ți că cineva ți-a făcut ceva rău, poate că ai fost vorbit de rău, ai fost mințit sau ți s-a furat ceva. Într-o astfel de situație, iertarea poate părea ceva greșit, aproape ca o minciună. Dacă ierți acea persoană, este ca

și cum ai spune că acele lucruri rele nu au avut loc niciodată cu adevărat, sau cel puțin că n-au fost atât de greșite. Dar acel lucru s-a petrecut în realitate și a produs o rană, așa că iertarea este percepută într-un sens negativ.

Totuși, pe de altă parte, iertarea este absolut necesară. Haideți să spunem lucrurilor pe nume: ea este necesară pentru că, dacă n-ar exista iertare, lumea ar lua-o razna. Noi toți am face lucruri greșite. Până și cei mai buni dintre noi îi rănesc și îi jignesc pe alții în anumite feluri. Într-un fel, noi toți avem nevoie de iertare. Dacă n-am ierta pe nimeni, am fi cu toții într-o permanentă stare de antipatie. Nimeni nu s-ar mai căsători bucuros, n-ar mai avea prieteni apropiați sau n-ar mai avea o relație bună cu părinții. Apoi a păstra relațiile tensionate este un lucru pur și simplu epuizant. Ai nevoie de o mulțime de energie ca să rămâi neiertător, chiar dacă unii oameni se descurcă să trăiască în felul acesta vreme de câțiva ani.

Așadar, noțiunea de iertare ridică o mulțime de întrebări provocatoare:

- Cine să fie iertat?
- Există lucruri de neiertat?

- Ce fel de scuze sunt necesare pentru ca un om să poată fi iertat? Trebuie să fie ele sincere?
- Ar trebui să existe un model îndelung de comportament schimbat înainte de a-l ierta pe cineva?
- Poți ierta pe cineva unilateral, chiar dacă acea persoană nu și-a cerut scuze?

Și cum rămâne cu Dumnezeu? El n-a făcut niciodată ceva pentru care să Își ceară iertare, ci a îndurat îndelung lucruri greșite de la fiecare dintre noi. Niciunul nu l-a fost credincios. Noi toți l-am ignorat și chiar l-am blamat pentru greșelile și problemele noastre. Mai mult, Dumnezeu spune că, întrucât El iubește ceea ce (sau mai degrabă pe cine) a creat, de asemenea El consideră ofensă personală toate lucrurile pe care noi le facem altor oameni. Fiind Creatorul și Susținătorul tuturor oamenilor, Dumnezeu spune că este ofensat de toate păcatele noastre. De fiecare dată când păcătuim împotriva unei alte persoane, noi păcătuim în același timp și împotriva lui Dumnezeu.

Eu cred că, în mod natural, ne cam place (ba chiar ne bazăm pe) ideea unui Dumnezeu care ne iartă, pe noi și pe cei pe care îi iubim. În străfundul nostru, însă, ni

se pare dificil sau chiar vrednic de urât să ne gândim la un Dumnezeu care este gata să ierte pe oricine, inclusiv pe oamenii care ne-au rănit profund sau care au rănit la nivel global omenirea.

Așadar, Dumnezeu ar trebui să-i ierte? Dacă da, pe cine să ierte? În ce circumstanțe? Cum poate Dumnezeu să ierte lucruri groaznice fără a fi nedrept?

Acestea sunt întrebări cu o relevanță veșnică și zilnică pentru viețile noastre. Ele sunt întrebări care se găseau înaintea ochilor lui Isus, chiar atunci când trupul Lui era ținut pe o cruce, de acea omenire pe care venise să o iubească.

MÂNTUITORUL NEMÂNTUIT

De-a lungul narațiunii judecății lui Isus, am observat că a existat o împlinire ironică a cuvintelor dușmanilor Lui. Și o vedem și aici. Era normal să se pună o placă deasupra omului condamnat, enumerându-i crimele. Astfel de inscripție a fost pusă și deasupra lui Isus și spunea: „Împăratul Iudeilor” (Luca 23:38). Ioan ne spune că acest semn a fost ideea lui Pilat (Ioan 19:19). Pilat Îl găsisse pe Isus nevinovat de orice fel de acuzații, așa că nu exista nimic de scris pe acea placă. Astfel, Pilat a hotărât să îi înțepe întrucâtva pe liderii evrei. El știa

că aceștia ar fi înnebunit să Îl vadă pe Isus proclamat ca împărat al lor, chiar și în momentul morții Sale.

Evident, ironia este că am văzut deja că acest Om este în realitate Împăratul iudeilor și că, prin crucea Lui, El ajunge la tronul Său. Potrivit tuturor aparențelor, Isus este un om într-o stare jalnică, ucis prin conspirația liderilor religioși invidioși și a politicienilor cruzi și lași. Dar aici are loc mai mult decât se vede cu ochiul liber. Pe acea cruce, Isus Își mântuiește poporul. De fapt, prin nu Se mântui pe Sine, Isus Se arată a fi Împăratul, și scoate la iveală ce fel de Împărat este El. El nu este pur și simplu ucis, ci alege să Își dea viața pentru a bea acel pahar. Atunci când Isus stă țintuit acolo, în agonie și sânge, El ia pedeapsa pentru păcatele poporului Său. El moare pentru ca noi să trăim. Și tocmai aceasta este încununarea Lui. În Filipeni 2:8-11, Pavel face legătura dintre suferința lui Hristos și gloria Sa regală:

„La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.

Cuvintele vrăjmașilor lui Isus se întorc împotriva lor. Iată batjocura lor: „Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască pe Sine însuși, dacă este El Hristosul” (Luca 23:35); dar, în fapt, Isus Își arată calitatea regală prin a nu Se mântui pe Sine.

Cuvintele liderilor ar putea fi comice, dacă nu ar fi atât de tragice. Ei recunosc fără opreliște că Isus „îi mântuiește pe alții”, că El a făcut minuni și vindecări, și totuși nu vor să creadă în El. Din nou, cuvintele lor sunt impregnate de adevăruri spuse neintenționat. Realitatea este că există o persoană pe care Isus nu o poate mântui. El fie te mântuiește pe tine, fie Se mântuiește pe Sine. El poate fie să moară în locul tău, așa încât tu să poți fi eliberat, fie Se mântuiește pe Sine, dar te lasă să pieri.

Iar El a ales să te mântuiască.

TATĂ, CONDAMNĂ

Ce ai fi spus dacă ai fi fost în situația lui Isus? Ce ar fi fost în mintea ta și pe buzele tale? Ai fi fost însetat după răzbunare împotriva oamenilor care ți-au făcut toate aceste lucruri? Ar fi fost copleșit de nedreptatea fățișă a tuturor? Ai fi strigat blesteme printre dinți față de oamenii care se adunaseră să te batjocorească? Ai fi pus la cale un complot pentru a zdrobi acele priviri de

pe fețele lor, și te-ai uita înainte către ziua când își vor înghiți cuvintele? Acestea sunt câteva dintre lucrurile pe care eu le-aș fi simțit și le-aș fi spus.

În versetul 34, țintuit pe cruce, Isus vorbește. El mai are puțin timp la dispoziție. Trebuie să Își aleagă atent cuvintele. Ce spune El?

„Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”.

Aceste cuvinte aproape că sfidează orice comentariu. Iată-L pe Isus, țintuit pe cruce, într-o agonie profundă, cu viața scurgându-se din El, dar preocuparea Lui este îndreptată către cei care Îl chinuiau. Lui Îi pasă de faptul că ei aduc condamnare după condamnare asupra propriilor persoane. De aceea, El se roagă pentru iertarea lor, adăugând faptul că nu știu ce fac.

Pentru cine se roagă Isus aici? Unii au sugerat că El se roagă pentru soldații romani, care tocmai intrașeră în narațiune și se presupune că nu știau de ce și pe cine răstignesc. Alții spun că El se roagă pentru mulțime, mulți dintre ei fiind veniți ca o turmă și luați de val în acel moment, și probabil că nu se opriseră să se gândească atent la ceea ce făceau. Dar nu este niciun motiv pentru care Isus să nu îi includă aici pe toți cei prezenți, chiar și pe liderii evrei care Îl împinseseră în mod intenționat la cruce.

Într-un sens, ei știau ce făceau, dar într-un fel foarte real, n-aveau nicio idee ce crimă groaznică făceau. Ei credeau că Îi fac lui Dumnezeu o slujbă prin a-L ucide pe acest Isus. Ei înăbușiseră adevărul legat de identitatea Aceluia pe care Îl ucideau, până acolo încât ajunseseră incapabili să cunoască acel adevăr chiar și în cel mai mărunț colț al inimilor lor. Ei trecuseră cu mult dincolo de a fi capabili de a vedea ce sunt ei în fapt, și că aduceau o condamnare tot mai mare asupra lor. De aceea, Isus se roagă ca Tatăl să îi facă capabili să vadă ce anume făceau, să își conștientizeze crima și să se întoarcă la El cu pocăință, așa încât El să îi ierte.

Și totuși există o problemă. Este de neconceput ca acești oameni se fie iertați pentru crima lor. Eiucid un Om nevinovat. Ei adaugă la suferința Lui prin batjocura și abuzul lor. Nu are nicio logică ca un Dumnezeu drept și sfânt să șteargă acea vinovăție. În fapt, dreptatea cere ca El să nu facă asta.

Dar aceasta este minunăția crucii. Pe cruce, Dumnezeu Tatăl L-a pus pe Fiul Său Isus să poarte povara păcatelor tuturor copiilor Lui. Pe cruce, Isus a murit nu doar într-o agonie fizică, ci și într-o agonie spirituală, atunci când a băut paharul mâniei divine, luând dreptatea lui Dumnezeu împotriva păcatelor noastre, dreptate pe care noi o meritam. Isus a plătit prețul pentru tot

egoismul, toată lăcomia, invidia, mânia, lașitatea, lenevia și nebulnia care era în jurul acelei cruci. El a luat sentința morții pe care numai El nu o merita. Dumnezeu însuși a plătit prețul pentru toate persoanele din acea zi, pentru orice persoană din lume care trăia în acea zi și în fiecare zi. Isus nu doar că a cerut ca oamenii să fie iertați, ci El a făcut posibil ca ei să fie iertați.

Te-ai oprit vreodată pentru a aprecia cât de hotărât a dorit Isus să îi ierte pe oameni? El a mers la Ierusalim, chiar dacă știa ce avea să se petreacă cu El acolo (Luca 18:31-34). Indiferent de câte ori L-au abandonat ucenicii, indiferent de câte ori oamenii L-au respins și de câte ori liderii religioși au încercat să Îl distrugă, El a continuat să meargă către Ierusalim. El a continuat să meargă către cruce, unde avea să Își dea viața pentru a oferi iertarea.

Este uimitor că Isus a făcut aceasta pentru oamenii din zilele Lui și este uimitor că El a făcut asta pentru noi. Fiul lui Dumnezeu știa că cum aveam să ne purtăm, El știa toate eșecurile, păcatele și slăbiciunile noastre, și totuși El a murit pentru noi. El a dorit să ne ierte atât de mult, încât a mers în mod deliberat către moartea Lui.

Iertarea vine întotdeauna cu un preț. Pentru Fiul lui Dumnezeu, a venit cu prețul propriei vieți.

VIAȚA IERTĂTOARE PENTRU CEI IERTAȚI

Cum poți să ierți oameni vinovați? Iertarea ne pune în fața unei probleme, dar crucea lui Hristos este soluția lui Dumnezeu. Ea este soluția care ne arată că putem fi iertați, și este de asemenea soluția la dilema noastră de a-i ierta pe alții. Exprimat în termeni simpli, dacă știm că suntem iertați de Dumnezeu prin cruce, îi vom ierta pe alții indiferent de ceea ce ei ne-au făcut, și oricât de mare ar fi prețul.

Trebuie să simțim puterea unei pilde pe care Isus a spus-o pe drumul Său către Ierusalim:

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a vrut să se socotească cu robii săi. A început să facă socoteala, și i-au adus pe unul, care îi datora zece mii de galbeni. Fiindcă el n-avea cu ce plăti, stăpânul lui a poruncit să-l vândă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui, și tot ce avea, și să se plătească datoria. Robul s-a aruncat la pământ, i s-a închinat, și a zis: ‚Doamne, mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti tot’. Stăpânul robului acela, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul, și i-a iertat datoria. Robul acela, când a ieșit afară, l-a întâlnit pe unul din tovarășii lui de slujbă, care-i era dator o sută de lei. A pus mâna pe el și-l strângea de gât, zicând: ‚Plătește-mi ce-mi ești dator’. Tovarășul lui s-a aruncat la pământ, îl ruga, și zicea: ‚Mai îngăduiește-mă, și-ți voi plăti’. Dar el

n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, până va plăti datoria. Când au văzut tovarășii lui cele întâmplate, s-au întristat foarte mult, și s-au dus de i-au spus stăpânului lor toate cele petrecute. Atunci stăpânul l-a chemat la el pe robul acesta, și i-a zis: „Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m-ai rugat. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?” Și stăpânul s-a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor, până va plăti tot ce datora. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel cerească, dacă fiecare din voi nu-l iartă din toată inima pe fratele său” (Matei 18:23-35).

Ideea lui Isus este clară: dacă ai fost iertat de Dumnezeu, îi vei ierta pe alții. Dacă este să exprimăm în sens invers, dacă nu iertăm, demonstrăm că n-am înțeles în realitate că noi înșine avem nevoie de iertare, și că am găsit-o la cruce.

Pentru a simți forța deplină a ceea ce Isus spune aici, trebuie să știm că datoria celui de-al doilea slujitor față de primul era una importantă (peste 10.000 \$, exprimat în termenii noștri). O mulțime de bani! Nu era un lucru ușor să ștergi acea datorie. A șterge datoria l-ar fi costat pe primul slujitor destul de mult. Dar și primul slujitor datora o sumă de bani – una cu mult mai mare (adică 6 miliarde \$). Dintr-o dată, dacă vom compara acea sumă cu ceea ce îi datora al doilea slujitor,

suma acestuia din urmă pare cu totul neimportantă! Cineva căruia i se iertase atât de mult ar fi trebuit să fie în măsură să le ierte datornicilor lui.

În același fel, iertarea costisitoare pe care Hristos o oferă trebuie să transforme felul în care noi ne raportăm la păcatul pe care alții îl comit împotriva noastră. Oricât de răniți am fi, oricât de des s-ar păcătui împotriva noastră, oricât de costisitor ar putea să fie să iertăm pe cineva, iertarea aceasta nu se apropie nici pe departe de cât ne-a iertat Dumnezeu nouă, și de cât continuă El să ne ierte.

Există cineva în viața ta pe care pur și simplu ai sentimentul că nu îl poți ierta? Poate că este vorba despre o rană proaspătă, dureroasă. Poate că au trecut zeci de ani de animozitate față de soțul sau soția care nu a fost ceea ce ți-ai dorit, un fel de stare subfebrilă în care nu mai observi nimic. Poate că este o rană deschisă care te ustură în fiecare zi. Presupun că cealaltă persoană nu merită iertarea ta, și așa stau lucrurile. Dacă privești la acel lucru rău care ți-a fost făcut, pare un lucru prea mare ca să îl ierți. Dar dacă privești la cruce și vezi totul în lumina iertării lui Isus față de tine, ofensa ți se va părea mult prea neînsemnată ca să nu o ierți. Orice ar fi, creștinul trebuie și poate să privească la cruce, și astfel să ierte.

Personal vorbind, nu mi se pare dificil să iert majoritatea lucrurilor. Prin temperamentul meu, sunt un tip destul de relaxat și pot suporta majoritatea ofenselor. Dar există o anumită persoană din trecutul meu pe care mă străduiesc să o iert. M-am simțit atât de rănit de această persoană și de lucrurile pe care mi le-a făcut, ca și de faptul că nu văd în ea o atitudine de pocăință, încât mi se pare imposibil să o eliberez din cârligul inimii mele întristate.

Dar trebuie să îmi amintesc că păcatul acestei persoane nu se poate compara cu păcatul meu împotriva lui Dumnezeu. Ceea ce am suferit de pe urma acestei persoane este nimic prin comparație cu ceea ce Hristos a suferit de dragul meu. Această persoană îmi datorează foarte multe lucruri, dar eu Îi datorez lui Dumnezeu în mod infinit, și El a iertat totul. Da, nu mi se pare un lucru natural și nu-l găsesc ușor, însă, atunci când privesc la Fiul lui Dumnezeu pe crucea Lui, gândindu-se la mine și spunând: „Tată, iartă”, cum aș putea să refuz să iert la rândul meu?

TATĂ CARE IARTĂ

De fapt, iertarea stă în centrul felului lui Dumnezeu de a-și trata poporul. Uneori pare ca și cum Isus, fiind țintuit pe crucea Sa, a spus, „Tată, iartă”, iar Tatăl

Său dintr-o dată ar fi conștientizat că aceasta era o idee minunată și Și-a dorit să se fi gândit la ea mai dinainte. Dar ideea iertării este ideea Tatălui, și întotdeauna a fost așa.

Atunci când, cu peste 1000 de ani înainte de moartea lui Isus, Moise a cerut să vadă slava lui Dumnezeu – ceea ce Îl face să fie Dumnezeu – Creatorul i-a spus ceea ce stă în esența dumnezeirii Sale:

„Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu îl socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34:6-7).

Având acest lucru în minte, este util să ne oprim și să ne gândim la ceea ce Luca a ilustrat în mod exact pentru noi în răstignire. El nu poate să ne spună tot ce s-a petrecut, ci trebuie să aleagă atent detaliile pe care crede că trebuie să le știm pentru a înțelege ce s-a petrecut cu Isus. De aceea, în primul rând, observă ceea ce el nu ne spune. De unde vorbește despre durere. Versetul 33 pur și simplu relatează faptele: „L-au răstignit”. Nu avem aici descrieri lungi și detaliate ale suferinței. Nu avem explicații brutale ale felului în care anatomia umană este zdrobită în aceste circumstanțe.

În schimb, Luca extrage trei detalii specifice care arată felul în care evenimentele legate de răstignirea lui Isus servesc la împlinirea profețiilor din Vechiul Testament. Acest lucru este important, pentru că ne reamintește de caracterul lui Dumnezeu. Ne arată că iertarea pe care Fiul o oferă la cruce stă în inima planului veșnic al Tatălui. În primul rând, în versetul 32, Isus este răstignit între doi tâlhari, pentru a căror iertare se roagă. Cu sute de ani mai devreme, profetul Isaia spusese că acest lucru va avea loc cu Robul Domnului:

„S-a dat pe Sine însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați” (Isaia 53:12).

Cea de-a doua împlinire survine în versetul 34, unde soldații trag la sorți pentru a împărți hainele lui Isus. Oamenii erau răstigniți goi, pentru a adăuga umilință și durere, și era o practică obișnuită ca îmbrăcăminte celor condamnați să intre în posesia celor care i-au executat. Așadar, ei își împart lucrurile lui Isus. Ceea ce ei nu știu este că, procedând astfel la piciorul acelei cruci, ei împlineau cuvintele scrise cu o mie de ani mai devreme:

„își împart hainele mele între ei, și trag la sorți pentru cămașa mea” (Psalmul 22:18)

În al treilea rând, așa cum am văzut, în versetul 35 îi vedem pe lideri adunându-se în jurul lui Isus pentru a-L batjocori. În versetul 36, soldații li se alătură, bătându-și joc de El prin cuvintele lor și oferindu-i oțet pentru a-Și stăvili setea. Îți poți imagina cruzimea și disprețul ca oamenii să acționeze în felul acesta, ironizând un Om nevinovat în agonia Lui? Dar și aici este clară împlinirea precisă a profeției. Într-un alt loc din Psalmul 22, David a exclamat:

„Toți cei ce mă văd își bat joc de mine, își deschid gura, dau din cap și zic: ,S-a încrezut în Domnul! Să-l mântuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește!’... Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele: toate oasele aş putea să mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc” (Psalmul 22:7-8, 16-17).

Aici, David spune niște cuvinte care erau aplicabile circumstanței din viața lui, dar devine clar că Duhul lui Dumnezeu vorbea de asemenea prin el despre o zi din viitor și despre o experiență viitoare a lui Isus, un viitor Împărat al Israelului.

Dumnezeu descrisese cu sute de ani înainte, cu detalii minuțioase, ceea ce avea să se petreacă la răstignirea lui Hristos. Isus este esența întregii Biblii. El nu S-a

coborât pur și simplu din cer și Și-a început lucrarea. Nu, ci istoria lui Isus începe odată cu primele fraze din Vechiul Testament. Istoria Israelului este istoria lui Dumnezeu care pregătește terenul pentru Mesia al Lui, Acela care avea să îi ofere lumii iertarea. Mesajul Vechiului Testament este un mesaj al promisiunii, împlinit prin răstignirea și învierea lui Isus.

Tot ceea ce s-a petrecut cu Isus a fost rânduit în totul de Dumnezeu. Așa trebuie să fie. Cum altfel ar fi putut Dumnezeu să îi spună un cuvânt lui Isaia sau prin David, și să se îplinească la sute de ani după aceea? Asta nu se poate petrece decât pentru că El este Cel care face ca totul să se îplinească. Cuvântul lui Dumnezeu este împlinit întotdeauna pentru că El este Cel care deține controlul evenimentelor care îl împlinesc.

Asta înseamnă că ar trebui să ne oprim și să apreciem dragostea uimitoare care ni se arată aici. Uneori, noi vorbim despre „Dumnezeire” – Tatăl, Fiul, Duhul – într-un fel inutil. Este ușor să căpătăm impresia că Dumnezeu Tatăl este super-sfânt și mânios pe păcat, dar că Isus este iubitor și, de aceea, a murit ca să ne mântuiască de Tatăl, forțându-L pe Tatăl să ne ierte. Dar acest lucru nu poate fi adevărat, pentru că vedem că întreg planul mântuirii, întreaga misiune de salvare, a fost inițiativa lui Dumnezeu. Dumnezeu găsește plăcere în

ea; El vorbise despre ea de-a lungul întregului Vechi Testament. Crucea este planul Lui, inițiativa Sa:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu [Tatăl] lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Dumnezeu este un Dumnezeu care iartă. El nu iartă pentru că (dacă este să folosim cuvintele poetului german Heinrich Heine, din secolul al XIX-lea) asta ar fi treaba Lui, ca și cum Tatăl ar fi împins de la spate să ierte, printr-o putere din afara Lui. Nu, ci Dumnezeu iartă liber datorită a ceea ce este El. Iertarea nu este slujba Lui, ci ea ține de caracterul Său. Tatăl L-a trimis pe Fiul Său să împlinească dreptatea Sa datorită faptului că El este un Dumnezeu care iartă.

Ideea nu este că, atunci când cineva ne greșește, ar trebui să înghițim acel lucru și să îl iertăm bombănind, pentru că ar fi ceea ce este drept să facem. Nu, ci provocarea pentru noi este să Îl iubim mai mult pe Dumnezeu, să fim mai uimiți de dragostea Lui față de noi, și să fim mai uimiți de un Mântuitor care a făcut acest lucru pentru noi în ciuda și din cauza păcatului săvârșit de noi chiar împotriva Lui.

Atunci când ajungem să Îl iubim mai mult pe Dumnezeu, când ajungem să Îl prețuim mai mult pe

Isus, când ajungem să conștientizăm datoria veșnică pe care El a șters-o prin moartea Lui, vom deveni mai ase-mănători cu El. Vom începe să trăim și să acționăm ca niște copii ai Tatălui nostru ceresc. Vom fi astfel în măsură să îi iertăm pe ceilalți așa cum am fost noi iertați, și ne va plăcea să putem să le facem altora ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi. Vom putea să facem legătură cu viețile noastre practice atunci când ne rugăm „Tatăl nostru”. Îi vom cere lui Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – să facă ceea ce El dorește să facă, spunându-I: „Și ne iartă nouă greșelile noastre”. Apoi vom înțelege cu adevărat, ne va plăcea și vom pune în practică următoarea propoziție: „după cum le iertăm și noi greșiților noștri” (Matei 6:12).

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Ai tendința de a te vedea ca unul căruia i s-a greșit, sau ca unul care are nevoie de iertare?*
- *Cum te încurajează cuvintele și acțiunile lui Isus de pe cruce să îi ierți pe ceilalți?*
- *Există cineva în viața ta pe care ai nevoie să îl ierți?*

~

Altceva nu mântuiește
Decât sângele lui Isus,
Altceva nu ferește
Decât sângele lui Isus.

*Al lui Isus sânge scump
Să-l slăvim acum cu toți!
Nu e nimic mai de preț
Decât sângele lui Isus.*

Altceva nu dă iertare
Decât sângele lui Isus.
Altceva nu spală vina
Decât sângele lui Isus.

Altceva nu ne dă pace
Decât sângele lui Isus.
Altceva nu ne dă viață
Decât sângele lui Isus.

Altceva nu ne dă slavă
Decât sângele lui Isus.
Altceva n-a deschis cerul
Decât sângele lui Isus.

Altceva nu mă împacă
Decât sângele lui Isus.
Altceva nu-Ți aduc, Doamne,
Decât sângele lui Isus.

Altceva nu mântuiește, Robert Lowry (1826-1899)

8

DOI TÂLHARI

„Unul dintre tâlharii răstigniți Îl batjocorea, și zicea: ‚Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși, și mântuiește-ne și pe noi!’ Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: ‚Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău’. Și I-a zis lui Isus: ‚Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!’ Isus a răspuns: ‚Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în Rai’”. (Luca 23:39-43)

Încotro se îndreaptă mintea ta când auzi cuvântul „Rai”? Cum crezi că va fi Raiul? Poate că îți închipui Raiul ca pe un loc unde nimic rău nu se întâmplă, iar echipa ta favorită câștigă mereu meciul (ca un fan al celor de la New York Yankees, trăiesc deja destul de mult în acest fel de paradis). Am un prieten care, glumind, spunea că Raiul va fi un nesfârșit bufet de mâncare mexicană, doar fără calorii și indigestie!

Sau poate că ți-l închipui în termenii unei imagini a Raiului de tipul desenelor animate vechi: îngerași în scutece, oameni care plutesc pe nori în haine albe în timp ce cântă la harfe. (Nu știi ce crezi tu, dar asta nu mi se pare o modalitate foarte plăcută de a petrece veșnicia!)

Ca să vorbim mai serios, poate că Raiul ți se pare un loc unde te vei reîntâlni cu cei dragi care au murit. Poate că este locul unde vei fi, în final, ferit de boală, dureri și neazuri.

Atunci când Isus era atârnat pe cruce, murind în agonie, în arșița zilei, abandonat de prietenii Lui și torturat de vrăjmași, El părea mai departe de Rai decât ar putea fi orice ființă omenească. Dar, surprinzător, gândurile Lui au fost scurte pe această temă. În fapt, unele dintre ultimele Sale cuvinte de dinaintea morții au făcut referire la Rai. Iar ceea ce El a spus ne ajută pe noi să ne modelăm sau să ne remodelăm gândirea despre ce înseamnă să „mergem în Rai” și cine ajunge, de fapt, acolo.

DOI TÂLHARI, DOUĂ DRUMURI DIFERITE

Luca ne-a spus deja că „împreună cu El îi duceau și pe doi făcători de rele, care trebuiau omorâți împreună cu Isus” (23:32). Și Luca insistă un pic asupra acestor doi oameni, mai mult decât toți ceilalți autori ai Evangheliilor. Situația lor iese în evidență în narațiunea

lui, și totuși nu știm mai nimic cu certitudine despre situația lor generală. Termenul din limba greacă folosit pentru a-i descrie (*lestes*) are în mod obișnuit sensul de „tâlhăr”, dar el poate însemna și „insurgent”, anume cineva care încearcă să stârnească o revoluție împotriva guvernului. Faptul că acești oameni sunt răstigniți ne oferă indiciul că ei erau vinovați de infracțiuni grave împotriva statului, ceva mai grav decât furtul din buzunare.

Amintiți-vă scena: toți cei aflați în jurul crucii lui Hristos sunt niște batjocoritori. I-am văzut pe liderii evrei și pe soldații romani chinându-L și provocându-L batjocoritor să dovedească faptul că este Împăratul care pretindea că este. În acest moment, unul dintre acești tâlhari se alătură corului; pe când era atârnat acolo, „Îl batjocorea” (v. 39). Extraordinar! Acest om este răstignit; te voi scuti de detalii, dar felul în care răstignirea era făcută astfel încât te sufoca încetul cu încetul. Faptul că erai agățat de mâini avea efectul de a pune o presiune foarte mare pe piept și pe plămâni. Astfel, cel răstignit trebuia să se împingă în sus prin a pune presiune pe cuiele bătute în picioare, pentru ca astfel să inspire suficient aer pentru a rămâne în viață. Evident, era o experiență foarte dureroasă. Dar dacă insistai prea mult să respiri în felul acesta, călăii tăi aveau să îți zdrobească picioarele pentru a înceta să mai faci acest lucru.

Așadar, acesta nu este un om care avea o conversație relaxată stând confortabil în sufrageria lui. Pentru a putea vorbi, el trebuia să se împingă în sus prin picioarele străpunse, suficient cât să își ia aer suficient. Odată ce a luat prețioasa gură de aer, una dintre ultimele din viața lui, el a folosit-o pentru a-L abuza pe Hristos și pentru a-L întreba: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși, și mântuiește-ne și pe noi!”

Este clar că acest om nu crede că Isus este sau ar putea fi Hristosul. Dacă ar fi crezut, nu ar fi încăput insultele acestea în mintea lui, și cu atât mai puțin pe buzele sale. El nu crede că Isus este Mesia, Alesul, Mântuitorul uns și trimis de Dumnezeu. Într-un fel, nu îl poți învinovăți. Agățat acolo în mijlocul strigătelor și batjocurilor oamenilor, cu greu ar părea că Isus este un Împărat.

Acesta nu este un căutător onest. Și totuși, primul infractor prezintă condițiile care, dacă ar fi satisfăcute, l-ar fi determinat să creadă în Isus. El spune în esență: „Iată, Isuse. Nu zici Tu că ești Împăratul atotputernic? Dă-te jos de pe cruce, dă-mă apoi jos și pe mine, și apoi voi crede că tu ești Hristosul!” El dorește ca Isus să-și dovedească identitatea prin a-i face o favoare: „dacă faci ceva pentru mine, cumva voi crede în Tine. Scoate-mă din această mare problemă, și mă voi închina înaintea Ta”.

Te-ai rugat vreodată în felul acesta? „Dumnezeule, dacă faci ce vreau eu, voi recunoaște în schimb că există și poate chiar voi face ceva pentru Tine”. Evident, partea neexprimată a acelei rugăciuni este aceasta: „Dacă nu faci, nici eu nu mă voi deranja”. Necreștinii joacă jocul acesta („Dumnezeule, dacă există, dă-mi o mașină. Sau o prietenă. Sau o slujbă”). Dar și credincioșii îl joacă uneori. Oamenii religioși îl joacă de fapt foarte bine. Ajungem foarte ușor să Îl abordăm pe Dumnezeu nu în baza a ceea ce noi vom face, ci în baza a ceea ce am făcut – în esență, același lucru. Și rugăciunea sună în felul următor: „Dumnezeule, am făcut deja ceva ce trebuia să fac. Am păzit regulile. Am făcut totul bine. Merit o viață bună. Astfel, acum este rândul Tău să faci ceva: plătește-mi prin a îndepărta de mine această problemă!”

Dar nu așa funcționează lucrurile. În fapt, Isus ar fi putut să salveze acest om. El ar fi putut să spună un singur cuvânt, și imediat să îl elibereze pe acest om de pe crucea lui, ca să își continue viața. El ar putea să-i dea oricărui om mașina, prietena, slujba, oridecâteori ei cer aceste lucruri. El ar putea să rezolve orice problemă cu care ne confruntăm în prezent.

Dar nu aceasta este eliberarea pe care Isus o oferă. Isus aduce înaintea acestui om – înaintea fiecărui bărbat și a fiecărei femei din lume – un fel diferit de eliberare.

Hristos este pe cruce pentru ca acest infractor să poată fi salvat de judecată și să aibă viața veșnică! Dar omul acesta ratează să vadă adevărul de față, pentru că el este concentrat doar pe prezentul lui, pentru că el cere doar eliberarea de aici și acum. El nu vrea doar un Dumnezeu care să îl mulțumească instantaneu, ci doar în felul acela îl dorește.

Dar Isus nu este acel fel de Dumnezeu.

Nu rata implicațiile acestei realități. Dumnezeu este cu mult mai interesat de starea sufletului tău decât să te elibereze din circumstanțele prezente. În fapt, se prea poate ca Dumnezeu să te pună în aceste circumstanțe spre binele sufletului tău. Dacă treci în viață printr-o perioadă mai dificilă, o problemă de familie sau una fizică, o dezamăgire sau o inimă frântă, este un lucru foarte bun să Îi ceri lui Dumnezeu să o îndepărteze. Este bine să cauți ajutorul și eliberarea din partea Lui. Și El te poate ajuta. Dar nu trebuie să facem ca dragostea noastră pentru Isus și închinarea noastră înaintea Lui să fie condiționate de acțiunea Lui de a îndepărta problemele noastre. Este un lucru credincios să te rogi „Doamne, ajută-mă!”, dar este ticălos să te rogi în felul acesta: „Dumnezeule, ajută-mă, căci altfel...”

Așa cum am văzut, Isus însuși s-a rugat în esență pentru eliberare pe Muntele Măslinilor: „îndepărtează

acest pahar al suferinței, dar, în final, să se facă voia Ta” (v. 22:42). Dumnezeu nu este un fel de lampă fermecată cosmică, disponibilă instantaneu la apelul tău. El este mai înțelept, bun și puternic decât tine, așa încât El poate face ca lucrurile să o ia într-o direcție diferită decât cea pe care ai prefera tu. Noi n-ar trebui să venim niciodată la Dumnezeu cu lista noastră de cereri. N-ar trebui să fim niciodată alipiți de circumstanțele prezente încât să uităm să ne îngrijim de viitorul nostru.

Uimitor este că cel de-al doilea tâlhar înțelege acest lucru. El îl muștră pe fostul său partener de tâlhărie: „Nu te temi tu de Dumnezeu?” (v. 40). Gândurile primului tâlhar sunt concentrate pe a-L batjocori pe Isus, în loc să Îl întâlnească pe Creatorul lui. Însă cel de-al doilea tâlhar conștientizează că frica cea mai mare a lor nu ar trebui să fie durerea crucii, ci groaza de a se întâlni cu Dumnezeu. De asemenea, al doilea tâlhar știe că „pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre” (v. 41). La ce anume se referă el? Ar fi putut vorbi despre Roma, spunând că recunoștea acum dreptul guvernului de a-i pedepsi pe cei care se răzvrătesc împotriva ei și care amenință binele public. Totuși, este puțin probabil ca el să se fi gândit la asta. Dacă era o insurecție, ar fi dorit zilnic ca Roma să fie distrusă, inclusiv în această ultimă zi. Probabil că el

nu recunoaște dreptatea în sentința morții intervenită prin autoritățile romane.

Pare mult mai probabil că altceva s-a petrecut aici, că harul lui Dumnezeu i-a descoperit acestui om că se afla sub o condamnare mult mai gravă, sub judecata lui Dumnezeu. Acest al doilea tâlhar a conștientizat că va avea în curând să dea socoteală înaintea unui Dumnezeu perfect, care îi va da ceea ce merita pentru tot ceea ce făcuse. Iar viața lui nu arăta deloc bine. Moartea lui pe cruce ar fi fost numai începutul, nu sfârșitul suferinței lui.

ÎN PARADIS

Diferența dintre cei doi tâlhari este uimitoare. Primul tâlhar este preocupat numai de situația lui prezentă, iar definiția pe care el o dă Raiului pare să se limiteze la a fi dat jos de pe cruce, a scăpa de autoritățile romane și a se întoarce la viața sa anterioară. Dar gândurile celui de-al doilea tâlhar sunt îndreptate către un loc diferit. El conștientizează că primește ceea ce merită pe acea cruce, că se află sub o sentință a condamnării atât din partea autorităților omenești cât și din partea lui Dumnezeu. El nu este atât de concentrat pe amărăciunea sortii sale prezente, ci, în schimb, a început să se preocupe de viitorul său. El este îngrijorat în legătură cu veșnicia.

Când el privește la Omul care stătea atârnat pe crucea de mijloc, el Îl vede pe Împăratul veșniciei. Astfel, acest tâlhar împietrit, acest rebel condamnat, Îi vorbește Muribundului de lângă el și Îi spune: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!” (v. 42). El nu are realizări pe care să le aducă. Nu are fapte bune prin care să caute să Îl impresioneze. El doar cere ca Isus să-și aducă aminte de el.

Iar răspunsul lui Isus este minunat: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în Rai” (v. 43). Acest tâlhar cere îndurare, cere să fie amintit spre bine... Iar Isus îi promite că va fi în Rai chiar în acea zi. Aceasta este mai mult decât ar fi îndrăznit să ceară acel tâlhar. Termenul „Rai” sau Paradis are sensul de „grădină”. El ilustrează abundența, fertilitatea și fericirea. Este un cuvânt folosit cu referire la Grădina Edenului, „paradisul” inițial al vieții într-o lume nepătată. Este tot ceea ce ne-a fost dat pentru a ne bucura, lucrul după care noi tânjim și de care nu ne mai bucurăm din cauza intervenției păcatului nostru. Este perfecțiunea.

Iar Isus este Împăratul acestui Paradis. El are autoritatea de a da accesul în Rai. El nu trebuie să ceară permisiunea de la nimeni pentru a-i face această promisiune tâlharului de lângă El. El are dreptul de a-l lăsa în Paradis.

Ce promisiune uimitoare i s-a făcut unui om ca acesta! Cu siguranță că avem de-a face cu un om dificil. Probabil că trăise în sărăcie și violență. Fusese prins de autorități, întemnițat într-o închisoare infectă, bătut pentru crimele lui și ținut pe o cruce. Acolo, în mijlocul ultimelor clipe teribile ale vieții sale distruse, el își găsește calea către Paradis. Și totul datorită lui Isus.

Acest tâlhar ne învață ceea ce noi uităm mult prea adesea – dacă am fi cunoscut vreodată acest lucru: nu trebuie să faci nimic ca să ajungi în Rai. Aici, acesta recunoaște pur și simplu dreptul lui Dumnezeu de a-l judeca, acceptă că merită condamnarea pentru păcatele sale, și îi cere ajutorul lui Isus. Și primește promisiunea vieții în Paradis.

Așadar, nu poate fi adevărat că trebuie să fii suficient de bun pentru a ajunge în Rai. Nu poate fi adevărat că trebuie să fii mai întâi botezat sau să fii membru al unei anumite biserici, ca să fii mântuit. Nu poate fi adevărat că trebuie să acumulezi o cantitate anume de merite proprii sau că trebuie să faci anumite lucruri pentru a rămâne în mântuirea pe care Isus ți-a dat-o. În schimb, pentru a fi mântuit, trebuie să conștientizezi cele două lucruri pe care le-a înțeles acest tâlhar care s-a pocăit: că el era un mare păcătos, și că Isus era un mare Mântuitor.

Tot ceea ce aduce acest om în ecuație este păcatul lui, rușinea lui și strigătul său de ajutor. Tot ceea ce are nevoie cineva pentru a fi mântuit sunt acestea: pocăința tristă și încrederea smerită. El are îndrăzneala să Îi ceară totul lui Isus, fără a aduce ceva în schimb, iar Isus îi dă acel totul! Noi toți ar trebui și putem fi la fel de curajoși.

Acest lucru răspunde de asemenea și la următoarea întrebare: „Ce se întâmplă cu tine când mori?” Isus îi promite acestui om intrarea imediată în Rai. Nu există niciun purgatoriu în care să scapi de anumite păcate. Nu există niciun fel de somn al sufletului, așteptând după vreo zi viitoare. Isus îi spune că va fi în Paradis chiar în acea zi. Dacă ești un credincios în Hristos, când vei muri, vei merge în Rai, în Paradis. Trupul tău, asemenea trupului acestui tâlhar, va fi îngropat și va aștepta învierea morților, în Ziua Judecării. Însă sufletul tău va merge pentru a sta în prezența lui Dumnezeu.

CU MINE

Aceasta este o promisiune uimitoare: astăzi vei fi în Paradis. Dar aceasta nu este cea mai bună promisiune din versetul 43. Noi avem tendința de a pune accentul pe cuvintele greșite. Avem tendința să citim cuvintele în felul următor: astăzi vei fi cu Mine *în Rai*. În realitate, ar trebui să le citim în astfel: astăzi vei fi în Rai *cu Mine*.

A fi cu Isus este definiția Paradisului! Lucrul care face ca Raiul să fie minunat – ceea ce face ca Paradisul să fie Paradis - este prezența lui Isus. El nu este Rai în primul rând pentru că ar exista acolo o mulțime de lucruri interesante de făcut și de văzut. El nu este Paradis în principal pentru că problemele care ne zdrobesc aici, pe pământ, vor fi istorie. Nu este Paradis nici măcar pentru că oamenii pe care îi iubești cei mai mult și care au avut credința în Isus vor fi și ei acolo. Raiul este Rai pentru că vei fi acolo cu Isus.

Aceasta este o modalitate cu totul diferită de a privi la viitorul nostru, dar și la viața noastră din prezent. Este ceea ce Pavel dorea să spună în Filipeni 1:23. El scria din închisoare, și se confrunta cu posibilitatea reală a execuției. Dar cum reacționează în fața acesteia? Nu asemenea primului tâlhar de pe cruce, strigând la Isus să îl scoată din temniță. Nu concentrându-se pe problemele lui prezente. Ce anume dorește el? „Aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine”.

Ce vrea Pavel? Să fie în cer. Nu stând într-o casă din cer, sau la un bufet nesfârșit, ci alături de Isus.

Nu rata acest lucru: Isus este nădejdea cerului. Isus este promisiunea. El este răsplata. În ultimă instanță,

aceasta face diferența între cei doi tâlhari. Primul vrea ca Isus să facă tot felul de lucruri pentru el. Al doilea doar Îl vrea pe Isus. Primul L-ar iubi pe Isus dacă El i-ar da acum ceea ce Îi cere. Al doilea vrea doar ca Isus să-și amintească de el, să îl cunoască dincolo de moarte.

Și merită să ne punem întrebările acestea: Dacă cerul mi-ar da totul – slujba, prietena sau prietenul, mașina, sănătatea, bogăția – dar Isus n-ar fi acolo, aș fi oare mulțumit? Sau dacă Raiul nu mi-ar da nimic altceva decât pe Isus, aș fi oare împlinit? În profunzimea mea, cred că adesea îmi răspund „da” și „nu”. Asta pentru că iubesc mult prea multe alte lucruri, și Îl iubesc prea puțin pe Domnul Isus.

Ideea de aici nu este că aș vrea să arunc cu vinovăție și condamnare asupra propriilor persoane. Ba dimpotrivă. Esența este că noi toți avem o iubire falsă și patetică față de Isus, și descoperim că El a murit chiar pentru acele păcate. El a murit pentru a îndepărta vinovăția asociată pasiunilor și dorințelor noastre rușinos de slabe și greșit îndreptate. Isus a murit așa încât noi să fim iertați pentru că iubim ceea ce El ne dă mai mult decât să-L iubim pe El. Astfel, când mergem înaintea Lui, nu-L descoperim mânios sau batjocoritor. Îl descoperim plin de har și iertător, având puterea de a ne ajuta să ne schimbăm.

Trebuie să ne concentrăm mai mult pe viitorul nostru decât pe prezent. Avem nevoie să Îl iubim pe Domnul nostru mai mult decât iubim orice alt lucru din viețile noastre. Avem nevoie să tânjim după cer, pur și simplu pentru că acela va fi locul în care vom fi cu Isus. Cum putem face asta? Privește la patima lui Isus, la ceea ce El a făcut pentru tine, și vei descoperi cum va crește pasiunea ta pentru El. Pe măsură ce vei medita mai mult asupra iubirii lui Isus și a smereniei Lui, asupra a tot ceea ce El a făcut pentru tine, dragostea ta pentru El va fi tot mai arzătoare și va mistui orice alt lucru. Atunci când vei privi la frumusețea orbitoare a onestității Lui, a smereniei, a integrității și a jertfei Lui, toate celelalte lucruri vor păli înaintea ei.

Apoi vei deveni asemenea celui de-al doilea tâlhar. El a dorit doar să fie cu Isus. Fie ca și noi să dorim același lucru!

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *I-ai pus vreodată condiții lui Dumnezeu pentru a-L urma? În ce fel?*
- *Pe ale cărui acțiuni te bazezi pentru a ajunge în Rai: pe ale tale, sau pe ale Domnului? În ce fel influențează acest lucru încrederea ta de a ajunge în Rai?*

- *Cum poți deveni mai încântat de a-L vedea pe Isus? Care sunt celelalte lucruri din viața ta pe care ai putea să le iubești mai ușor și mai mult decât pe Isus?*

~

Eu știu un loc de pace plin,
În care nu-i durere, chin,
Ci negrăit e de frumos,
Având ca rege pe Hristos.

*E țara mea, e țara mea;
Ca mâine voi intra în ea
Și, dus de-al fericirii val,
Să cânt pe marea de cristal,
Slăvind pe Domnul meu iubit,
Căci loc sublim mi-a pregătit.*

În fața lui Isus voi sta,
Cu ochii mei Îl voi vedea
Și glasul Lui voi auzi
Când taine va descoperi.

Acolo noapte nu va fi,
Ci Fața Lui va străluci,
Iar cerul fi-va fără nori.
O primăvară-n veci cu flori.

Ieșind, din tronu-mpărătesc,
Sub pomii vieții ce rodesc,
Murmură râu încetișor,
Iar serafimii cântă-n cor.

Cu toți ai cerului copii
Voi ști atâtea melodii,
Că nu voi obosi nicicând
Un cântec tot mai nou având.

Cu Domnu-atunci, la cina Sa,
Din pomul vieții voi gusta;
Cu El voi bea din noul vin
În albă mantie de in.

O! lume, ce-ai putea să-mi dai
În locul slavei ce aflai?
Nimic nu este mai presus
De ce mi-a dăruit Isus!

Eu știu un loc de pace plin, Edgar P. Stites (1836-1921)

9

APOGEUL

„Era cam pe la ceasul al șaselea. Și s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea. Soarele s-a întunecat, și perdeaua dinlăuntru al Templului s-a rupt prin mijloc. Isus a strigat cu glas tare: ‚Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!’ Și când a zis aceste vorbe Și-a dat duhul. Sutașul, când a văzut ce se întâmplase, L-a slăvit pe Dumnezeu, și a zis: ‚Cu adevărat, omul acesta era neprihănit!’ Și tot norodul, care venise la priveliștea aceea, când a văzut cele întâmplate, s-a întors, bătându-se în piept. Toți cunoscuții lui Isus și femeile, care-L însoțiseră din Galileea, stăteau departe, și se uitau la cele ce se petreceau. Era un sfetnic al Saborului, numit Iosif, om bun și evlavios, care nu luase parte la sfatul și hotărârea celorlalți. El era din Arimateea, o cetate a Iudeilor, și aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu. Omul acesta s-a dus la Pilat, și a cerut trupul lui Isus. L-a dat jos de pe cruce, L-a înfășurat într-o pânză de in, și L-a pus într-un mormânt nou, săpat în piatră, în care nu mai fusese pus nimeni”. (Luca 23:44-53).

Aceste evenimente se află în centrul Bibliei, în centrul istoriei omenirii și în centrul credinței creștine.

Orice lucru care s-a petrecut vreodată înainte de ele a contribuit la ajungerea în acest moment. În Geneza, după ce Adam și Eva s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și au adus blestemul morții și condamnarea asupra lor, Dumnezeu le-a promis că unul dintre descendenții lor îl va distruge pe Satana, chiar dacă Satana îi va „zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15).

Apoi Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să își pună credința în El și să trăiască pentru El, și a promis să aducă binecuvântări asupra popoarelor prin familia acestui om, care atunci nici nu avea copii (Geneza 12:1-3). Urmașii lui Avraam au ajuns un popor mare, iar Dumnezeu i-a scos din robia egipteană și i-a dus în țara promisă. Acolo, El le-a dat regi care au stăpânit peste ei, dintre care cel mai mare a fost regele David. El i-a promis lui David că Unul dintre urmașii pe linia lui genealogică avea să fie un Împărat care va stăpâni în veci.

La sute de ani după aceea, în ciuda faptului că poporul a fost dus în exil ca rezultat al răzvrătirii lui constante, mesagerul Lui, Isaia, a prevăzut ziua când un Rob neprihănit al lui Dumnezeu avea să poarte păcatele

poporului lui Dumnezeu. Prin toți profeții, Dumnezeu Și-a reasigurat poporul că nu Și-a uitat promisiunile: că avea să vină Împăratul Lui, Robul Lui, Cel ce avea să zdrobească capul șarpelui și să aducă binecuvântarea.

Toată această istorie ajunge la apogeu aici, în aceste versete. Acesta este planul lui Dumnezeu de a-l distruge pe Satana și de a-Și elibera poporul din păcatele lor, astfel încât să fie binecuvântați și să se bucure de adevărata viață. Și totul converge către acest moment.

Tot astfel, ceea ce s-a petrecut din acest moment înainte este transformat de el. Din acest punct, nimic nu mai este la fel în lume și în viețile copiilor lui Dumnezeu. După ce Isus moare și este înviat, ucenicii Lui devin o forță ce nu mai poate fi neglijată, întorcând lumea pe dos, fără arme și fără forță fizică. Întreg Noul Testament este o dezvăluire a implicațiilor morții lui Isus. El este un întreg comentariu al crucii.

Acestea sunt cele mai importante ore din istoria omenirii.

ÎNTUNERICUL

Isus este răstignit în „ceasul al șaselea” (v. 44), adică pe la miezul zilei, când soarele este central pe bolta cerească și când lumina lui este cea mai strălucitoare. Și

totuși „s-a făcut întuneric peste toată țara.... soarele s-a întunecat” (v. 44-45). În loc să vedem raze strălucitoare, totul se îmbracă într-un întuneric gros și neașteptat, vreme de trei ore.

Ce înțeles are acest întuneric? Dacă te uiți în Biblie, vei observa că întunericul poate avea trei înțelesuri (altele decât simpla noapte). În primul rând, autorii Scripturii au folosit ideea de întuneric pentru a descrie faptele rele și rușinoase. Oamenii răi „umblă pe drumuri întunecoase” (Proverbe 2:13) iar cei răzvrățiți față de Dumnezeu „șed în întuneric” (Psalmul 107:10-11). Pavel spune despre creștini că ei nu trebuie să ia:

„deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai de grabă osândiți-le. Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns” (Efeseni 5:11-12).

„Întunericul” este o vreme când oamenii fac lucruri rușinoase fără frica de a fi văzuți sau recunoscuți. Și întreaga ultimă zi din viața lui Isus – trădarea și arestul Lui, judecata și tortura Sa, iar acum execuția Lui – sunt fapte ale întunericului, când răutatea omului pare că stăpânește. Acestea constituie, așa cum le-a spus Isus vrăjmașilor Lui, „ceasul vostru și puterea întunericului” (Luca 22:53). Așadar, este potrivit ca aceasta cea mai rușinoasă faptă dintre toate, uciderea lui Mesia, să fie acoperită în întuneric.

În al doilea rând, întunericul face referire la forțele ce se ridică împotriva lui Dumnezeu. Încă de la creație, acest lucru este ilustrat cu putere când Dumnezeu vorbește în întuneric și haos, și creează... lumina! (Geneza 1:2-3). Vrajmașii spirituali ai lui Dumnezeu sunt descriși ca „stăpânitorii întunericului acestui veac” (Efeseni 6:12), iar domnia celui mai puternic oponent al Lui, Satana, este ilustrată ca „puterea întunericului” (Coloseni 1:13). Prin contrast, Dumnezeu „este lumină, și în El nu este întuneric” (1 Ioan 1:5).

Astfel, există un sens potrivit căruia întunericul care Îl înconjoară pe Isus la cruce ilustrează victoria momentană a răului. De-a lungul istoriei, Satana a încercat să împiedice venirea lui Mesia. Când Fiul lui Dumnezeu Și-a făcut apariția, Satana și-a concentrat toate eforturile pe a-L opri. El l-a motivat pe Irod (tatăl lui Irod Antipa, pe care l-am întâlnit mai devreme) să îi ucidă pe toți pruncii de parte bărbătească din Betleem. El l-a ispitit pe Isus cu bogățiile și respectul lumii. El și-a trimis forțele spirituale în bărbați și femei care s-au așezat în calea Fiului lui Dumnezeu.

Nimic din acestea nu l-a oprit pe Isus. Dar aici și acum, Satana pare că a învins. Mesia este pe moarte, în curând va fi mort, înfrânt de forțele întunericului. Cel puțin așa pare, pentru acele trei ceasuri.

În al treilea rând, întunericul din Biblie poate fi ilustrarea judecății lui Dumnezeu. Penultima plagă pe care El a trimis-o asupra Egiptului, în Exod 10, a fost întunericul complet așternut peste acea țară. Când profeții au vorbit despre o zi viitoare când Dumnezeu va judeca în final tot păcatul, ei au ilustrat-o ca o zi a întunericului:

„să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape! Zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime” (Ioel 2:1-2; v. și Amos 5:18-20; Ezechiel 32:7-8)

Răul omului; răzvrătirea spirituală; judecata lui Dumnezeu. Întunericul care Îl înconjoară pe Hristosul mort poate fi indicatorul oricăreia dintre aceste trei. Și, în fapt, este un indicator al tuturor celor trei. Atunci când combinăm aceste trei sensuri, este de ușor să vedem că cele trei ceasuri ale întunericului au o importanță majoră. Aceasta este o faptă rușinoasă, rea. Ea arată ca victoria Satanei și a răului. De asemenea, acesta este un loc unde Dumnezeu judecă păcatul și răzvrătirea împotriva lui în lumea Sa.

Astfel, când întunericul se ridică, ne-am aștepta ca judecata lui Dumnezeu să fi căzut asupra oamenilor care Îl ucisese pe Fiul Său. Dar când lumina se întoarce, există o singură persoană care a experimentat mânia lui Dumnezeu: Fiul Său. Isus a plonjat în întunericul spiritual

adânc. El a stat acolo, suspendat între cer și pământ, abandonat de prietenii Lui, distrus de vrăjmașii Săi... și pedepsit de Tatăl Său.

Acesta este cel mai șocant aspect al întunericii din jurul crucii. Pentru prima, ultima și singura dată în veșnicie, Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul nu au mai fost într-o relație perfectă. Dumnezeu Tatăl a privit la Isus, Fiul Său în care întotdeauna Și-a „găsit toată plăcerea” (Luca 3:22), pe care L-a iubit dintotdeauna (Marcu 9:7), și L-a pedepsit.

El L-a exclus din prezența și plăcerea Sa. Întunericul din acea zi a reflectat starea relației dintre Tatăl și Fiul. Pentru Isus, Fiul lui Dumnezeu, crucea a fost întuneric total.

De ce a trebuit să se întâmple acest lucru? Restul Noului Testament ne arată ceea ce a realizat Isus atunci când a stat în acel întuneric:

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2:9-10).

Pe cruce, Isus a experimentat întunericul așa încât noi să nu mai trecem nici măcar printr-un minut al lui. Isus a experimentat groaza zdrobitoare de oase și suflet a respingerii de către Dumnezeu, a separării de toate binecuvântările lui Dumnezeu, așa încât noi să nu mai fim nevoiți vreodată să trecem prin așa ceva. Și nu doar că El a îndepărtat întunericul pe care noi îl meritam, ci a câștigat pentru noi lumina veșnică a prezenței iubitoare a lui Dumnezeu în viețile noastre.

Dacă ești un ucenic al lui Isus, când privești la El pe cruce, îmbrăcat în întunericul deopotrivă fizic și spiritual, ar trebui să vezi că El a luat asupra Sa ceea ce tu meriți. Acela este întunericul tău, rușinea ta și durerea ta, pentru că acela este păcatul tău. Când citești în Apocalipsa despre viitorul veșnic unde poporul lui Dumnezeu „nu va mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina” (Apocalipsa 22:5), ar trebui să vezi că Isus ți-a dat ceea ce El merita. Acea este gloria Lui, perfecțiunea Lui și bucuria Lui, toate dăruite ție. Ce Mântuitor!

JERTFA FINALĂ

La cruce, întunericul răzvrătirii omului, al răului spiritual și al judecății divine au venit împreună așa încât, în viitor, noi să nu mai fim nevoiți să ne confruntăm

cu niciunul dintre ele. Și la cruce, o altă temă antică a ajuns la apogeu: jertfa.

De la momentul când omenirea și-a pierdut locul în Eden, calea de a se apropia și de a rămâne în relație cu Dumnezeu a fost aceea a jertfelor. În Geneza 3, copiii lui Adam și Eva, Cain și Abel, au adus jertfe. Imediat după ce Noe a ieșit din arcă, în Geneza 9, el a jertfit un animal Domnului. Toți patriarhii – Avraam, Isaac și Iacov – au adus jertfe. Dar, când poporul Israel a primit Legea lui Dumnezeu, El le-a dat un plan foarte specific și detaliat al jertfelor. În cadrul acestuia, exista o jertfă specială care stătea în centrul vieții poporului Israel: Yom Kippur, Ziua Ispășirii. Aceasta este detaliată în Levitic 16.

În această unică zi din fiecare an, marele preot al Israelului avea să se spele, să se îmbrace cu o haină albă specială, aleagă un vițel ca jertfă pentru păcatele lui și pentru păcatele familiei sale. Apoi el avea să tragă la sorti între doi țapi, selectându-l pe unul ca jertfă pentru Domnul și pe altul ca țap Azazel (țap de alungat). După aceea, marele preot avea să jertfească vițelul pentru păcatele lui, apoi intra în locul preasfânt, partea cortului întâlniri (mai târziu a templului din Ierusalim) unde Dumnezeu locuia în mijlocul poporului Său, în toată puritatea Lui. Acesta era cel mai sfânt loc din lume. Marele preot avea să stropească cu sângele vițelului în locul

preasfânt, apoi să jertfească țapul și să facă același lucru.

După aceea, el avea să amestece sângele vițelului și al țapului, și să le pună pe altarul din afara locului preasfânt, pentru a-l curăța de păcatele poporului. Apoi marele preot avea să-și pună mâinile pe capul celui alt țap, să mărturisească toate păcatele Israelului, transferându-le astfel asupra animalului. Țapul avea apoi să fie izgonit în pustie, un semn că păcatele poporului au fost îndepărtate.

Simbolismul acestor jertfe nu a fost unul cu totul obscur sau complex. „Iată ce merită păcatele voastre” – avea să spună Ziua Ispășirii în fața oamenilor, atunci când preotul curma viața aceluia animal. În acest caz, subtilitatea nu era o virtute.

Mesajul este simplu. Înfricoșător, dar simplu. Păcatul duce întotdeauna la moarte. Sângele este un simbol al vieții. El este literalmente sângele vieții noastre. Astfel, dacă păcatul aduce moarte, dar tu vrei să fii iertat și nu trebuie să plătești prețul final pentru păcatul tău, cineva trebuie să moară în locul tău. Nu poate exista iertare fără vărsarea de sânge. Sistemul jertfelor pe care Dumnezeu l-a dat poporului Israel le reamintea în mod brutal de acea realitate. Păcatul aduce moartea. Iertarea necesită jertfă.

Dar distrugerea adusă de păcat nu era limitată la sentința morții. Ea făcea și ca ființele omenești să fie despărțite de Dumnezeu. După păcatul lor, Adam și Eva au fost alungați din grădina Eden, și nu se mai puteau bucura de părtășia personală cu Creatorul lor. La intrarea în prezența Lui, în Eden, Dumnezeu a pus îngeri care aveau o sabie înflăcărată (Geneza 3:24). Omenirea imperfectă era despărțită de prezența lui Dumnezeu.

Această despărțire era ilustrată în mod viu în cadrul templului. Orice lucru legat de organizarea templului era lăsat acolo pentru a arăta clar că Dumnezeu era de neabordat – că păcătoșii pur și simplu nu puteau trăi aproape de El. Uneori oamenii vorbesc despre Dumnezeu ca și cum El ar fi un amestec cosmic al unui bunic și al lui Moș Crăciun, un bătrânel mulțumit să te vadă odată pe an și care trăiește pentru a ploua cu daruri peste tine. Dar Dumnezeu nu este deloc în felul acesta. El este perfect de sfânt și drept, El statuează standarde perfecte și este un foc mistuitor pentru cei care nu le respectă (Evrei 12:29).

De aceea, în fața locului preasfânt era o perdea groasă și grea, brodată cu imaginea unor îngeri (Exod 36:35). Mesajul ei era izbitor: „Nu te poți apropia de Dumnezeu. În fapt, nici măcar nu poți să privești la

Dumnezeu dincolo de această perdea”. Ea le spunea păcătoșilor: „Pericol! Stai la distanță!” Asemenea unui gard care te împiedică să intri într-o zonă cu mii de volți, perdeaua aceea era un semn de avertizare.

Dacă erai un evreu normal, n-ai fi putut niciodată să te apropii de prezența lui Dumnezeu mai mult decât să stai în curtea exterioară a cortului. Dacă ai fi fost preot și erai norocos, puteai intra în locul sfânt, zona din jurul locului preasfânt, și asta o singură săptămână în întreaga ta viață. Dar chiar și ca preot, și doar pentru o săptămână, erai încă separat de acea perdea. Doar dacă erai mare preot pentru un an puteai să îți petreci câteva minute uimitoare din întreaga ta viață în prezența de pe pământ a lui Dumnezeu. Atât.

Mesajul jertfelor și al perdelei era clar: păcatul aduce moartea și despărțirea de Dumnezeu. Vreme de secole, sute de mii de evrei au adus jertfe la templu. Mii de preoți au slujit la templu. Numai câțiva mari preoți au mers dincolo de perdea, odată, pe scurt, doar pentru ceea ce spălarea și jertfirea cereau în Levitic 16. În tot acest timp, perdeaua templului era acolo, un uriaș semn de avertizare cu privire la despărțire.

Acestea s-au petrecut până într-o zi, când „perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt prin mijloc” (Luca

23:45). Acesta n-a fost un lucru neînsemnat. Perdeaua avea dimensiuni foarte mari și era foarte groasă. Niciun om nu putea să o rupă în două fără o sabie ascuțită, o scară lungă și mult timp la dispoziție. Dar nu un om a rupt-o. Ea a fost ruptă de Dumnezeu, fiind felul în care El a arătat că, acum, calea către prezența Sa era deschisă înaintea păcătoșilor.

De ce a fost ruptă această perdea? Pentru că, pe cruce, la doar câteva sute de metri de templu, fusese adusă jertfa finală. Moartea lui Isus a fost jertfa care a pus capăt tuturor celorlalte jertfe. Sângele unui țap și al unui vițel nu putea să îndepărteze complet și în realitate păcatul. Cum ar fi fost posibil ca un țap să plătească prețul pentru răzvrătirea noastră conștientă și voită împotriva Creatorului universului? Acel țap nu era curat moral, el nici măcar nu era conștient de ceea ce se petrecea cu el.

Dar Isus a fost. Luca este foarte preocupat să ne arate că Isus a fost o jertfă neprihănită și voluntară. În versetul 46, El Își încredințează duhul în mâinile Tatălui. El Își dă viața de bunăvoie. Privind moartea Lui, suțatul „a văzut ce se întâmplase, L-a slăvit pe Dumnezeu, și a zis: „Cu adevărat, omul acesta era neprihănit!” (v. 47). Acesta era un călău păgân cu sânge rece. Cine știe câți alți oameni a răstignit el? Dar, atunci când Îl vede pe Isus murind, rugându-L pe Tatăl să îi ierte pe cei care

Îl chinuiau, iertându-l pe tâlharul de lângă El și dându-și în final viața, acest om a fost schimbat. El Îl laudă pe Dumnezeu și proclamă nevinovăția perfectă a lui Isus.

Isus este jertfa de bunăvoie și jertfa finală. El era pe deplin Dumnezeu și pe deplin Om. Astfel, jertfa Lui este de o valoare infinită, și nu are nevoie să fie repetată vreodată. Gândește-te la toate animalele care fuseseră jertfite în cort și în templu, zi după zi și an după an. Pune-le pe toate alături, și vei avea un râu de sânge, un simbol al jertfei nesfârșite și al vinovăției care nu este niciodată rezolvată în felul acesta. Dar acum, Isus intră în întuneric, Își jertfește viața, iar perdeaua templului se rupe în două.

Toate jertfele de-a lungul tuturor veacurilor au îndreptat privirile către acest moment, și acum nu mai este nevoie să se verse sânge. Prin Hristos, avem acces direct la Dumnezeu:

„Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul preasfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru, adică trupul Său” (Evrei 10:19-20).

Anterior, accesul la Dumnezeu era limitat, parțial și înfricoșător. Acum, jertfa lui Hristos a rupt perdeaua. Calea a fost deschisă pentru tâlharul muribund de lângă Isus, pentru ca el să se bucure de prezența lui Dumnezeu

pe veci, în loc să îndure despărțirea veșnică de El. Și ea a fost deschisă și pentru noi.

LÂNGĂ HRISTOS

Dar la acel moment, aceasta părea să fie doar o altă execuție. Astfel, Isus „Și-a dat duhul” (Luca 23:46), cum se petrecea, mai devreme sau mai târziu, cu toți cei răstigniți. Iar mulțimea, așa cum făcea mereu, „s-a întors, bătându-se în piept” (v. 48), lăsându-i în urmă doar pe cei mai apropiați prieteni ai lui Isus să privească de la distanță. Spectacolul se încheiase. Omul era mort.

Apoi și-a făcut apariția „un om pe nume Iosif” (v. 50). Este prima dată în toată Evanghelia când auzim vorbindu-se de el. Acest Iosif este un om destul de puternic, un membru al Sinedriului, consiliul liderilor evrei, și este clar că are suficientă credibilitate pentru a avea acces la Pilat. Și el este în același timp un om bun. El „nu luase parte” la hotărârea Sinedriului și la acțiunea de condamnare a lui Isus. În fapt, Iosif luase o hotărâre destul de diferită de a lor. „Aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu” (v. 51) – ceea ce este felul lui Luca de a spune că Iosif era un ucenic al lui Isus.

Adeseori, trupurile celor răstigniți erau lăsate pe cruci până putrezeau, pentru a servi de avertisment potențialilor infractori; aici, însă, Iosif merge la Pilat și îi

cere permisiunea să îi scutească trupul lui Isus de o astfel de dezonoare. Pilat, probabil din dorința de a-și ușura conștiința vinovată, îi acceptă cererea, iar Iosif Îl ia pe Isus și Îl pune în propriul mormânt de familie (încă nefolosit).

Este ușor să trecem peste persoana lui Iosif ca atunci când am avea de-a face cu o notiță neimportantă de subsol în narațiunea mai mare a răstignirii. Însă el ocupă în realitate o poziție privilegiată în relatarea lui Luca. Acțiunile lui sunt primul răspuns detaliat la moartea lui Isus; bunătatea lui este primul act de ucenicie pe care îl vedem după moartea lui Isus. Astfel, Iosif ne slujește de imagine a felului în care să răspundem credincios față de realitatea morții lui Hristos.

Iosif ne reamintește că există o anumită doză de curaj cerut de la oricine vrea să fie ucenic al lui Isus. Actul lui este unul de un curaj deosebit; Ioan 19:38 ne spune că, până în acest moment, Iosif își păstrase respectul pentru Isus destul de secret, de frica liderilor evrei. Mergând la Pilat, el își asumă un risc, pentru că nu era un moment bun pentru a te asocia cu Isus. El renunță practic la reputația sa, nefiind o acțiune pe care colegii lui din Sinedriu ar fi dispuși să o aplaude. Apoi asta presupune și un cost, căci mormintele nu erau ieftine, fiind privilegiul celor bogați.

Iosif stă alături de Isus când aproape toți ceilalți din jurul Lui se ridicaseră împotriva. Și, ca să fiu onest, pare cumva fără rost. Ce sens ar avea să te asiguri că trupul lui Isus este îngropat? Ce ar mai schimba de acum? Visul s-a risipit – Hristosul este mort!

Și totuși, Dumnezeu folosește actul de devoțiune al lui Iosif într-un fel în care el nu și-ar fi putut imagina. Acel mormânt donat avea să devină scena unuia dintre cele mai minunate evenimente din istoria omenirii, atunci când Isus este înviat din mormânt.

Creștinii sunt gata să fie alături de Isus chiar și atunci când valul opiniei populare este împotriva Lui; chiar și atunci când implică riscuri pentru reputația noastră, pentru finanțele noastre sau chiar pentru siguranța noastră; și chiar când ar putea să nu schimbe mare lucru. În multe locuri din lume, asocierea publică cu Hristos ar putea să îl coste pe un credincios familia, slujba, sau chiar viața. Pentru creștinii din Occident, a-L urma pe Isus ar putea să îi coste reputația, promovarea sau prietenii.

Deși aceste costuri sunt importante, răspunsul credinței este acela de a prefera suferința alături de Hristos în detrimentul vieții ușoare și a plăcerilor din această lume. Așa ne-a învățat Isus:

„Fiindcă oricine va voi să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va mântui. Și ce i-ar folosi un om să câștige toată lumea, dacă s-ar prăpădi sau s-ar pierde pe sine însuși? Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri” (Luca 9:24-26).

Este un lucru îngust să alegem opinia bună a altor oameni în detrimentul credințioșiei curajoase față de Hristos.

În momente și căi diferite, noi toți ne vom confrunta cu alegerea făcută de Iosif: vom risca stând alături de Isus, indiferent de consecințe, sau vom alege siguranța personală? Ai putea trăi într-un loc unde a face acest lucru să te coste viața. Iar dacă trăiești undeva unde este improbabil acest lucru, interacțiunile neînsemnate ale zilei tale de muncă vor constitui arena în care ai șansa și provocarea de a prefera loialitatea iubitoare față de Hristos în fața confortului acestei lumi. Poate fi un lucru foarte intimidant să te identifici cu Isus (în cuvânt și faptă) într-un grup de mame din zona ta, într-o pauză la locul tău de muncă, sau în vestiarul de la sala de gimnastică. Dar acelea sunt locurile pe care Dumnezeu ni le-a dat, unde reputația noastră trebuie să moară pentru a putea să Îi fim loiali. Dacă suntem cu

adevărat gata să murim pentru Isus, vom fi gata să riscăm orice altceva pentru El.

La urma urmei, cel mai rău lucru care se poate petrece este moartea, iar moartea nu este un lucru de temut pentru un creștin. Nu va exista întuneric și nici despărțire. Putem muri așa cum Isus a murit, spunându-I Tatălui: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul” (Luca 23:46).

Isus nu a murit în panică sau groază, ci, după o suferință intensă, El Și-a încredințat moartea Tatălui Său. Isus știa că, după ce avea să îndure crucea, înaintea Lui era pusă bucuria, bucuria de a sta la dreapta Tatălui Său (Evrei 12:2). Pentru creștini, moartea poate părea că vine pe neașteptate, poate fi resimțită ca fiind dureroasă, poate părea tragică, dar putem muri în pace, ca aceia care știm că mergem să fim cu Domnul, Domnul care a stat ținut pe cruce în întuneric, pentru ca noi să trăim cu El în lumină veșnică. Iar când unui om nu îi este frică de moarte, este liber să trăiască pentru Hristos.

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Isus a luat asupra Lui întunericul tău. Ce naște acest lucru în inima ta?*
- *Când privești înainte spre moartea ta, cum te încurajează și te mângâie evenimentele din acest pasaj biblic?*

- *Ce oportunități ți-a dat Dumnezeu în viața ta pentru a-I fi loial lui Isus în felul în care Iosif a fost?*

~

E drept că a murit Isus
Purtând păcatul meu?
Pe cruce că a suferit
El, Fiu de Dumnezeu?

Crucea e locul unde El m-a luminat;
Am fost orb, vedere-aici mi s-a dat.
Pe Isus eu în inimă-am primit;
Sunt voios, pacea Lui am dobândit!

Eu simt durerea lui Isus:
Ce scumpă-i rana Lui;
Prin ea-nțeleg acum mai mult
Iubirea Tatălui.

Isuse, datoria mea
Cu plâns n-o pot plăti!
Primește-mă în slujba Ta
Și-n veci Îți voi sluji!

E drept că Isus a murit?, Isaac Watts (1674-1748)

10

O ALTĂ ZI

„Era ziua Pregătirii, și începea ziua Sabatului. Femeile, care veniseră cu Isus din Galileea, l-au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege. În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea, și altele împreună cu ele, au venit la mormânt dis de dimineață, și au adus miresmele, pe care le pregătiseră. Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt, au intrat înăuntru, și n-au găsit trupul Domnului Isus. Fiindcă nu știau ce să creadă, iată că li s-au arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare. Îngrozite, femeile și-au plecat fețele la pământ. Dar ei le-au zis: ‚Pentru ce Îl căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învieze’. Și ele și-au adus aminte de cuvintele lui Isus. La întoarcerea lor de la mormânt, au povestit toate aceste lucruri celor unsprezece și tuturor celorlalți. Cele ce au

spus aceste lucruri apostolilor, erau: Maria Magdalena, Ioana, Maria, mama lui Iacov, și celelalte, care erau împreună cu ele. Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme, și nu le credeau. Dar Petru s-a sculat și a dat fuga la mormânt. S-a plecat și s-a uitat înapoi, dar n-a văzut decât fâșiile de pânză, care stăteau pe pământ; apoi a plecat acasă, mirat de cele întâmplate.” (Luca 23:54-24:12).

J.R.R. Tolkien, autorul cărții „Stăpânul inelelor”, observa cândva că, în cele mai bune povestiri ale noastre, există un „inel al adevărului”, ceva ca un ecou al realității mărețe descrisă în Biblie. Biblia ne spune o istorie despre lumea în care trăim. Este o poveste adevărată a unei creații glorioase, a unei răzvrătiri groaznice, și a felului în care Dumnezeu a reșezat lucrurile. Aceasta este povestea în care noi toți trăim și care modelează realitatea noastră.

Ai observat vreodată că aproape fiecare poveste deosebită este alcătuită în jurul aceleiași structuri narative? Povestea începe cu o perioadă fericită, într-o situație care ți-ai dori să dureze pe veci. Apoi intervine o problemă care amenință acea fericire timpurie; un ticălos apare în scenă și devine factorul perturbator. După aceea, vine un erou pentru a rezolva problema, iar noi

suntem atrași în succesul lui pe măsură ce el începe să îndrepte lucrurile. Dar eroul pare să treacă prin niște greutăți uriașe, și pare că răul va învinge, până când are loc o întorsătură neașteptată a situației, iar eroul iese biruitor și toți trăiesc apoi „fericiți până la adânci bătrâneți”.

Ne plac acele povești pentru că ele rezonează cu ceea ce simțim că este adevărat, sau cu ceea ce simțim că trebuie să fie adevărat în lumea noastră. Ne confruntăm chiar zilnic cu fragmente din acea poveste majoră: dorința după fericire; realitatea problemelor; durerea și dezamăgirea; tânjirea după un final fericit.

Am parcurs împreună o parte din narațiunea din Evanghelia după Luca. L-am văzut pe Eroul nostru (Isus, în caz că nu ai fost atent) cum vine într-o lume decăzută, zdrobită de păcat, și înfruntă forțele întunericii și ale răului. Totuși, când Îl vedem pe Isus stând pe cruce, victima manevrelor politice ale vrăjmașilor Lui, marea noastră speranță risipindu-se odată cu ultima Lui suflare, această imagine pare să le spună ucenicilor Lui că povestea s-a terminat și totul a fost pierdut.

Dar, din fericire, povestea nu s-a încheiat încă.

ÎNAPOI DIN MORȚI

În mod normal, în Israel exista un proces elaborat de pregătire a trupului pentru înmormântare, folosind creme, arome și un veșmânt specific. Dar Isus a murit într-o după-amiază de vineri, iar Sabatul – ziua de odihnă – începea vineri la apusul soarelui. Oamenii își rezervau timp în ziua de vineri pentru a-și pregăti hrana și pentru a-și pune toate lucrurile în ordine, așa încât să nu fie nevoiți să lucreze în ziua de Sabat.

Toate acestea ne spun că oamenii care au vrut să Îl îngroape pe Isus nu aveau prea mult timp la dispoziție. Obiceiurile evreiești interziceau acest fel de activități în ziua Săbatului, astfel că trupul lui Isus a primit numai jumătate din atenția de care ar fi avut parte în mod normal. Femeile credincioase care fuseseră cu Isus au observat locul mormântului și s-au dus acasă pentru a pregăti miresmele. Planul lor era să aștepte până după trecerea Săbatului, după care, imediat ce se lumina în ziua de duminică, să meargă și să încerce să găsească pe cineva care să le rostogolească piatra de la intrare, astfel încât să Îi poată pregăti trupul.

Dar când vine duminica și ele merg la mormânt, descoperă acolo trei lucruri care le încurcă și le înfricoșează. Piatra uriașă care pecetluia intrarea în mormânt

fusesse rostogolită. Trupul lui Isus nu mai era acolo. Apoi apar doi bărbați în haine strălucitoare – îngeri – stând la intrarea în mormânt. Acești mesageri tratează confuzia femeilor cu câteva cuvinte simple care schimbă lumea și care ne duc la capitolul final al acestei cea mai măreață poveste: „Nu este aici, ci a înviat” (v. 6).

După aceea, ei le reamintesc că Isus le vorbise despre toate acestea: „Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit, și a treia zi să învieze”.

Este ca și cum ei ar fi pus următoarea întrebare: „Observați vreo asemănare între ceea ce Isus prezisese și evenimentele din ultimele 36 de ore?” În final, femeilor le pică fisa și înțeleg: acesta fusese dintotdeauna planul Lui.

Creștinii manifestă un interes uriaș față de această relatare a învierii și spun că este un eveniment istoric: viitorul nostru veșnic ține de ea. Necreștinii au un interes egal legat de înviere, numai că ei spun că nu este un eveniment istoric, dar și în cazul lor, viitorul lor veșnic ține de aceasta. Fiecare persoană își leagă întregul destin veșnic de înțelegerea corectă a învierii lui Hristos.

Astfel, oamenii au încercat să vină cu o mulțime de explicații alternative ale acestor evenimente. Se

poate ca nu Isus să fi murit de fapt pe cruce. Poate că unii dintre ucenici au furat trupul lui Isus și au pretins că El a înviat din morți. Poate că Isus nu murise cu adevărat, ci doar leșinase din cauza durerii cauzată de crucificare. Și așa mai departe.

Dar niciuna dintre aceste teorii nu se potrivește mărturiei oamenilor care au fost de fapt acolo. Să luăm teoria „sosiei lui Isus pe cruce”. De unde a apărut ea? Am putea crede oare că ucenicii lui Isus, ba chiar mama Lui, n-ar fi fost în stare să vadă dacă Isus era cu adevărat pe cruce sau nu? Era oare posibil ca ei să nu recunoască faptul că vocea era diferită? Sau ce spunem despre teoria „trupului furat”? Ai fi dispus să îți petreci toată viața în pericol și sărăcie pentru a răspândi o poveste despre care știi că nu este adevărată, să râdă oamenii de tine, să fii respins, arestat și chiar ucis? Dacă această teorie ar fi fost corectă, asta este exact ceea ce ucenicii ar fi făcut. Care să fi fost motivația lor, dacă știau că, de fapt, ei ar fi furat trupul?

Dar cea mai rea dintre explicațiile alternative este teoria că „Isus n-a murit cu adevărat”. Soldații care i-au raportat lui Pilat în Marcu 15:44, au confirmat că Isus era cu adevărat mort. În mod obișnuit, soldații se pricep destul de bine la a se asigura că i-au ucis pe cei pe care

trebuiau să îiucidă. Ei au înfipt chiar o suliță în coapsa Lui pentru a se asigura de moartea Sa.

Toți ucenicii au înțeles că Isus era cu adevărat mort. Mulțimea a plecat acasă bătându-se în piept de întristare. Femeile care au stat la piciorul crucii s-au întors acasă pentru a se pregăti pentru îmbălsămarea cadavrului. Iosif s-a dus să pregătească mormântul. Toți cei prezenți au fost de acord că El era mort. Acest lucru este indiscutabil.

Apoi, la trei zile după moartea lui Isus, El n-a mai fost mort. Mormântul Lui era neocupat. Îngerii de la mormânt au spus că El era viu. Ucenicii au pretins că L-au văzut și chiar că au mâncat micul dejun cu El (Ioan 21:4-14), și au trăit tot restul vieților lor ca niște oameni care și-au văzut Învățătorul viu după moartea Lui.

Vineri, Isus era cu adevărat mort; duminică, El era cu adevărat viu. Orice abatere de la aceste două realități te duce într-o fantezie neconvingătoare și la o credință deșartă. Iată de ce Pavel i-a scris bisericii din Corint în felul următor:

„Vă fac cunoscut, fraților Evanghelia, pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel, degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am

primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Corinteni 15:1-4).

POVEȘTEA VIEȚII TALE

Dacă imaginația ta a fost vreodată captivată de o carte deosebită, cunoști sentimentul dulce-amărui pe care îl ai când ajungi la finalul poveștii. Există un sentiment că ai pierzi pentru că nu mai poți petrece timp cu personajele pe care ai ajuns să le iubești, un sentiment că ți-ai dori ca lumea din acea carte să fie reală, ca să poți trăi de fapt în universul acelei povești.

Dacă ești creștin, învierea lui Isus împlinește toate aceste dorințe. Deoarece El este viu, nu mort, de fapt trăiești în această poveste! Toate evenimentele descrise au avut loc în realitate, și toate personajele pe care le iubești sunt reale – te vei întâlni cu ele într-o zi. Fiecare parte a vieții creștine este modelată și hrănită de învierea Hristosului răstignit.

Hai să vedem trei modalități în care învierea schimbă totul. Ea este o visticierie pentru noi. Pregătește-te să fii uimit de cât de minunate sunt toate acestea. Nu citi doar cuvintele, ci privește atent la sensul lor. Aceasta este o veste minunată, care va schimba nu doar felul în care vei trăi mâine dimineață, când te vei duce

la muncă sau îi vei duce pe copii la școală, ci și felul în care vei petrece toată veșnicia.

VIAȚA VEȘNICĂ

În primul rând, întrucât Isus a înviat din morți, tu ești mântuit de la moartea veșnică pentru a trăi veșnic.

Fără înviere, nu există niciun fel de mântuire. Isus a stat pe cruce în agonie, rușine și condamnare. Dacă acesta ar fi sfârșitul poveștii, atunci moartea lui Isus nu poate fi decât cel mult un exemplu de dragoste jertfitoare de sine. Ne poate inspira, poate, dar ar fi zadarnică și, în esență, inutilă. Dar învierea este un act al lui Dumnezeu Tatăl care Îl reabilitează pe Fiul Său (Faptele Apostolilor 2:22-24), demonstrând că jertfa Lui pentru păcatele noastre este acceptabilă și bună. Ea este semnul biruinței lui Isus asupra păcatului și a morții, și garanția iertării noastre și a îndreptățirii noastre înaintea lui Dumnezeu (Romani 4:25).

A avea credință în Hristos înseamnă să ne punem întreg destinul veșnic în mâinile Lui. În fapt, înseamnă să spui: „Vreau să merg acolo unde S-a dus El”. Viața ta depinde de faptul că El a fost înviat din morți. Dar dacă nu îți pui credința în Hristos, spui cu alte cuvinte că El nu a înviat din morți și, dacă greșești, consecințele sunt dezastruoase.

Când vei muri, vei ajunge față în față cu Dumnezeu și vei da socoteală pentru felul în care ți-ai trăit viața. Dacă te vei baza pe realizările tale, te vei confrunta cu mânia lui Dumnezeu. Dar pentru că Isus a învins moartea prin a învia din morți, trecutul tău poate fi înlocuit cu al Lui, astfel încât poți fi primit cu bucurie în prezența lui Dumnezeu. Învierea este o demonstrație a încântării lui Dumnezeu față de Fiul Său și, întrucât suntem frații și surorile lui Isus, Dumnezeu găsește plăcere și în noi. Credința noastră nu este zadarnică!

Învierea lui Isus mai înseamnă și că avem o nădejde sigură a învierii trupești viitoare. Isus n-a fost înviat ca un duh, fără trup, ci El a avut un trup fizic glorificat. El a putut să le spună ucenicilor Lui: „pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu” (Luca 24:39). El a putut sta alături de ei și să mănânce cu ei (v. 43).

Acum, că a fost rezolvată problema păcatului nostru, nu mai există nimic care să îi facă pe cei ce fac parte din poporul lui Isus să rămână în mormintele lor. Isus a spus:

„Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1:18).

Oprește-te și recitește acel verset, Privește la ceea ce spune Isus. Deoarece El a fost mort, dar acum este viu, și El are cheile morții. El are autoritatea peste ea, îi poruncește, iar moartea ascultă de El.

Dacă ești cu Isus, trupul tău va ieși într-o zi din mormânt pentru a primi starea lui glorificată, nemaifiind supus păcatului, decăderii și morții. Ceea ce are Isus acum, vei avea și tu. Vei fi făcut viu așa cum a fost făcut El. Promisiunea învierii poporului lui Hristos este că moartea va fi înghițită de biruință, boldul ei va fi eliminat, iar mormântul nu va fi finalul credincioșilor. Isus este Învierea și Viața, și pentru că noi suntem ai Lui, vom trăi cu El în veci, într-o existență reală, trupească și desăvârșită.

Rezervă-ți un minut pentru a citi următoarele promisiuni din Noul Testament. Oprește-te și încearcă să înțelegi ce sens are fiecare dintre ele. Crede că fiecare dintre aceste lucruri este adevărat:

„În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui” (Romani 6:5).

„Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu îi va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El” (1 Tesaloniceni 4:14)

„Dumnezeu, care L-a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa” (1 Corinteni 6:14).

LIBER SĂ TRĂIEȘTI

În al doilea rând, creștinii nu trăiesc doar pentru momentul de față.

Noi nu trebuie să trăim ca și cum trebuie să primim acum tot ce vrem, pentru că altfel n-am putea avea parte vreodată de bucurie sau fericire. Noi nu ne diversificăm portofoliul și nu împărțim riscurile, ci toată privirea noastră este ațintită într-un singur punct. Așa cum spunea apostolul, aceasta este o chestiune de totul sau nimic:

„Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți” (1 Corinteni 15:19-20)

Așadar, întrebarea este următoarea: trăiești în felul acesta? Trăiești ca și cum această viață este totul pentru tine? Sau trăiești în lumina vieții veșnice pe care o vei avea cu Hristos?

Iată cum își descria Pavel viața într-o epistolă ulterioară, scrisă aceleiași biserici din Corint:

„De cinci ori am căpătat de la Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiiele;

odată am fost împrôșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte” (2 Corinteni 11:24-27)

Ți se pare o viață bună?! Pavel spune că, dacă Hristos n-a înviat, el a trăit pentru o minciună și și-a irosit viața. A îndurat bătăi, pericole, a suferit de foame și de frig – și fără vreun folos. Este cel mai vrednic de milă dintre oameni, un nebun patetic.

Dar dacă Isus a înviat din morți, atunci Pavel și-a cheltuit viața (literal) pentru singurul lucru care contează veșnic, și a privit în tot acest timp către veșnicie.

Asemenea lui Pavel, și noi ar trebui să ne trăim viețile ca și cum credem cu adevărat ceea ce spunem că am crezut. Ar trebui să fim atât de dependenți de realitatea învierii viitoare cu Hristos, să fim atât de dependenți de această narațiune, încât, dacă învierea n-ar fi adevărată, viețile noastre să arate ca și cum le-am irosit cu totul.

Dacă nu crezi cu adevărat că Isus a înviat din morți, atunci ar trebui să mănânci, să bei și să te veselești, pentru că viața aceasta este tot ce ai. Iar dacă îți trăiești prezentul de dragul prezentului, asta sugerează că, în profunzimea ta, nu crezi cu adevărat că Isus a înviat din mormânt pentru a-ți da viața de dincolo de el.

Dar pentru că El a înviat din morți, suntem liberi să trăim viața adevărată. Nu trebuie să ne satisfacem poftele egoiste aici, pe pământ. Suntem liberi să ne dăm chiar viețile, așa cum a făcut apostolul Pavel. Suntem liberi să trăim vieți de bucurie jertfitoare. Suntem liberi să ne folosim viețile, timpul, talentele, resursele, în lucruri care au valoare veșnică. Suntem liberi să înfruntăm suferința, dezastrele sau înfrângerile, și să privim dincolo de ele. Suntem liberi să ne bucurăm de succes și de circumstanțe fără a ne dori mai mult sau a ne îngrijora când le pierdem. Nu suntem nevoiți să ajungem la sfârșitul vieților noastre și să spunem: „Am irosit totul”.

ISUS: CU NOI PRIN VIAȚĂ

A treia implicație pentru viețile noastre este că, deoarece Isus a fost înviat din morți, avem un Mântuitor mereu alături de noi.

Acest lucru poate părea evident, dar așa sunt toate adevărurile cele mai bune. Isus este viu, așa că El este

cu noi acum. Creștinii nu se închină unui om mort; noi nu urmăm scrierile unui filozof decedat. Puterea lui Isus nu ține doar de cuvintele sau ideile Lui, ci de prezența Sa.

Întrucât Isus este viu, El poate să Îl trimită pe Duhul Său la ucenicii Lui, astfel încât ei să poată fi „îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49). El este prezent în noi prin Duhul Său, care ne dă putere din puterea învierii (Romani 8:11). Aceeași putere care a zdrobit mormântul și L-a adus pe Isus înapoi din moarte este acum la lucru în noi și pentru noi.

Atât de mare a fost puterea învierii Lui, încât nimic nu-L putea ține pe Isus în mormânt – nici piatra care fusese pusă la intrare, nici soldații romani, nici greutatea păcatului nostru, și nici măcar toate forțele Iadului puse la un loc. Aceasta este puterea care ne face capabili să rămânem credincioși în suferință, persecuție și ispită. Aceasta este puterea care ne face capabili să trăim pentru Hristos și să trăim astăzi ca El.

Nu doar că Hristosul înviat este prezent cu noi prin Duhul Său, ci El S-a și înălțat la cer, unde trăiește pentru a-I vorbi Tatălui Său în numele poporului Său (Evrei 7:25). Noi nu trecem niciodată prin viață singuri și neobservați. Luptele, slăbiciunile, ispitele, temerile, singurătățile și anxietățile noastre sunt toate văzute de

Mântuitorul nostru atotprezent. Noi trecem prin viață având alături un Prieten care ne-a iubit atât de mult încât a murit pentru noi, și care este atât de puternic, încât moartea nu L-a putut împiedica. Știm că, orice s-ar întâmpla, Isus stă în ceruri și Îi vorbește lui Dumnezeu despre noi, spunându-I: „Tată, iartă”. Și asta schimbă totul.

Într-un fel, acest capitol nu se prea potrivește acestei cărți. Dacă ne uităm doar la ultima zi din viața lui Isus, atunci ar fi logic să încheiem totul atunci când femeile credincioase au plecat de la mormânt, în după-amiaza zilei de vineri. Dar datorită învierii, ultima zi a lui Isus nu a fost, în realitate, ultima Lui zi. Isus nu are o ultimă zi – există mereu o altă zi de care să ne bucurăm. Iar pentru aceia dintre noi care își pun credința în El, ziua morții noastre nu va fi ultima noastră zi!

Dacă ești creștin, aceasta este povestea în care trăiești, chiar acum. Este o poveste mai bună decât Stăpânul Inelelor și Harry Potter luate împreună. Este o poveste al cărei final îl știi, și de al cărei apogeu te vei bucura într-o zi. Se poate să nu știi toate întorsăturile de moment, dar poți ști sigur că va avea un final fericit, ca urmare a ceea ce Isus a făcut. Învierea înseamnă că, asemenea ucenicilor, poți să îți continui viața, azi și în fiecare zi, „cu mare bucurie” (Luca 24:52). Patimile lui

Hristos înseamnă că, asemenea lui Pavel, poți spune cu o încredere absolută și cu o mare încântare:

„Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filipeni 1:21)

ÎNTREBĂRI PENTRU REFLECȚIE

- *Cum ai putea explica istoricitatea și importanța învierii?*
- *În ce fel îți este afectată viața de astăzi de siguranța viitorului tău veșnic?*
- *În ce feluri te-au făcut patimile lui Isus Hristos să fii mai pasionat în iubirea, slujirea și ascultarea ta față de El?*

~

Hristos cel crucificat, Aleluia!
Dintre cei morți a-nviat, Aleluia!
Boldul morții a învins, Aleluia!
Pentru viață ne-a aprins, Aleluia!

Domnul, după ce-a-nviat, Aleluia!
Sus le cer S-a înălțat, Aleluia!
El e veșnic Domnitor, Aleluia!
Ceru-ntreg Îl laudă-n cor, Aleluia!

O, veniți să Îi cântăm, Aleluia!
Umiliți să ne-nchinăm, Aleluia!
Căci prin jertfă ne-a-nfiat, Aleluia!
Și cu Tatăl ne-a-mpăcat, Aleluia!

Cu mult har suntem purtați, Aleluia!
Zilnic binecuvântați, Aleluia!

Preamărim într-un cuvânt, Aleluia!

Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt. Aleluia!

Hristos cel crucificat, Charles Wesley (1707-1788)

PLANURI DE LECTURĂ

Această carte se concentrează pe finalul unei narațiuni, astfel că orientarea mea pe capitolele din Evanghelia după Luca nu apare într-un vid. În fapt, mai degrabă îmi doresc ca tu să citești, să meditezi la ce citești și să apreciezi Evanghelia după Luca mai mult decât cartea mea! De aceea, îți propun aici trei planuri diferite de lectură, te încurajez să îți petreci timp bucurându-te de Evanghelia după Luca, văzând felul în care Luca folosește Vechiul Testament pentru a explica ce anume se petrece în narațiunea lui.

Întrucât aceasta este o carte despre evenimentele din prima Vineri Mare, am organizat planurile așa încât ele sunt fie de câte 8 zile, putând fi citite în Săptămâna Mare, fie de 50 de zile, așa încât să le poți folosi de-a lungul perioadei de până la Paști. Dar, evident, le poți folosi în orice altă săptămână sau într-un curs de 50 de zile de-a lungul anului!

PLANURI DE CÂTE OPT ZILE

ULTIMA ZI A LUI ISUS:

Duminică	22:7-46	Capitolul 1 din această carte
Luni	22:47-71	Capitolele 2 și 3

Mărți	23:1-12	Capitolul 4
Miercuri	23:13-25	Capitolul 5
Joi	23:26-31	Capitolul 6
Vineri	23:32-43	Capitolele 7 și 8
Sâmbătă	23:44-56	Capitolul 9
Duminică	24:1-35	Capitolul 10

PATIMILE ÎN VECHIUL TESTAMENT:

Duminică	Jeremia 25:15-29 (v. Luca 22:41-42)
Luni	Isaia 52:13-53:9 (Luca 22:63)
Mărți	Daniel 7:1-28 (Luca 23:69)
Miercuri	Osea 10:1-15 (Luca 23:28-31)
Joi	Psalmul 22:1-21 (Luca 23:34-37)
Vineri	Ioel 2:1-11 (Luca 23:44-45a)
Sâmbătă	Levitic 16 (Luca 23:46b)
Duminică	Isaia 53:10-12; Psalmul 22:22-31 (Luca 24:6-7)

JESUS' LAST WEEK, DAY BY DAY:

Duminică	Luca 19:28-44
Luni	Luca 19:45-48
Mărți	Luca 20:1-21:4
Miercuri	Luca 21:5-38
Joi	Luca 22:7-54
Vineri	Luca 22:55-23:55
Sâmbătă	Luca 23:56
Duminică	Luca 24:1-49

**PLANUL DE 50 DE ZILE
- EVANGHELIA DUPĂ LUCA:**

1	1:1-38	26	13:18-30
2	1:39-80	27	13:31-14:14
3	2:1-20	28	14:15-35
4	2:21-52	29	15:1-32
5	3:1-20	30	16:1-31
6	3:21-4:13	31	17:1-19
7	4:14-36	32	17:20-18:8
8	4:7-5:11	33	18:9-30
9	5:12-32	34	18:31-19:27
10	5:33-6:16	35	19:28-48
11	6:17-26	36	20:9-26
12	6:27-49	37	20:27-21:4
13	7:1-17	38	21:5-38
14	7:18-50	39	22:1-38
15	8:1-25	40	22:39-46 <i>Dum. Florilor</i>
16	8:26-56	41	22:47-71
17	9:1-36	42	23:1-12
18	9:37-62	43	23:13-25
19	10:1-24	44	23:26-31
20	10:25-42	45	23:32-43 <i>Vinerea Mare</i>
21	11:1-28	46	23:44-56
22	11:29-54	47	24:1-12 <i>Dum. Învierii</i>
23	12:1-34	48	24:13-32
24	12:35-59	49	24:33-43
25	13:1-17	50	24:44-53

DESPRE AUTOR

Mike McKinley este păstorul Guilford Baptist Church în Sterling, Virginia. El este căsătorit cu Karen și au cinci copii.

Mike a absolvit studiile masterale la Westminster Theological Seminary, în Philadelphia, și este autorul cărților *Am I Really a Christian?* și *Church Planting is for Wimps*.

MULȚUMIRI

Această carte a plecat de la o serie de predici pe care le-am ținut la Guilford Baptist Church, Virginia. Membrii de la Guilford sunt niște ascultători minunați ai Cuvântului lui Dumnezeu, și este o încântare să predic acolo săptămână de săptămână. A fost un gest foarte frumos din partea lor să îmi ofere timp să îmi transform notițele din predici într-o carte.

Sunt de asemenea mulțumitor pentru ospitalitatea de care m-am bucurat din partea lui Brian și Leslie Roe, a lui John și Anne Casey, și a lui Doris Aitken, în diferite momente din procesul scrierii acestei cărți.

Datorez multă recunoștință echipei de la The Good Book Company, și în special lui Brad Byrd pentru prietenia lui credincioasă, lui Tim Thornborough pentru încurajări, și lui Carl Laferton pentru îmbunătățirile editoriale serioase ale manuscrisului.

Este o plăcere să lucrez cu un grup de oameni care își găsesc atâta încântare în Scriptură.

În final, îi mulțumesc familiei mele. Karen, soția mea minunată, este un rezervor nesfârșit de susținere și răbdare, pe lângă faptul că este cel mai bun prieten al meu. Copiii mei, Kendall, Knox, Phineas, Ebenezer și Harper, îmi oferă zilnic multe motive să zâmbesc, și le dedic această carte.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! „Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.
Mulțumim!